PHYLLIS BANKS
Copilul de sdmbata
ALCRIS
M-94
Capitolul 1

Camera era răcoroasă şi destul de neprimitoare, ca şi femeia care stătea în spatele biroului, într-un colţ. Lampa de pe birou lumina destul de slab, iar ceaţa pătrundea tot mai mult de afară, în acea dimineaţă întunecată de ianuarie. Această lumină slabă o făcea pe femeie să pară cu cel puţin zece ani mai tânără, gândi domnişoara Abigail Trent, despre această doamnă, care-i lua interviul.

— Vârsta dumneavoastră, domnişoară Trent?

— Douăzeci şi patru.

— Ce studii aveţi?

Abigail murmură numele unei binecunoscute şcoli de asistente. Când tatăl ei trăia, aveau destui bani…

— Sunteţi înregistrată la stat?

Abigail încuviinţă şi când fu întrebată care era numele şcolii la care se pregătise, ea menţionă numele unui spital faimos din Londra.

— Aveţi rude care vă mai ajută?

Ea se gândi la cei doi veri din Canada, care îi trimiseseră felicitări de Crăciun în fiecare an, dar nu erau chiar atât de apropiaţi. Aşa că răspunse, cu voce stinsă.

— Nu.

Apoi, fu întrebată în ce categorie de asistente lucrase până acum.

— La chirurgie, răspunse Abigail.

— Eşti dispusă să călătoreşti?

— Bineînţeles, răspunse ea şi-i zâmbi doamnei.

Dar aceasta nu-i răspunse la zâmbet. În schimb, se uită la ceas, dând de înţeles că stătuse de vorbă cu Abigail mai mult decât cu celelalte persoane de la interviu. Ea se ridică de pe scaun şi intră într-un cabinet. Se întoarse apoi, ţinând în mână un dosar şi se aşeză la loc.

— Cred că îţi putem oferi un post imediat, dacă eşti dispusă să iei un caz medical. O pacientă din Amsterdam –

o americană. Ea locuieşte cu nişte prieteni, în apartamentul lor. A fost internată în spital cu simptome grave de gastrită şi acum s-a întors acolo. Stă tot în pat, bineînţeles, aceasta fiind decizia doctorului. Nu s-a prea împăcat cu spitalul, nici nu vorbeşte olandeza. Cred că este puţin cam…

Ea lăsă fraza neterminată şi continuă:

— Vei fi plătită cu douăzeci de lire pe săptămână, o dată la două săptămâni. Apartamentul se află, cred, într-una din cele mai bune zone ale oraşului. Vei avea câte două ore şi jumătate libere în fiecare după-amiază şi bineînţeles, dacă vei mai avea nevoie. Dacă iei acest caz, vei plăti agenţiei 12, 5% din salariul tău, până când vei pleca.

Termină de vorbit şi, după o pauză de câteva minute, o întrebă pe Abigail:

— Ei bine, domnişoară Trent? Te interesează acest caz?

Nu era chiar ce-şi dorea, se gândi Abigail, dar nici ea nu ştia prea bine ce voia – doar să plece cât mai repede din Londra, din Anglia, pentru a-şi face un viitor. Şi avea nevoie de bani. Se ridică de pe scaun.

— Da, vreau să-l iau, spuse ea. Când trebuie să plec?

— Te-aş ruga să iei loc din nou pe scaun.

Femeia părea mai severă ca oricând.

— Îţi voi da numele şi adresa pacientei. Îţi sugerez să pleci mâine dimineaţă, ca să poţi ajunge la Amsterdam, în jurul prânzului. Aşa, vei avea timp să despachetezi, să faci cunoştinţă cu pacienta şi să-ţi începi imediat îndatoririle.

Abigail clipi din genele ei fine, mătăsoase. Acestea o făceau să pară mai frumoasă, pentru că, în rest, avea o figură destul de banală, chiar puţin cam urâtă. Nasul ei prea scurt, gura prea largă, iar părul, prea încâlcit, pentru a spune că era o femeie care arăta bine.

Nu era sigură că făcea bine, acceptând acest caz. Probabil că nu, dar putea oricând să se întoarcă la spital. Ea întinse mâna şi luă foile.

Două minute mai târziu, se afla afară, în stradă.

Stătea nemişcată şi trecătorii o împingeau, din ambele direcţii. Nu voiau să fie nepoliticoşi cu ea, ci doar să poată ajunge la treburile lor, cât mai repede. Într-un final, trecu strada şi văzu luminile jucăuşe ale unui restaurant şi intră. Era aproape ora douăsprezece, în această zi cu ceaţă, a primei săptămâni din luna ianuarie. Prânzul într-un loc plăcut ca acela, i se părea o idee bună. Comandă ouă, cartofi prăjiţi şi o cafea.

În timp ce aştepta să-i fie adusă mâncarea, începu să-şi facă unele calcule, pe un carneţel. Douăzeci de lire pe săptămână erau binevenite. Nu câştigase niciun ban, de trei săptămâni. Când mama ei se îmbolnăvise, fusese nevoită să renunţe la slujba de la spital şi să stea acasă, să o îngrijească. Oricum, doctorul îi spusese că mama ei mai avea de trăit doar câteva luni şi nu putuse suporta ideea că aceasta îşi va petrece ultimele clipe ale vieţii pe un pat de spital. De aceea, încercase să-i ofere mamei sale tot confortul de care avea nevoie, acasă. Din pensia mamei, plătise chiria micului lor apartament şi celelalte cheltuieli de întreţinere, dar după ce aceasta muri, nu-i mai rămase niciun ban. Mobila se dăduse odată cu apartamentul, bijuteriile mamei sale fuseseră şi ele vândute. Până şi Bollinger, servitorul loial al tatălui ei, care după moartea acestuia se hotărâse să rămână, muncea de mai bine de un an fără salariu. Abigail dăduse aproape toţi banii pe înmormântare, iar acum trebuia să lucreze din nou, pentru a câştiga nişte bani.

Ouăle şi cartofii prăjiţi sosiră, dar Abigail continuă să-şi facă acele calcule. Până când urma să fie plătită, adică peste două săptămâni, se gândi ea, era nevoită să trăiască cu o liră sau două în poşetă… Oricum, nu avea prea mult timp liber, pentru a cheltui bani. Apoi, după ce va plăti agenţiei procentul de 12, 5%, va putea să-i trimită nişte bani şi lui Bollinger. Se va retrage oricum, presupuse ea, dar nu va putea trăi din pensia lui mică. Chiar începu să se îngrijoreze pentru el. Unde va locui? Fuseseră nevoiţi să părăsească apartamentul şi acum el nu avea unde să se ducă. Abigail începu să plângă.

Luă un autobuz spre apartamentul ei, de pe strada Cromwell.

După ce deschise uşa, îl văzu pe Bollinger ieşind din bucătărie.

— Ai sosit, domnişoară Abigail? Ei, cum a mers?

— Am obţinut un loc de muncă, Bolly – douăzeci de lire pe săptămână, în Amsterdam pentru a îngriji o americană. Trebuie să plec mâine. Ce noroc, că mai am încă paşaportul, de când am fost noi la Ostend! Deci, se pare că totul o să fie O.K.

Îşi puse pălăria şi haina pe un scaun şi se duse să-şi facă un ceai.

— Şi tu, ţi-ai găsit ceva? îl întrebă ea.

— Am găsit – doamna de la librărie, o mai ţii minte? Fiica ei are o casă chiar aici, după colţ. Voi avea camera mea, iar mesele le voi lua împreună cu ea şi cu soţul ei. Patru lire pe săptămână îmi ajung, aşa că nu te mai îngrijora pentru mine.

Abigail se uita la el cu afecţiune; ştia că minte de dragul ei; nu avea cum să se descurce cu aceşti bani! Avea aproape şaptezeci de ani şi muncise mult până acum, făcând cumpărături, gătind şi reparând diferite lucruri prin casă. Îi era imposibil să-l poată răsplăti aşa cum se cuvenea, pentru tot ce făcuse pentru ea şi pentru mama ei, dar voia măcar să-i poată da banii pe care îi datora. Cu mulţi ani în urmă, fusese grădinarul tatălui ei, un simplu servitor.

Ea făcu ceaiul şi se aşeză lângă Bolly.

— Mă bucur că ţi-ai găsit un loc în care să te duci, începu să zică. Apoi îşi deschise poşeta. Mi-au dat cinci lire în avans, continuă ea. Deocamdată, îţi dau banii aceştia şi pe urmă, cum mai primesc nişte bani, îţi mai trimit şi ţie.

El începu să protesteze, refuzând banii.

— Nu, Bolly dragă, eşti prietenul meu şi ai fost, de asemenea, prietenul părinţilor mei. Îmi pot permite acum să-ţi dau salariile pe care nu le-ai primit de atâta timp, doar că îţi voi da câte puţin, în fiecare săptămână. Nu îmi va lua prea mult timp, ca să mă achit de datoria faţă de

tine, din moment ce voi avea o cameră unde să stau şi voi primi şi mâncare gratuit. Şi sper că după aceea, să-mi pot relua serviciul de la spital, şi poate vom găsi un locuşor în care să locuim iar împreună şi să lucrezi pentru mine, în continuare.

Ea îi zâmbi, încercând să nu-i arate că ştia cam ce vârstă avea el şi că nu va mai putea lucra, aşa cum o făcea înainte. Îşi mai turnă puţin ceai, apoi continuă:

— Ce amuzant a fost unchiul Sedgeley, ieri. Mă întreb ce ar fi făcut el şi mătuşa Miriam, dacă aş fi acceptat invitaţia lor, de a veni în Gore Park şi de a sta împreună cu ei. Ei l-au urât pe tata… Mătuşa Miriam mi-a spus că sunt norocoasă că mi-am găsit o vocaţie şi că astfel nu trebuie să mă mărit.

— Bineînţeles că te vei şi mărita, domnişoară Abley, spuse Bollinger.

— E drăguţ din partea ta să spui asta, Bolly, dar mi-e teamă că s-ar putea să aibă dreptate. Am deja douăzeci şi patru de ani şi nu m-a cerut nimeni până acum… nici măcar vreo aluzie la asta. Eu sunt bună doar să ajut oamenii. În rest, sunt prea urâtă pentru ei.

— Vorbeşti prostii, domnişoară Abley. Doar că, încă nu ai găsit bărbatul potrivit, asta-i tot. Îl vei găsi, nu-ţi face probleme.

— Da? Ei bine, atunci când se va întâmpla asta, mă voi mărita cu el, doar dacă te va lua şi pe tine lângă noi, spuse ea, cu fermitate în glas. Acum, hai să mergem şi să vedem camera în care vei locui în această perioadă. Pe urmă, mergem să vedem un film, la cinema.

Această remarcă l-ar fi şocat pe unchiul Sedgeley, dacă ar fi auzit-o – să se ducă la cinema, la numai o săptămână de la înmormântarea mamei sale! Parcă îl şi auzea spunând asta, dar nu conta pentru ea ce gândea el. Mama ei ar fi fost prima care i-ar fi sugerat să facă asta. Viaţa merge înainte şi nu uiţi pe cineva, dacă stai pe un scaun, la cinema şi vezi un film…

În dimineaţa următoare, îşi luă rămas-bun de la Bollinger şi plecă spre Amsterdam.

Pe lângă hainele obişnuite, îşi luase cu ea şi uniformele albastre, de asistentă.

Abigail începu să-şi facă iar calcule. Nu ar fi avut de ce să cheltuiască prea mulţi bani – timbre pentru scrisorile către Bollinger şi mici lucruri pentru ea. Deschise ziarul pe care însoţitoarea de bord i-l dăduse şi începu să-l citească atentă, lăsându-şi mintea să rătăcească.

Nu peste mult timp, văzu printre nori coasta Olandei.

Coborî din avion atunci când ajunse în Olanda. Se urcă într-un autobuz, cu destinaţia Amsterdam. Încă nu-i venea a crede că se afla cu adevărat în Olanda. Parcă abia îşi luase rămas-bun de la Bollinger…

Trebuia să ajungă în Apollolaan, aşa că luă un taxi. Descoperi că se afla destul de departe, faţă de centrul oraşului.

Când ajunse în Apollolaan, coborî din taxi, plăti şoferul şi traversă strada, pentru a intra în clădirea impunătoare din faţa ei. Clădirea era luxoasă, se putea observa după maşinile parcate în faţă, după covorul elegant din hol şi după uniforma impecabilă a portarului. Acesta o salută politicos, iar atunci când spuse cine este, îi luă valiza şi o însoţi până la al patrulea etaj. Acolo, o lăsă în faţa uşii cu numărul 21. Pe plăcuţa de pe uşă era scris „Domnul şi doamna E. Goldberg”.

Abigail trase aer în piept şi sună la uşă.

Îi deschise o servitoare care, după ce auzi numele lui Abigail, o invită să intre, o îndemnă să se aşeze pe un scaun şi apoi dispăru. Abigail se uită la scaun – unul destul de subţirel, care nu ar fi suportat, cu siguranţă, greutatea formelor ei rotunjite. Aşa că rămase în picioare şi se uită în jur. În antreu se afla un covor mai vizibil decât cel din hol; pereţii erau acoperiţi cu un tapet îngrozitor de urât, poleit cu aur, iar lângă scaunul acela micuţ, pe care îl ignorase cu prudenţă, se afla o canapea micuţă, acoperită cu catifea roşie. Lângă canapea, mai era un scaun cu spătar. O măsuţă de perete din aur şi marmură, ocupa spaţiul dintre două uşi, iar pe ea se afla un ceas franţuzesc şi nişte vaze cu flori. Abigail era însă o persoană cu mult bun-gust şi se

gândi că i-ar fi plăcut ca mama ei să-i fie alături, ca să comenteze împreună, despre acea casă. Pentru moment, se gândi la apartamentul ei cochet, de pe strada Cromwell, dar reveni repede cu gândul la prezent; să-şi plângă singură de milă, nu avea niciun sens, îşi spuse ea. Se întoarse cu faţa spre uşă pentru a observa cine se apropia de ea.

Aceasta trebuia să fie doamna Goldberg, pentru că arăta exact cum îşi imagina Abigail. Era o femeie de vârsta a doua, cu părul blond, cu nişte ochi frumoşi, albaştri şi cu un chip de păpuşă, încă atractiv. Aceasta îi zâmbi, îi întinse mâna şi-i spuse cu o voce caldă:

— Ei, dragă, deci tu eşti asistenta. Nu-ţi pot spune cât de bucuroşi suntem să te avem aici. Apoi, adăugă:

— Sunt epuizată, absolut epuizată! Zi şi noapte am fost nevoită să am grijă de draga de Clara – ştii, este atât de sensibilă, nu am putut s-o lăsăm în spital; deşi sunt convinsă că a fost tratată cum trebuie, este obişnuită cu viaţa confortabilă.

Ochii ei albaştri îi trădau îngrijorarea.

— Să sperăm că ce a fost mai greu, a trecut. Doctorul Vincent va veni în fiecare după-amiază şi în această seară va aduce şi un specialist – unul foarte bun, te asigur – ca s-o vadă pe Clara şi să decidă dacă trebuie operată sau nu.

Ea făcu o pauză şi atunci Abigail o întrebă:

— Să înţeleg că vreţi să mă duc imediat la ea? Dacă aş putea să mă duc totuşi în cameră să-mi schimb hainele…

Doamna Goldberg zâmbi, dezvăluindu-şi un dinte de aur.

— Faci asta, te rog? Eu, pur şi simplu, trebuie să mă odihnesc. Prânzul îl servim la ora douăsprezece şi jumătate.

Abigail îi zâmbi la rândul ei, sperând că doamna Goldberg o va invita totuşi la o ceaşcă de ceai. Avea nevoie de câteva minute pentru acomodare. Doamna Goldberg nu-i făcu o astfel de invitaţie, dar o însoţi pe Abigail, până în camera sa.

Camera era drăguţă, avea vedere spre Apollolaan şi era mobilată cu lucruri confortabile. În plus, alături se afla şi o baie proprie. Îndată ce rămase singură, Abigail se schimbă în uniformă, se spălă pe mâini şi îşi îndesă părul în boneta impecabilă. După aceea, ieşi din cameră.

Doamna Goldberg o aştepta. Ea apăru deodată de după o uşă şi spuse cu convingere:

— Oh, ce rapidă ai fost şi ce uniformă frumoasă ai!

Abigail o urmă pe doamna Goldberg şi intrară în camera pacientei. Doamna Clara Morgan stătea tolănită pe multe perne. Unele erau aruncate pe podea, iar celelalte erau înghesuite în spatele ei. Ea spuse, obosită:

— Mă bucur că ai venit. Soră, sunt foarte amărâtă şi am nevoie de multă grijă şi atenţie.

Abigail dădu uşor din cap şi întrebă dacă doctorul îi lăsase vreun mesaj.

— Nu, răspunse doamna Goldberg. Oricum, trebuie să vină peste vreo două ore. Clara îţi va povesti totul despre ea, nu-i aşa, dragă?

Abigail se uită la pacientă – părea obosită.

— Aţi vrea să vă fac o baie înainte de culcare şi să vă aşez mai confortabil în pat? o întrebă ea pe Clara.

Pacienta fu de acord şi, în timp ce Abigail o spălă, ea îi povesti despre posibilitatea operaţiei, despre nevoia de a se întoarce cât mai repede în State şi despre amabilitatea prietenilor săi, soţii Goldberg.

Abigail îşi dădu repede seama că pacienta ei era o femeie bogată, răsfăţată şi egoistă. Fusese văduvă de două ori şi, deşi avea cincizeci de ani, era încă atractivă. Era pregătită să se mărite din nou, în caz că găsea persoana potrivită.

Abigail asculta cu atenţie, fără a fi invidioasă şi într-un fel, i se făcu milă de doamna Morgan. Ştia că aceasta se simţea singură şi abandonată, în ciuda periilor ei de păr făcute din argint, a cămăşilor de noapte de mătase şi a nenumăratelor sticluţe de parfum. De aceea, căută să o înveselească puţin pe doamna Morgan.

— Cred că te vei descurca de minune, îi spuse Clara.

Trebuie să admit că ideea unei asistente din Anglia nu mi-a surâs la început, dar m-am înşelat. Uniforma ta este cam demodată…

Abigail încuviinţă.

— Se încearcă să se schimbe uniformele în Anglia, dar, după cum vedeţi, unele spitale sunt foarte vechi şi preferă să păstreze aceste uniforme demodate. În special, bonetele – ele sunt ca un fel de insignă, toată lumea ştie la ce spital lucrezi, doar uitându-se la bonetă.

— Şi totuşi, să ştii că acea persoană care v-a făcut modelul de uniformă, a reuşit să creeze o ţinută sexy…

Abigail ţinea în mână nişte prosoape. Nimeni nu-i spusese până acum, că uniforma ei era sexy! rămase câteva minute surprinsă, apoi spuse:

— Ce-aţi zice de o băutură cu lapte? Mă duc să văd ce găsesc prin bucătărie.

Abigail măsură cu atenţie, în proporţii egale, laptele şi apa. Apoi, aşeză două pahare pe o tavă mică şi se întoarse în camera pacientei. Puse tava pe noptieră, pe care se mai găseau câteva romane, un ziar şi o mulţime de reviste şi apoi, fiind înfometată, se îndreptă spre camera în care se servea masa.

Domnul Goldberg sosi şi el acasă, pentru a lua prânzul, împreună cu ceilalţi.

Era un bărbat gras, cu ochelari mari, puţin cărunt, dar cu un zâmbet fermecător. Abigail îl îndrăgi din prima clipă şi nu fu deloc surprinsă să audă că avea o funcţie importantă, în domeniul comerţului. O persoană cu un aşa zâmbet, merita un serviciu de top! Soţii Goldberg o aşezară la masă între ei şi-i oferiră mâncare din belşug. Era frig şi întunecat afară, dar înăuntru era cald şi atmosfera era plăcută.

Ea acceptă să bea un pahar cu vin, în timp ce gazdele îi puseră întrebări şi ea le răspunse cu politeţe. I-ar fi plăcut să mai zăbovească puţin cu ei şi la cafea, dar era totuşi, în timpul serviciului. Se scuză de la masă şi se duse în camera pacientei sale, pe care o găsi adormită.

Asta i se păru o bună ocazie pentru a-şi despacheta

puţinele lucruri pe care le luase cu ea. Pe urmă, scrise în grabă o scrisoare lui Bollinger. Ar fi vrut să găsească timp pentru a o timbra, înainte de a se duce la culcare. Scrise adresa, dar simţi un nod în gât, bănuind că în acel moment Bollinger stătea înghesuit într-o cămăruţă în care singura privelişte erau pereţii unei alte case.

Doctorul Vincent sosi destul de repede. Era un bărbat înalt, cam de treizeci de ani, cu trăsături regulate şi cu un formidabil control asupra limbii engleze.

După ce o consultă pe doamna Morgan şi vorbi puţin cu aceasta, se retrase cu Abigail într-o altă cameră, pentru a discuta despre pacienta lor.

— Soră, în această seară va veni un specialist. Bineînţeles, voi fi şi eu lângă el. El este un chirurg cunoscut, care colaborează cu câteva spitale renumite. Mă încred foarte mult în opiniile sale. Mi-ar părea foarte rău ca pacienta noastră să fie nevoită să treacă printr-o operaţie, dacă nu este absolut necesar. Dacă o putem însănătoşi cât de cât, ea ar prefera să se întoarcă în State cât de repede posibil. Sper că eşti pregătită să stai aici, până când va pleca.

Abigail încuviinţă.

— Bun, atunci vom vedea ce va decide profesorul van Wijkelen.

„O persoană cu un asemenea nume, nu e în stare să decidă nimic”, îşi spuse Abigail în sine. Probabil avea barbă şi îşi începea toate frazele cu „păi”… Probabil că nu-l va plăcea deloc, se gândi ea.

Doctorul Vincent începu din nou să vorbească aşa că îl ascultă cu atenţie şi uită de profesorul van Wijkelen.

Acesta sosi pe seară, după ce pacienta servise încă un pahar cu lapte şi unul cu apă.

Domnul şi doamna Goldberg fuseseră plecaţi de acasă, aşa că Abigail avusese timp să se ocupe puţin şi de ea. Făcu o baie, îşi pudră nasul şi se dădu cu puţin ruj pe buze. Rezultatele nu erau prea încurajatoare, îşi spuse ea, uitându-se în oglindă.

Se întoarse în camera pacientei, îi luă acesteia pulsul

şi temperatura şi o aşează într-o poziţie mai confortabilă. Apoi, auzi o ciocănitură în uşă şi doctorul Vincent intră în cameră. Dar doctorul Vincent era complet eclipsat de bărbatul care îl însoţea. Acesta era un bărbat bine făcut, cu o figură care radia energie, în ciuda mişcărilor sale domoale. Era foarte chipeş, cu părul puţin cărunt, cu un nas expresiv şi o gură bine conturată. Abigail îi observă imediat culoarea albastră a ochilor.

Doctorul Vincent îl prezenţă pe bărbat doamnei Morgan şi apoi spuse:

— Şi aceasta este asistenta noastră, venită astăzi din Anglia şi care văd că se ocupă deja de confortul doamnei Morgan. Domnişoară Trent, acesta este profesorul van Wijkelen, cel despre care ţi-am vorbit mai devreme.

Acesta dădu mâna cu Abigail, uitându-se la ea cu o oarecare neplăcere, apoi spuse:

— Acum, doamnă Morgan, vă rog să-mi spuneţi toate problemele dumneavoastră şi să sperăm că eu şi doctorul Vincent, vă vom pune din nou pe picioare.

Vocea lui era fermecătoare, profundă şi liniştitoare, dar doamna Morgan nu putea suferi pe nimeni. Ea începu să-i relateze cu lux de amănunte despre toate temerile ei în faţa acestei boli, în special despre frica de a-şi pierde frumuseţea şi atractivitatea. După aceea, îi povesti cum rămăsese văduvă, de două ori.

Profesorul stătea tăcut, uitându-se fix la ea şi ascultând-o cu atenţie. Doctorul Vincent făcea acelaşi lucru, deşi Abigail era convinsă că acesta mai ascultase cel puţin o dată aceste lucruri. De aceea, îşi fixă şi ea privirea asupra doamnei Morgan, deşi ar fi preferat de o mie de ori mai mult să se uite la profesor.

Profesorul se întoarse către Abigail şi-i ceru s-o pregătească pe doamna Morgan de consult. Tonul îi era acum aspru şi Abigail se întrebă ce se întâmplase cu căldura din glasul lui.

— Ăsta-i iubăreţ! îi şopti doamna Morgan lui Abigail. Vezi să nu-mi strici părul, dragă!

Doamna Morgan arăta într-adevăr foarte bine, se

gândi Abigail. Deodată, o auzi pe aceasta:

— Eu sunt gata doctore…

După ce termină consultaţia, profesorul spuse:

— Nu cred că este necesară operaţia, dar, pentru a fi sigur de asta, vreau să mai fac câteva teste şi din păcate, acestea nu pot fi făcute decât la spital.

Doamna Morgan făcu o faţă drăgălaşă şi zise:

— Oh, nu, profesore! Am fost atât de nefericită acum o săptămână, când am stat acolo, încât m-am hotărât să-mi angajez o asistentă…

— În acest caz, pot să vă sugerez să o luaţi cu dumneavoastră, la spital. Se poate îngriji de dumneavoastră pe parcursul zilei, iar în timpul nopţii, vă vom găsi o altă asistentă, care să ştie să vorbească engleza. Cred că trei sau patru zile sunt suficiente, apoi vă puteţi întoarce aici, pentru a aştepta rezultatele testelor. Dacă sunt satisfăcătoare, într-o săptămână vă punem la loc pe picioare şi vă puteţi întoarce acasă.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, profesore… Nu ştiu cum voi rezista în acel spital, dar poate, dacă o iau pe asistentă cu mine, voi reuşi să îndur câteva zile.

Doamna Morgan îi zâmbi, dar faţa profesorului rămase neclintită.

— Veniţi să mă mai vedeţi, profesore? întrebă doamna Morgan, încă zâmbind. După vizita dumneavoastră, am început deja să mă simt mai bine.

Chiar dacă profesorul Wijkelen se simţi flatat de vorbele ei, nu o arăta în niciun fel.

— Mulţumesc, doamnă Morgan. Nu cred că este necesar să vă mai văd, până când nu veniţi la spital. Voi aranja ca asta să se întâmple cât mai curând posibil şi, bineînţeles, mă veţi vedea acolo.

— Aştept cu nerăbdare şi vă rog să-mi asiguraţi o cameră privată. Sunt atât de sensibilă, nu suport să văd alţi bolnavi sau să aud sunetele acelea din spitale.

El se îndreptă spre uşă, dar îşi întoarse capul şi-i spuse zâmbind:

— Sunt convins că doctorul Vincent va aranja totul pe

placul dumneavoastră, doamnă Morgan. În plus, o veţi avea lângă dumneavoastră pe asistentă, care vă va apăra de toate sunetele acelea înspăimântătoare.

O salută politicos pe Abigail şi părăsi camera.

În mod surprinzător, veni din nou în după-amiaza următoare, după ce Abigail se întorsese din pauza pe care o avea zilnic. Acum, stătea alături de pacientă, citindu-i acesteia din New York Herald Tribune. Abigail citea foarte frumos, cu o voce caldă. Se bucurase de timpul liber din acea după-amiază. Dimineaţa fusese şi ea încununată de succes. Doamna Morgan părea s-o placă; îi vorbise despre profesor tot timpul cât Abigail îşi făcu îndatoririle zilnice de asistentă.

— Un om încântător, dragă! spuse ea. Trebuie să aflu mai multe despre el; arată atât de bine şi este atât de elegant! Te rog, dragă, să-mi spui tot ce auzi în legătură cu el. Poţi să faci asta la spital, nu-i aşa? întrebă ea zâmbindu-i lui Abigail.

Abigail îi răspunse că va face tot posibilul, în caz că va găsi acolo vreo asistentă care să vorbească engleza.

De aceea, ciocănitura în uşă le surprinse pe amândouă. Soţii Goldberg erau plecaţi, deci nu aveau cum să fie ei.

Uşa se deschise şi intră servitoarea, care o anunţă pe Abigail că venise în vizită un bărbat.

— Oh, cred că au venit instrucţiunile de la spital. Mă duc să văd despre ce este vorba.

Vizitatorul se afla în camera de oaspeţi. Abigail deschise uşa şi-l văzu pe profesor, stând în faţa ferestrei.

— Ah, dumneata erai? spuse ea atât de surprinsă, încât uită de maniere.

— Şi de ce eşti atât de mirată, soră? Doctorul Vincent nu a putut să vă anunţe că vin şi de aceea am apărut aşa, neinvitat.

— Oh, dar nu trebuie să-mi daţi mie explicaţii, spuse ea cu blândeţe. Bănuiesc că vreţi s-o vedeţi pe doamna Morgan.

— Nu, soră, nu vreau. Am venit să te informez că de

mâine după-amiază va fi liber un pat, într-un salon privat. Fii bună şi adu pacienta la spital, la ora trei. Vă va aduce o ambulanţă; să iei cu tine suficiente lucruri, cât pentru trei zile, poate chiar patru. Ai grijă ca toate lucrurile doamnei Morgan să fie strânse până mâine la prânz, ca să nu pierdem timp.

El îi vorbi scurt şi aspru şi ea se întrebă de ce oare se purta atât de arogant cu ea. Apoi, îi răspunse pe un ton vioi:

— Foarte bine, domnule. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă întorc la pacientă.

El păru surprins, dar nu se obosi să protesteze. Doar după ce ea porni spre uşă, o întrebă:

— Care e numele tău?

După o scurtă pauză, ea îi răspunse:

— Trent, domnule.

El deveni nerăbdător şi spuse:

— Ştiu deja asta, am făcut ieri cunoştinţă, dacă îţi mai aduci aminte. În afară de Trent, cum te mai numeşti?

Ea vru să-i spună s-o lase în pace şi să-şi vadă de treburile lui, dar se răzgândi.

— Abigail, spuse ea, aşteptând ca el să înceapă să râdă. De obicei, aşa se întâmplă, când cineva îi afla numele. Era un nume neobişnuit şi demodat. Dar el nu râse.

— De ce? întrebă el.

— M-am născut într-o zi de sâmbătă, spuse ea puţin îngrijorată că nu era englez şi că era posibil să nu înţeleagă. Iar Abigail… Ea făcu o pauză, apoi continuă:

— Nu, e o explicaţie ridicolă şi bănuiesc că nu aveţi cum să înţelegeţi…

El păru deranjat de remarca ei.

— Bănuieşti greşit, spuse el. Sunt suficient de documentat în legătură cu versurile englezeşti – copilul născut într-o zi de sâmbătă trebuie să muncească din greu, pentru a-şi asigura traiul, nu? iar „Abigail” este un termen folosit acum câteva sute de ani şi înseamnă „servitoare”, nu-i aşa?

— Cât de inteligent sunteţi! zise Abigail cu căldură în glas.

— Şi părinţii tăi au fost atât de siguri că vei fi nevoită să munceşti din greu pentru a-ţi asigura traiul, încât ţi-au dat acest nume?

Ea îi răspunse încet, pentru că discuţia începea să devină dureroasă:

— Ei au luat-o doar ca pe o glumă. Şi acum, domnule vă rog să mă scuzaţi…

Ea îl lăsă pe profesor acolo şi se întoarse la pacienta sa.

Seara, Abigail, în timp ce-şi peria părul, începu să se gândească la profesor. Era cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată, dar şi cel mai arogant. Dar trebuia să existe vreun motiv pentru care se uitase la ea cu atâta neplăcere, atunci când făcuseră cunoştinţă, se gândi ea. Era într-adevăr simplă, chiar urâţică, dar nu o urâţenie care să iasă în evidenţă, nu avea dinţii ieşiţi în afară, nu era saşie, nasul îi era unul foarte obişnuit. Şi totuşi, se uitase la ea de parcă ar fi fost un monstru! îşi dorea mult să ajungă să-l cunoască mai bine şi asta nu pentru că era atât de chipeş. Pur şi simplu i se părea un bărbat interesant, căruia îi tot găsea scuze pentru atitudinea lui faţă de ea, neştiind nici ea prea bine de ce. Se aşeză în pat, întrebându-se ce făcea oare, în acel moment. Ideea că poate era unul dintre bărbaţii aceia cu o căsătorie fericită, îi întrerupse somnul pentru câteva minute. Dar tot ea se gândi că nu părea a fi însurat şi în cele din urmă adormi fericită.

Capitolul 2

Spitalul era ascuns în spatele unor case vechi. Şi el era vechi, la rândul său, deşi Abigail observă că interiorul era destul de modern, în ciuda coridoarelor lungi şi reci, a pasajelor mici şi întunecate şi a grădinilor mari, goale.

Camera doamnei Morgan se afla la al treilea etaj, într-un salon privat şi, deşi mică, era frumos mobilată, iar priveliştea asupra întregului oraş era minunată.

Abigail o aşeză pe doamna Morgan în pat, o ajută să-

şi schimbe hainele, îi aranjă părul, îi găsi romanul pe care aceasta îl citea, îi desfăcu bagajele şi se duse apoi s-o caute pe sora Word.

Zuster van Rijn era bătrână şi grasă, dar stăpânea perfect limba engleză. Ea o pofti pe Abigail să intre în micul ei birou şi o asistentă le aduse câte o cafea. Zuster van Rijn citi fişa pacientei şi spuse:

— Nu pare prea grav. Profesorul van Wijkelen nu operează niciodată pe cineva, dacă nu este absolut necesar. Dar trebuie să aibă toate testele făcute. Ea poate să facă radiografia şi analizele de sânge în această după-amiază, mâine testul cu mâncare; să-i dai să mănânce în seara asta doar ceva cu lapte. Am înţeles că stai cu ea, aşa mi-a spus profesorul.

— Da, doamna Morgan este puţin cam neliniştită.

Zuster van Rijn zâmbi uşor.

— Bine, zise ea. Ai pregătită o cameră, la Casa Asistentelor. Vrei să te duci acum? în următoarea jumătate de oră, nu ai nimic de făcut pentru doamna Morgan. Oricum, dacă are nevoie de ceva, poate să sune din clopoţel şi va veni o asistentă. îi voi spune lui Zuster de Wit să-ţi arate camera.

Zuster de Wit o conduse, trecând prin nişte coridoare lungi. Deodată, se opri.

— Aici, spuse ea, zâmbind.

Camera părea confortabilă deşi era puţin cam întunecată.

— Ce drăguţ. Mulţumesc mult, spuse Abigail.

Zuster de Wit zâmbi din nou şi plecă în grabă.

Abigail începu să-şi despacheteze lucrurile. Nu luase cu ea multe haine – mai mult uniforme, haina ei groasă de iarnă, o fustă şi un pulover, ghetele şi un fular tricotat de ea. îi luă doar câteva minute pentru a-şi pudra nasul şi a-şi lega părul mai strâns. Era aproape ora patru, când închise uşa de la cameră. Se duse în camera doamnei Morgan, găsind-o pe aceasta dormind.

Lucrând în spitalul din Amsterdam, era la fel ca atunci când lucra în spitalul din Londra. La ora şase şi

jumătate lua masa împreună cu celelalte asistente – o masă substanţială, cu supă de mazăre, cu friptură de porc şi garnitură de vegetale şi cafea la discreţie.

Se întoarse în birou pentru a da raportul, apoi se duse să stea cu doamna Morgan. La ora opt şi jumătate, chiar înainte de a veni asistenta din tura de noapte, doctorul Vincent veni s-o vadă pe doamna Morgan. El ascultă cu răbdare micile nemulţumiri ale acesteia şi-i recomandă să asculte sfaturile lui Abigail.

După ce sosi asistenta de noapte, Abigail se retrase în camera ei. Nu după mult timp, auzi pe cineva bătând în uşă. Era una dintre asistente. Aceasta o pofti pe Abigail să vină într-o cameră alăturată, să se uite şi ea la televizor. Deşi era obosită, Abigail acceptă şi se deconectă puţin de la realitate. Deşi nu înţelegea mai nimic, vorbindu-se în olandeză, i se păru amuzant să le vadă pe celelalte asistente, întrecându-se în a-i traduce emisiunea, folosind câteva cuvinte în engleză, dar mai mult semne. Era o uşurare pentru ea să afle că asistenta care stătea noaptea cu doamna Morgan se descurca destul de bine în engleză şi mai ales că doamna Morgan părea s-o placă.

După ce se termină emisiunea de la televizor, Abigail se retrase în camera ei, ducându-se la culcare.

A doua zi dimineaţă, se trezi foarte veselă, cum nu mai fusese de ceva timp.

În timp ce servea micul dejun, îşi dădu seama care era motivul bucuriei sale: în acea zi urma să-l vadă pe profesor.

Aşa se şi întâmplă. îl văzu pe coridor, din depărtare şi i se păru amuzant faptul că toate asistentele fugeau din calea lui. Când se apropiară unul de celălalt, ea îi ură un călduros „bună dimineaţa”, dar primi în schimb o privire rece, distantă. Dezamăgirea el fu puternică, i se citea pe faţă.

Ea îşi găsi pacienta în toane bune; dormise bine şi testul cu mâncarea era aproape terminat. Asistenta din tura de noapte îi raportă totul lui Abigail, cele două retrăgându-se în cabinetul asistentelor. Deodată, auziră

vocea profesorului:

— Îmi acordaţi şi mie puţină atenţie, domnişoarelor? întrebă el, sarcastic.

Mica fată olandeză începu să se fâstâcească, de parcă ar fi fost un hoţ prins în timpul jafului, însă Abigail îi răspunse cu fermitate:

— Desigur, domnule.

Această simplă remarcă păru să-l deranjeze foarte tare pe profesor.

— Sunteţi amândouă de serviciu, nu-i aşa? întrebă el.

— Nu, doar eu, spuse Abigail cu hotărâre. Tocmai discutam raportul şi după aceea, ea va ieşi din tură.

— Când voi avea nevoie să mi se amintească durata turei asistentelor, te voi întreba cu siguranţă pe tine, soră Trent.

Ea îl privi cu drăgălăşenie. Probabil că era unul dintre acei oameni care dimineaţa se trezesc morocănoşi şi îşi revin pe parcursul zilei, îşi spuse Abigail. Se gândi că ar trebui să-şi ceară scuze.

— Nu am vrut să vă supăr, domnule, spuse ea, încet.

— Testul cu mâncarea este gata? o repezi el.

Ea se uită la ceas.

— Ultima probă o voi pune peste cincisprezece minute, domnule.

— Asta dacă pacienta nu se va plictisi aşteptându-te şi nu şi-o va pune singură.

— Oh, nu, spuse ea serioasă. Nu ar face asta. Ştiţi, i-am explicat cât de important este să vă urmeze sfaturile. Are o părere foarte bună despre dumneavoastră.

Pentru o clipă, crezu că el va începe să râdă, dar asta nu se întâmplă. El îi spuse cu răceală:

— Vreau ca până după-amiază, doamna Morgan să fie pregătită pentru gastroscopie. Ocupă-te de asta, soră Trent.

El se întoarse către asistenta de noapte, care tăcuse în tot acest timp şi-i spuse ceva, pe limba lor. Aceasta îi zâmbi încurcată, se uită la Abigail şi plecă în grabă. Abigail luă registrul în care se afla raportul şi dădu să plece, dar

auzi din nou vocea profesorului.

— Un moment, soră Trent. Vreau să te întreb ceva. Asta îţi stă în obicei, să nu respecţi doctorii şi să le răspunzi cu atâta obrăznicie?

— Nu, nu-mi amintesc să mai fi făcut asta vreodată, dar vedeţi, doctorii de la spitalul din Londra, unde am lucrat, mi-au răspuns întotdeauna la bună dimineaţa…

Se uită cu atenţie la faţa lui. Era conştientă că întrecuse puţin măsura, dar nu-i plăcea să fie tratată „de sus”. El părea într-adevăr nervos.

— Domnişoară, spuse el, mă deranjezi enorm de mult.

Abigail rămase tăcută.

Nu-l mai văzu până după-amiază, în sala în care urma să se facă gastroscopia. Se mai aflau acolo două asistente şi anestezistul care, în opinia lui Abigail, părea un bărbat amabil. Abigail o ţinu de mână pe doamna Morgan, în timp ce acesteia i se făcu anestezia.

Abigail aşează pătura peste pacientă, în timp ce o încuraja pe aceasta.

— Staţi liniştită, doamnă Morgan, profesorul trebuie să apară imediat.

Acesta sosi, se aşeză lângă pacientă, ignorând-o total pe Abigail, lucru la care se aştepta.

El îi vorbi uşor pacientei.

— Vă simţiţi puţin ameţită, nu-i aşa? O să vă simţiţi şi un pic amorţită, dar asta-i tot. Doar o jenă, nimic mai mult. N-o să dureze mult. Am să vă aşez capul pe o pernă şi am să vă rog să deschideţi gura, atunci când vă voi spune eu.

Examinarea reuşi, doamna Morgan fu foarte cooperantă, spre surprinderea lui Abigail.

Era deja ora trei; Abigail stătea de câteva ore lângă doamna Morgan, când profesorul intră în salon. Se ridică în picioare, aşteptând reacţia lui. El nu scoase însă niciun cuvânt. Apoi se apropie de doamna Morgan şi începu să discute cu ea. După un timp, îi zise lui Abigail:

— Soră, mai vreau o analiză de sânge. Nu am găsit nimic rău, dar mai am nevoie de o confirmare, înainte de a

lua decizia finală.

— Bine, profesore, spuse ea încet.

— Te simţi confortabil aici, soră? Toată lumea e amabilă cu tine? Ai timpul tău liber?

— Da, mulţumesc, răspunse ea repede. Sunt foarte mulţumită.

— Eşti? Eu credeam altceva. Atunci, pot spune că te descurci de minune în a-ţi ascunde mulţumirea.

— Eu… eu… se fâstâci ea.

— Nu e nevoie să te scuzi, soră Trent, cu toţii avem probleme personale, probleme care de fapt, nu sunt chiar atât de grave pe cât credem noi.

Abigail se înroşi toată. El o privi puţin şi apoi plecă.

Se apropia pauza de prânz, aşa că Abigail îşi schimbă hainele şi se hotărî să plece în oraş.

Stătu ore întregi în faţa vitrinelor, uitându-se la preţuri, încercând să se decidă ce va cumpăra, atunci când va avea bani. Nu uitase nici de promisiunea făcută lui Bolly că atunci când va primi primul salariu, îi va trimite şi lui nişte bani.

Doamna Morgan mai stătu în spital încă trei zile, devenind din ce în ce mai veselă, după aflarea veştii că operaţia nu era necesară. Mai mult, profesorul o vizitase în fiecare zi, iar ea nu făcuse un secret din faptul că-l plăcea. El stătea cu ea câte zece minute sau chiar mai mult, ascultându-i toate temerile în legătură cu boala şi liniştind-o în privinţa lor. Şi totuşi, se prefăcu că nu o aude, atunci când îl invită la ea acasă, în Long Island. Cu Abigail, profesorul abia vorbea şi atunci când o făcea, avea o răceală în glas, lucru care o întrista nespus.

În a şasea zi, se întoarseră acasă, de data aceasta cu maşina domnului Goldberg. Profesorul îi făcu o vizită doamnei Morgan, asigurând-o din nou că se va însănătoşi rapid, apoi plecă.

Într-una din zile Abigail îl văzu pe profesor înconjurat de asistente, de studenţi, de fizioterapeuţi şi de asistenţi sociali. Aşadar, era o personalitate în domeniu, îşi zise Abigail, deşi părea total inconştient de acest lucru.

Zilele următoare trecură într-un mod plăcut. Doamna Morgan putea deja să se ridice din pat şi să meargă puţin, devenind din ce în ce mai nerăbdătoare de a se întoarce acasă, în State. Abigail primi câteva scrisori de la Bolly şi îşi dădu seama că traiul lui era destul de dificil. Se hotărâse deja să-i trimită lui tot salariul, fiind convinsă că doamna Morgan o va ruga să mai stea o săptămână cu ea, poate chiar mai mult şi astfel, va mai primi nişte bani. Era hotărâtă ca, imediat ce se va întoarce în Anglia, să se ducă la agenţie şi să ceară un nou serviciu. Şi totuşi, era puţin tristă, ştiind că nu-l va mai vedea niciodată pe profesor. Ştia că este ridicolă, probabil că el nici nu va realiza că a plecat. Aşa că se hotărî să nu se mai gândească la asta şi să iasă în schimb în fiecare zi la plimbare, pentru a vizita întregul Amsterdam.

Într-o dimineaţă, doamna Morgan o întrebă dacă mai era dispusă să stea cu ea încă o săptămână.

— Dragă, ştiu că de fapt nu mai am nevoie de ajutorul tău, dar m-am obişnuit să-mi stai mereu prin preajmă. În plus, vreau ca prietenii mei, Dolly şi Eddy Goldberg, să nu mai fie nevoiţi să mă îngrijească. Mi-am programat plecarea fix peste o săptămână. Ce zici, stai cu mine până atunci?

Îşi deschise poşeta din piele de crocodil şi scoase de acolo un plic.

— Uite, dragă, acesta e salariul tău. M-am gândit că vrei bani gheaţă, aşa că l-am rugat pe Eddy să se ocupe de asta. Sunt convinsă că ai pus deja ochii pe ceva drăguţ, să-ţi cumperi.

Abigail încuviinţă şi puse plicul în poşetă. Apoi, se hotărî ca mai târziu, în timpul liber, să se ducă la poştă şi să-i trimită banii lui Bolly.

Intrând în camera ei, Abigail deschise plicul. Înăuntru se afla salariul ei pe două săptămâni şi în plus, echivalentul în bani al biletului de călătorie, cu care sosise. În schimb, banii pentru biletul de întoarcere nu erau acolo, dar poate că urma să-i primească în săptămâna următoare, se gândi ea.

Îşi schimbă hainele şi se pregăti să iasă în oraş.

Afară era frig şi norii căpătaseră o nuanţă gălbuie.

Intră în oficiul poştal, unde căldura îşi făcu simţită prezenţa. Îşi scoase mănuşile şi se îndreptă spre ghişeu.

Trecu ceva timp până reuşi să se înţeleagă cu funcţionarul, iar apoi dezamăgirea îi fu şi mai mare. Nu putea să trimită banii prin poştă, trebuia să se ducă la o bancă, dar banii ar fi ajuns cu întârziere. Abigail nu voia asta, îşi dorea ca Bolly să-i primească în aceeaşi zi sau maximum cu o zi întârziere.

— Vă mulţumesc pentru explicaţii, zise ea, trebuia să-mi dau seama de lucrul acesta.

Funcţionarul îi zâmbi politicos.

— Pot să te ajut cu ceva? se auzi vocea profesorului.

Abigail se întoarse spre el.

— O, ce ciudat să vă întâlnesc aici, domnule! Nu cred că mă puteţi ajuta, dar vă mulţumesc, oricum.

— De ce e ciudat, soră Trent? Şi eu scriu scrisori, să ştii.

— Da, sunt convinsă că scrieţi, dar mă gândeam că aveţi pe cineva care să vi le trimită.

— Chiar aşa? Ia zi, cum te pot ajuta?

„Ce om insistent! Nu se lasă până nu obţine un răspuns” îşi zise ea în sine.

Ea îi explică, puţin jenată de prostia ei.

— De ce zici că ai fost proastă? Nu aveai de unde să ştii. Câţi bani vrei să trimiţi?

— Patruzeci de lire. Nu, trebuie să mai iau din ei… spuse ea, aducându-şi aminte că trebuia să dea şi agenţiei comisionul de 12, 5%. Cât fac 12, 5% din patruzeci de lire? îl întrebă ea, încurcată.

— Cinci lire. De ce?

— Păi, atât trebuie să dau agenţiei, cât timp cât voi lucra pentru ei.

— Ce şarlatani!… Uite, întâmplarea face să am nişte treburi prin Londra şi să fac un drum până acolo. Duc eu banii, dacă tot eşti atât de nerăbdătoare să-i trimiţi.

Abigail se uită mirată la el.

— Dar dumneavoastră nici măcar… sunteţi foarte amabil, dar nu pot să vă deranjez. Oricum, peste o săptămână mă întorc la Londra.

— A, chiar voiam să-ţi spun ceva… Ţi-aş fi recunoscător dacă ai mai rămâne câteva săptămâni în Amsterdam. Am un pacient pe care îl voi opera peste zece zile şi care va avea nevoie de îngrijire specială, cât timp va sta în spital şi poate şi după aceea, când se va întoarce acasă. Vei primi onorariul pe care l-ai primit şi până acum.

Deşi era surprinsă de propunerea profesorului, îi răspunsese calm:

— Bine, profesore, sunt dispusă să stau atâta timp vânt veţi mai avea nevoie de mine.

— Foarte bine, consider problema rezolvată, spuse el zâmbind.

Nu-l mai văzuse niciodată zâmbind, se gândi ea, în timp ce respiraţia i se acceleră de emoţie. Era atât de fermecător, încât ştia că dacă i-ar fi propus să rămână pentru tot restul vieţii ei, ar fi acceptat fără să ezite. Dar zâmbetul lui dispăru, în doar câteva momente.

— Dă-mi adresa persoanei care trebuie să primească banii şi voi avea grijă ca aceştia să ajungă la el sau la ea.

— La el, spuse Abigail, în timp ce îi dădu plicul cu banii şi cu adresa.

Ea uitase comisionul agenţiei, dar el nu.

— 12, 5%? întrebă el.

Se părea că el începea să se grăbească.

— Eu… vă voi returna banii din salariul meu de săptămâna viitoare… Dar sunteţi sigur că…

— Nu te mai agita atâta, domnişoară Trent.

El îndesă plicul într-un buzunar, cu aerul unui om care găseşte cele patruzeci de lire ca fiind de cheltuit pe mărunţişuri zilnice, o salută politicos pe Abigail şi plecă.

În timp ce se întorcea spre casă, Abigail simţi o bucurie nespusă, ştiind că Bolly urma să primească banii cât de curând.

Trei zile mai târziu, profesorul îi făcu o vizită doamnei Morgan. Abigail nu era acasă, fiind în timpul ei

liber, iar profesorul nu-i lăsă niciun mesaj.

Cu o seară înaintea plecării doamnei Morgan, el veni din nou. Abigail împacheta hainele prietenei sale, fiind înconjurată de nenumărate pălării, de mormane de rufărie şi de o grămadă de genţi şi de valize. Evident, doamna Morgan nu era îngrijorată de excesul de bagaje. Ea era aşezată comod pe canapea, dând instrucţiuni. Părea să se simtă foarte bine şi era remarcabil de atractivă. În schimb, Abigail arăta mai neîngrijită decât de obicei, nu mai avusese timp de ea. Singurele ei gânduri erau îndreptate către Bollinger – primise o scrisoare îmbucurătoare de la el, în care îi mulţumea pentru bani, dar simţea că îi ascunde ceva. În timp ce se gândea la asta, auzi o ciocănitură în uşă şi aceasta se deschise. Profesorul şi doctorul Vincent intrară în cameră. Abigail nu fu prea încântată de vizita lor, ştiind că aspectul ei cam lăsa de dorit.

— Am înţeles că o vei duce pe doamna Morgan la Schipol, mâine dimineaţă. Vei fi luată de acolo şi dusă direct la spital. Poate poţi să aranjezi să-ţi iei bagajul cu tine, îi spuse profesorul lui Abigail. Ai multe bagaje?

— O singură valiză, îi răspunse ea, uşor jenată.

— Foarte bine. Voi lăsa mâine la spital un mesaj pentru tine. O seară plăcută, soră.

La Schipol, în timp ce-şi luau rămas-bun, doamna Morgan îi zise lui Abigail:

— Ştiam eu că am uitat ceva, dragă! Trebuie să-ţi dau banii.

Ea dădu să deschidă poşeta, dar era prea târziu. Trebuia să se urce în avion, se anunţase deja plecarea.

Abigail rămase încremenită. Unde urma să-i trimită banii? La ce adresă? Doamna Morgan ştia că şi-a găsit un alt serviciu, dar atâta tot, fără alte detalii. Spera doar că aceasta se va gândi să-i trimită banii pe adresa agenţiei. În acest caz, trebuia să sune la agenţie, ca să-i anunţe. Şi cum rămânea cu costul biletului ei de întoarcere, cheltuială care trebuia suportată tot de doamna Morgan?

Ce să facă? Mai avea doar câteva lire. Dacă

profesorul se răzgândise şi nu mai voia s-o angajeze pentru următorul lui pacient? Cu o zi în urmă, făcuse imprudenţa de a-şi cumpăra o pereche de pantofi şi acum nu mai avea bani nici cât să-şi plătească drumul de întoarcere. Apoi, îşi dădu seama că fusese păcălită de două ori: pe lângă doamna Morgan, profesorul îi spusese că va fi luată de la aeroport, dar de unde să ştie cine era persoana care trebuia să facă asta?

Gândurile negre îi fură întrerupte de vocea profesorului. Nu-l văzuse, dar el era acolo, lângă ea, luându-i valiza din mână.

— Bună dimineaţa, profesore! zise ea după ce-şi mai reveni puţin din surprindere.

Profesorul îi răspunse încruntat:

— Hai odată, soră!

Mergea cât mai aproape, nu putea risca să se piardă de el.

Afară erau multe maşini parcate şi se întrebă care dintre ele era a lui.

Se opriră în faţa unui Rolls-Royce argintiu şi se urcară în el.

— Bănuiesc că aţi venit chiar dumneavoastră să mă luaţi, pentru a economisi timp şi a-mi spune mai multe detalii despre pacient.

Abigail se uita atentă la faţa lui. Nu zâmbea, dar era convinsă că în sufletul lui se amuza copios.

— Un doctor, spuse el. Profesorul de Wit, în vârstă de şaptezeci de ani. Va avea o cameră în salonul privat şi vei lucra cu Zuster van Rijn, cu care îţi vei stabili programul şi timpul liber.

În faţa spitalului, Abigail coborî din maşină şi spuse:

— Vă mulţumesc că m-aţi ajutat să trimit banii.

— Ce faci atâta caz din asta? o întrebă el cu aroganţă.

— N-o să mai fac, zise ea supărată. Se pare că mulţumirile şi aprecierile nu vă încălzesc cu nimic.

Intră în spital, nemaiaşteptând să vadă ce va face portarul cu valiza ei.

Era în mijlocul holului de intrare, când deodată, în spatele ei, îl auzi pe profesor râzând cu poftă.

Abigail se reacomodă repede cu spitalul. Primise aceeaşi cameră şi de data asta, îi era mai uşor, pentru că le cunoştea deja pe unele asistente şi acestea o întâmpinară cu căldură, ca pe o veche prietenă. Şi Zuster van Rijn părea bucuroasă s-o revadă.

— Vrei să lucrezi ca şi până acum şi să-ţi iei o după-amiază liberă? Ştiu că nu prea e corect să nu lucrezi în schimburi cum fac celelalte fete, dar pot să găsesc pe cineva care să te înlocuiască, atunci când eşti liberă. Va fi aceeaşi asistentă de noapte, cu care ai mai lucrat. Eşti mulţumită?

— Foarte mulţumită, îi răspunse Abigail. Oricum, timpul liber nu o interesa foarte mult, din moment ce nu avea bani, pe care să-i cheltuiască.

Abigail o însoţi pe Zuster van Rijn, pentru a face cunoştinţă cu pacientul.

Îi plăcu din primul moment. Stătea în pat şi, deşi avea faţa palidă, arăta încă bine pentru un om în vârstă. Cu excepţia unei şuviţe de păr alb, era chel, dar acea şuviţă îl făcea să arate prezentabil, iar ochii lui albaştri erau vioi. Abigail dădu mâna cu el şi îşi dădu seama că, în ciuda privirii lui jucăuşe, trecea prin nişte dureri destul de mari.

Zuster van Rijn o lăsă cu pacientul, iar profesorul de Wit spuse:

— Trage-ţi un scaun, draga mea, şi hai să mai vorbim, să ne cunoaştem mai bine. Cred că Dominic vrea să mă ţină vreo săptămână în pat, până să mă opereze, pentru a face fizioterapie, transfuzii de sânge şi alte minunăţii de genul acesta, care îmi sunt oferite cu generozitate.

Abigail râse împreună cu el. Aşadar, numele profesorului era Dominic, îşi spuse ea. Îl asculta în continuare pe bătrânul pacient, care stăpânea aproape la perfecţie limba engleză. Astfel, află că acesta dormise prost, că nu mâncase aproape nimic, că soţia lui murise în

urmă cu douăzeci de ani, în acest timp fiind îngrijit de o menajeră şi că-i ţineau companie un căţel, o pisică, un arici pe jumătate domesticit, o familie de iepuri şi un corb. Când tocmai îşi exprimau părerile în legătură cu păsările ţinute în colivii, intră profesorul.

Cei doi bărbaţi erau prieteni vechi, observă Abigail. Şi era evident faptul că cel mai în vârstă avea încredere totală în sfaturile celuilalt, mai tânăr. El asculta tăcut, în timp ce profesorul îi explica amănunţit ce trebuia să facă şi de ce.

— Pare promiţător ce spui tu, Dominic. Înţeleg că voi fi un om nou, după ce te vei ocupa de mine.

— Să spunem că vei fi iar pe picioare, pentru următorii zece sau cincisprezece ani.

— Şi sora ce spune, este de acord cu profesorul? o întrebă pacientul.

Abigail zâmbi şi spuse, cu sinceritate:

— Eu nu mă gândesc niciodată la eşec – operaţia făcută de profesorul van Wijkelen va fi cu siguranţă un succes.

Ea se uită la profesor şi observă că acesta o fixa cu o privire sarcastică. Dar Abigail îl iubea şi ştia că are de fapt un suflet bun. Cineva sau ceva îl făcuse să devină un om rece şi morocănos. Se întreba cine oare făcuse asta şi simţea ura faţă de acea persoană. Ea îl văzuse o singură dată zâmbind şi şi-ar fi dorit să-l vadă mai des făcând asta dar, în acel moment, părea imposibil.

Zilele trecură repede. Abigail avu destul timp liber, timp în care vizită cât mai mult din oraş. Pacientul se simţea mai bine şi asta datorită transfuziilor de sânge. Era un mare cititor, un scriitor grozav şi chiar o companie plăcută de conversaţie. Abigail era fascinată de el, ca toţi ceilalţi care intrau în contact cu el.

Cu o zi înainte de operaţie, îi dădu banii lui Abigail. Aceasta era însă îngrijorată din cauza lui Bollinger. Primise o scrisoare ciudată de la el. Acesta îi spusese să nu-i mai trimită bani, cel puţin o săptămână.

Profesorul îl vizita pe pacient în fiecare zi, dar cu

Abigail se purta cu aceeaşi răceală politicoasă, cu care o obişnuise.

Operaţia fu un succes. Abigail stătu alături de pacient pe toată durata operaţiei. Profesorul era un chirurg nemaipomenit, foarte concentrat asupra muncii sale, îşi spuse Abigail.

Ea aduse pacientul înapoi în salon şi, în timp ce-l aşeza pe acesta mai confortabil în pat, auzi glasul profesorului:

— Nu vreau să rămân singur, soră. Dacă vrei să-ţi iei liber, va veni altcineva să aibă grijă de el. E clar?

— Foarte clar, mulţumesc, răspunse ea. Nu avea nici cea mai mică intenţie de a-şi lua liber; îi promisese profesorului de Wit că va rămâne lângă el şi voia să se ţină de cuvânt.

Cu jumătate de oră înainte să iasă din tură, apăru Zuster van Rijn, care îi spuse că asistenta de noapte se îmbolnăvise şi că nu avea cine s-o înlocuiască.

— Crezi că este posibil…

— Da, desigur, răspunse Abigail. Voi pleca de aici la ora opt, voi lua cina şi mă voi întoarce la miezul nopţii.

Zuster van Rijn răsuflă uşurată.

— Asta e bine – mâine dimineaţă voi găsi pe cineva care să stea în locul tău, ca să dormi şi tu câteva ore.

Aşa că, în timpul nopţii, când profesorul veni să-l vadă pe pacient, o găsi pe Abigail lângă patul acestuia.

— De ce eşti încă aici? Unde este asistenta din tura de noapte?

— E în regulă, domnule. Sora Tromp s-a îmbolnăvit şi nu a fost destul timp pentru a găsi o altă asistentă, care să stea toată noaptea.

— Şi până când stai?

— Până când Zuster van Rijn va găsi pe altcineva să stea aici.

— Ţi-ai luat zilele libere?

— Prefer să nu mi le iau, până când starea pacientului nu se va îmbunătăţi.

— Cum vrei, soră, spuse el cu indiferenţă.

La ora şapte dimineaţa, profesorul veni din nou. Abigail, cu ajutorul unei alte asistente, făcuse patul pacientului şi-l aşezase pe acesta, sprijinit pe perne.

Profesorul părea odihnit, era proaspăt bărbierit şi impecabil îmbrăcat. Abigail în schimb, avea o faţă obosită şi palidă şi se întrista puţin din cauza asta, ştiind că profesorul nu avea de ce să se uite la ea cu admiraţie. Ba mai mult, acesta chiar îi spuse:

— Arăţi de parcă ai avea nevoie de un somn bun, soră Trent.

— Bineînţeles că are nevoie de somn, îi luă apărarea profesorul de Wit. Doar pentru că tu alegi să lucrezi până la epuizare, asta nu înseamnă că trebuie să-i obligi pe ceilalţi să facă acelaşi lucru.

— Nu am obligat pe nimeni să lucreze până la epuizare. Sora Trent lucrează întocmai ca celelalte asistente şi în plus, are limbă să vorbească. Dacă simte că nu mai poate face faţă îndatoririlor, trebuie doar să spună, spuse profesorul şi ieşi din cameră.

Câteva zile mai târziu, profesorul îi zise lui Abigail:

— Soră, dacă eşti liberă mâine după-amiază, aş vrea să mă însoţeşti – vrea cineva să te vadă.

— Cine? întrebă ea.

— O să vezi, îi răspunse el, dar văzând că era pe cale să refuze, îi zâmbi fermecător şi o rugă frumos.

Capitolul 3

În după-amiaza următoare, profesorul o aşteptă pe Abigail în faţa spitalului. Când aceasta sosi, o pofti să urce în maşină.

— Nu vrei să ştii unde te duc?

— Ba da, bineînţeles că vreau; dar observ că nu intenţionaţi să-mi spuneţi, aşa că mai bine nu întreb.

— Mergem la mine acasă.

Asta o sperie puţin pe Abigail.

— Pentru ce? întrebă ea.

— Ţi-am spus că vrea cineva să te vadă – mi se pare cel mai potrivit loc.

— Înţeleg, zise ea.

Nu înţelesese nimic, dar nu voia să-l întrebe cu cine se vor întâlni, ştiind că el asta aştepta.

— Foarte înţelept din partea ta, îi zise el, parcă citindu-i gândurile. Nu intenţionez să-ţi spun. Cum îl găseşti pe profesorul de Wit?

— Determinat să se facă bine cât mai repede, răspunse ea, neînţelegând ce urma să se întâmple.

— Da, şi eu sper asta. Am văzut că vă înţelegeţi bine. Sper că eşti pregătită să mergi cu el acasă, pentru câteva zile.

— Desigur.

Ajunseră în faţa unei case vechi, dar frumoase.

Intrară şi Abigail nu-şi putu stăpâni admiraţia:

— Ce casă frumoasă, e perfectă!

El deschise o uşă şi-i spuse:

— Vrei, te rog să aştepţi aici?

Ea intră în cameră, iar profesorul plecă, trăgând uşa după el.

Abigail începu să admire tablourile de pe pereţi. Erau portrete cu cei din familia lui, se gândi ea.

Uşa se deschise şi Bollinger intră în cameră.

Ea ţipă de bucurie.

— Bolly! Oh, Bolly! şi izbucniră în lacrimi.

— Gata, gata, domnişoară Abby, liniştiţi-vă…

— Oh, Bolly, sunt atât de fericită să te văd! De ce plâng oare, nu-i aşa că sunt o proastă? Dar cum ai ajuns aici, în casa profesorului? îl întrebă ea, neliniştită.

— Ştii când profesorul mi-a adus banii de la tine? Ei bine, l-am invitat la o ceaşcă de ceai şi i-am povestit puţin despre noi doi, iar el mi-a spus: „Bine, Bollinger, din moment ce domnişoara Trent va mai sta în Amsterdam o săptămână sau chiar două, de ce nu vii şi tu acolo, poate îţi găseşti ceva de lucru, ca să fii aproape de ea”. I-am spus că nu e chiar atât de uşor să-ţi găseşti de lucru, la vârsta mea. Atunci, mi-a zis: „Aş avea nevoie de un grădinar pentru o săptămână sau două. Ce zici, te interesează?” Şi uite-mă aici, domnişoară Abby. Am primit salariul în avans, aşa că nu e nevoie să-mi mai dai bani.

— E minunat! strigă Abigail. Nu-mi vine să cred! Îţi place de el, Bolly?

— Da, îmi place foarte mult, domnişoară Abby.

— Oh, Bolly, e ca şi cum am fi din nou acasă! Şi am să continui să-ţi dau bani, pentru că îţi aparţin, sunt munciţi de tine. Acum îmi pot permite, în sfârşit, să te plătesc.

— Dacă aşa te simţi mulţumită, domnişoară Abby… Cât timp crezi că vei mai sta aici?

— Nu ştiu exact. Încă vreo două săptămâni, poate chiar mai mult. Dar unde o să locuieşti?

— Aici. Am o cameră sus, foarte cochetă şi călduroasă.

— Nu trebuie să munceşti prea mult, nu?

— Nu, draga mea, stai liniştită. Puţin grădinărit aici şi puţin la casa profesorului de la ţară.

Uşa se deschise şi apăru o femeie, care se prezentă imediat:

— Mevrourv Boot – menajera.

— Domnişoara Abigail Trent.

— Profesorul vă roagă să vă întoarceţi la spital. Peste cinci minute va sosi maşina să vă ducă acolo. Pe el, vă roagă să-l scuzaţi.

Menajera zâmbi şi ieşi din cameră. Abigail se uită la Bollinger şi-i mărturisi cu tristeţe:

— Ştii, el nu mă place deloc.

— Nu cred asta, domnişoară Abby. O tânără drăguţă ca dumneata…

— Eşti drăguţ… Oricum, nu contează. Trebuie să plec, mă aşteaptă taxiul.

— Profesorul a spus că mă poţi vizita oricând doreşti, atunci când nu sunt plecat la casa de la ţară.

— Asta e bine, Bolly. Îi sunt recunoscătoare pentru ce a făcut.

Abigail îşi luă rămas-bun de la Bollinger şi plecă.

Ajunsă la spital, se duse la pacientul său şi observă că acesta se simţea mult mai bine. Se refăcea pe zi ce trece şi urma să plece peste o săptămână.

— Vei veni cu mine, Abby? o întrebă profesorul de

Wit.

— Da, desigur, îi răspunse ea, bucuroasă că va mai face rost de bani, pentru a-i da datoria lui Bollinger.

În ziua următoare, îi spuse lui Bolly că urma să stea un timp cu profesorul de Wit, acasă la acesta. Bollinger arăta bine şi părea mulţumit de noul său loc de muncă; fusese şi la casa de la ţară, dar Abigail nu insista să-i dea mai multe detalii în legătură cu asta. Într-un fel, simţea că, cu cât ştia mai puţine lucruri despre viaţa privată a profesorului, cu atât mai bine.

Casa profesorului de Wit se afla foarte aproape de cea a lui Dominic van Wijkelen. Aşa că Abigail îl vizita pe Bollinger din ce în ce mai des, mai ales că i se păru că şi profesorul începuse să se poarte mai frumos cu ea, oferindu-i de fiecare dată când venea câte o ceaşcă de ceai.

Şi totuşi, de fiecare dată când profesorul venea să-şi viziteze pacientul şi totodată prietenul, uneori chiar şi de câte două ori pe zi, cu Abigail nu schimba decât câteva vorbe şi acelea, strict profesionale.

Într-una din zile, profesorul de Wit o rugă pe Abigail să se ducă la librărie, să-i aducă nişte cărţi.

Pe drum, Abigail găsi o pisicuţă; era tare mititică, blăniţa ei tărcată era murdară, iar din trupul ei micuţ curgeau picături de sânge. Abigail o luă cu grijă, ca să n-o rănească şi mai tare. Era o creatură mică şi urâtă, dar privirea din ochii ei albaştri era înduioşătoare. Abigail se hotărî s-o ducă în casa profesorului, pentru ca Bolly să-i îngrijească rana.

Ajunse în faţa casei şi bătu în uşa de la camera lui Bollinger. Acesta deschise uşa şi chipul i se lumină.

— A, domnişoară Abby, chiar mă gândeam când vei mai veni pe la mine. Intră şi hai să bem o ceaşcă de ceai. Dar nu ştiu dacă ar trebui să intri pe uşa asta. Dumneata trebuie să intri pe uşa principală!

— Prostii! Oricum, am venit acum neinvitată şi în plus, nu am venit singură. Uite, zise ea, arătându-i pisicuţa.

— Oh, sărmana… Hai s-o ducem în bucătărie.

Intrară în bucătăria din spatele casei. Nu mai era nimeni acolo. Bolly îi dădu explicaţii – menajera, Mevrourv Boot, era plecată la nişte rude.

— S-o punem pe cerşetoarea asta mică în faţa sobei, ca să se mai încălzească şi vedem apoi ce putem face pentru ea, zise Bolly.

Abigail începu să-i cureţe blăniţa, cu multă grijă, ca să n-o rănească şi mai tare. Apoi, văzu şi rana; era în pieptul ei micuţ, nu era mare, dar destul de adâncă.

Deodată, se auziră nişte paşi înspre bucătărie.

— Pot să arunc o privire? se auzi vocea profesorului.

— Ce bine că aţi venit, şefu' zise Bolly. Domnişoara Abby a găsit creatura asta mică pe o alee din spatele casei. Nu arată prea bine, e rănită destul de rău. Domnişoara Abby s-a gândit să o aducă aici…

— Bine a făcut. Dar n-am auzit soneria de la uşă, zise profesorul, uitându-se la Abigail cu blândeţe.

— Nu, ştiţi, n-am intrat pe uşa din faţă…

Profesorul luă pisicuţa în braţe şi începu să-i inspecteze rana.

— Nu că ar fi grija mea, dar să ştii, domnişoară Trent, că nu e nevoie să te strecori în casa mea pe uşa angajaţilor, îi spuse el lui Abigail.

— Dar nu m-am strecurat! se revoltă ea. N-am ştiut dacă sunteţi acasă.

— Şi dacă ştiai?

Abigail se înroşi. Ce era să spună? Că nu ar fi sunat la uşă nici moartă, ştiind că nu era chiar atât de bine primită în această casă? Preferă să tacă. Ea luă farfurioara cu lapte, pe care Bollinger o pregătise pentru pisicuţă.

După ce Abigail o hrăni cu lapte, profesorul cusu rana pisicuţei.

— Şi acum, ce se va întâmpla cu ea? Intenţionezi s-o iei înapoi cu tine, domnişoară Trent?

Abigail se uită la el, încurcată. Ar fi vrut s-o ia cu ea, dar nu avea voie s-o ţină în spital, până când urma să se întoarcă acasă în Anglia.

— Ştiu la ce te gândeşti – s-o laşi aici… zise el.

— Păi, nu cred că sunteţi în stare să refuzaţi pe cineva, dacă ştiţi că are nevoie de ajutorul dumneavoastră…

Profesorul se încruntă, dar ea continuă:

— Nu-i nimic, dacă nu vreţi să fiţi deranjat. Mă descurc eu. Vă mulţumesc că aţi fost atât de amabil…

Abigail îi zâmbi ironic şi se pregăti să ia pisicuţa şi să plece.

Profesorul o opri.

— Stai, nu pleca. Îmi cer iertare că te-am supărat. Bineînţeles că va rămâne aici. Oricum, cum aş putea să te refuz, după discursul tău atât de drăguţ!

— Să ştiţi că am vorbit serios, spuse ea, cu inima cât un purice. Mulţumesc, profesore. N-o să vă deranjeze. Sunt convinsă că Bolly va avea grijă de acest lucru. Nu-i aşa, Bolly?

— Desigur, domnişoară Abby. Voi avea multă grijă de ea. Când vei mai veni pe aici, nici n-o s-o mai recunoşti.

— Apreciez, domnişoară Trent, dar te asigur că pisicuţa va fi binevenită în casă. Am un câine care abia aşteaptă un partener de joacă, zise el, îndreptându-se spre uşă. Bollinger, fii amabil şi fă-mi şi mie un ceai şi te rog să mi-l aduci în birou. Domnişoară Trent, eşti drăguţă să mă însoţeşti?

— Eu? întrebă ea mirată. Dar nu pot, trebuie să mă duc la Kalverstraat şi să-i aduc cărţile profesorului de Witt, îşi aminti ea.

— Lasă, nu-ţi face probleme. Am şi eu drum azi pe acolo. Îi voi aduce eu cărţile, pentru că-i voi face mai târziu o vizită.

Abigail îl urmă pe profesor în biroul său.

Pe pereţi erau aliniate rafturi cu cărţi, iar în mijlocul camerei se afla o masă mare rotundă.

— Chiar nu cred că pot rămâne cu dumneavoastră la ceai…

— Vreau doar să-mi cer încă o dată iertare pentru comportamentul meu de mai devreme. Te rog să rămâi,

Abigail, îi spuse el şi zâmbi.

Inima lui Abigail începu să bată cu putere. Cine să-l mai înţeleagă?

Se aşează pe un scaun şi-l întrebă cu voce duioasă:

— Ce nume îi veţi da pisicuţei?

În acel moment intră şi Bollinger cu ceaiul.

— Vrem un nume pentru pisicuţă, Bollinger. Ai vreo sugestie? îl întrebă profesorul.

Bollinger puse tava pe masă şi spuse:

— Ei bine, este o orfană, nu-i aşa? Ce-ar fi să-i spunem Annie? Micuţa orfană Annie, adăugă el.

— Un nume foarte potrivit, Bollinger. Annie se va numi. Când îşi va mai reveni, poţi să-i faci cunoştinţă cu Colossus. Acesta este numele câinelui meu, îi explică el lui Abigail.

— Acum, pisicuţa trage un pui de somn. Trebuie să-i mai dau de mâncare, zise Bollinger.

— Să-i dai lapte la fiecare două ore, dar nu prea mult.

— O.K., şefu'! râse Bollinger. Deocamdată, vă spun la revedere, domnişoară Abby.

— Ne vedem mâine la o cafea, Bolly, îi răspunse ea.

Profesorul o întrebă pe Abigail:

— N-ai vrea să rămâi aici vreo două zile? Eu voi fi plecat şi cred că ar fi bine să o supraveghezi pe Annie până când mă voi întoarce.

— Asta chiar ar fi o idee bună, spuse Bollinger, entuziasmat. Nu ai niciun motiv să refuzi invitaţia, nu-i aşa, domnişoară Abby?

Abigail acceptă bucuroasă. Îi plăcea atât de mult această casă, încât ar fi locuit în ea pentru totdeauna. Şi totuşi, casa nu însemna nimic dacă nu era şi profesorul acolo, se gândi ea. Da, era îndrăgostită cu adevărat de Dominic van Wijkelen! Dar trebuia să fie realistă. Nu avea nici cea mai mică şansă ca şi profesorul să se îndrăgostească de ea. Deşi, uneori se mai întâmplă şi miracole…

Abigail încercă să-şi alunge gândurile şi-l întrebă pe profesor dacă lui Colossus îi fusese greu să se adapteze la

viaţa de oraş.

— Nu, nu chiar. Are parte de o plimbare bună în fiecare dimineaţă şi de alta pe seară. În plus, merge întotdeauna cu mine la Eriesland, unde am o altă casă. Acolo, poate să alerge cât vrea.

— Eriesland… E departe de aici?

— Nu prea; sunt o sută treizeci de kilometri până acolo. Cu maşina fac cam o oră şi jumătate, poate chiar mai puţin.

— Acolo se duce Bollinger?

— Da, am o grădină destul de mare acolo, iar Bollinger iubeşte grădinăritul. Dar bănuiesc că ştii asta. Are degete verzi.

— Degete…? Ce înseamnă asta?

— El cultivă diferite plante şi ele cresc, pentru că le înţelege… Interesant, nu? Abia aştept să văd grădina, la primăvară.

— Trebuie să plec, spuse Abigail.

Profesorul o conduse spre uşă, când, deodată, îi zise:

— Un moment, domnişoară Trent – eşarfa ta. Ai transformat-o în culcuş pentru pisicuţă, nu-i aşa?

— Da, dar nu contează. Nu mi-e frig şi oricum, nu am mult de mers pe jos.

El ignoră cuvintele lui Abigail, se duse pe hol şi reveni în câteva clipe, cu o eşarfă de-a lui, din mătase.

— Cred că e bună asta, spuse el. Apoi, începu să-i încheie nasturii de la haină, îi legă eşarfa în jurul gâtului, iar când Abigail îi mulţumi, nu se obosi să-i răspundă. O conduse apoi spre uşă.

Maşina era parcată în faţa casei.

— Jan te va conduce. La revedere, domnişoară Trent.

În maşină, Abigail începu să viseze cu ochii deschişi. Îi împrumutase eşarfa lui – părea un semn bun… Şi totuşi, ştia că nu trebuie să se amăgească singură…

Abigail petrecu două după-amiezi încântătoare în casa profesorului, jucându-se cu pisicuţa Annie şi stând la şuetă cu Bolly. Ea reuşi să-i mai dea o parte din bani, deşi acesta încercă s-o refuze.

— Nu te mai împotrivi, Bolly. Oricum, mai am de stat încă o săptămână cu profesorul de Witt, ceea ce înseamnă că mai am de primit nişte bani. Ea nu-i mai spuse că, de la doamna Morgan, nu primise totuşi nicio veste.

Abigail se acomodase cu casa profesorului de Witt. Aceasta era mult mai mică decât cea a prietenului său, dar la fel de veche. Totuşi, nu avea grădină, dar camerele arătau foarte bine. Dormitorul lui se afla la etaj, iar al ei alături. Menajera lui, Juffrouv Valk i se păru lui Abigail ca fiind o femeie sensibilă, dar cu un puternic simţ al datoriei. Ea nu vorbea engleza, aşa că pentru Abigail asta se dovedi o adevărată provocare, pentru a vedea cum se descurca în engleză.

Abigail şi pacientul său serviră cina împreună, apoi îl ajută să urce scările şi să se aşeze în pat. În momentul următor, uşa se deschise şi intră profesorul van Wijkelen. Pentru a-i lăsa puţin singuri, Abigail ieşi din cameră şi se duse să o ajute pe Juffrouv Valk la spălatul vaselor. La un moment dat, îl auzi pe profesor chemând-o.

Intră din nou în dormitor, aşteptând să vadă de ce fusese chemată.

— Discutam despre tine, domnişoară Trent. Profesorul de Witt şi cu mine am ajuns la concluzia că, are nevoie de îngrijirea ta încă o săptămână. Pe urmă poate renunţa la serviciile tale – cu regret, aş adăuga eu.

Abigail îşi aţinti privirea asupra lui. Îşi aminti că, mai devreme, îi spusese pe nume, adică Abigail…

— O săptămână chiar e de-ajuns, continuă el. În plus, e convenabil şi pentru mine pentru că am o altă pacientă, care ar avea nevoie de îngrijire vreo săptămână. O scoţiană, care locuieşte într-una din casele din Begynbrog – ai fost pe acolo?

Abigail încuviinţă.

— Ştiu, că ţi-aş amâna din nou plecarea, dar a-i ajuta-o mult dacă ai sta alături de ea – e o persoană fermecătoare, să ştii, îi spuse el zâmbind.

Abigail se uită la zâmbetul lui. Era unul ironic. Se întristă. Tot ce avea de făcut era să-l refuze, dar nu reuşi…

Îşi dezlegă de la gât eşarfa, i-o înapoie, mulţumindu-i pentru gestul făcut şi ieşi din cameră.

După câteva minute, profesorul plecă. Trecu pe lângă ea, fără a-i ura măcar noapte bună şi ieşi pe uşă.

— Îmi va fi dor de tine, Abby, îi mărturisi profesorul de Witt, când se întoarse la el în cameră. Dar Dominic are dreptate, chiar nu voi mai avea nevoie de îngrijirea ta. Cred că l-am surprins şi pe el. Dar mă bucur că vei rămâne în Amsterdam. Trebuie să mă mai vizitezi, când ai timp liber.

— Mi-ar plăcea, deşi nu voi mai sta decât o săptămână în Amsterdam, după ce voi pleca de la dumneavoastră. Trebuie să trimit o scrisoare către agenţia din Londra, să văd dacă îmi găsesc un nou loc de muncă. Altfel, voi fi nevoită să aştept câteva zile, până mi se va găsi un alt caz şi n-aş vrea să se întâmple asta.

— Dar nu vrei şi tu câteva zile libere, Abby?

— Nu, nu pot… Dar să nu mai vorbim despre mine, e plictisitor.

— Plictisitor? Draga mea Abby, eşti ultima persoană pe care aş putea-o cataloga drept plictisitoare. Spune-mi, cum se împacă pisicuţa aia a ta cu Dominic…

Seara, înainte de culcare, Abigail începu iar să se gândească la profesor. Era bucuroasă că nu urma să se despartă prea curând de el… „Dar parcă nici nu vezi că îţi vorbeşte, doar pentru a-ţi spune un lucru neplăcut sau atunci când are nevoie de tine!” se certă pe sine. Şi totuşi, i se păru că, în ultimul timp, profesorul arăta mult mai trist şi obosit. Probabil că deşi avea o casă frumoasă şi îngrijită şi o menajeră pricepută, simţea lipsa unei familii… măcar o avea pe Annie, îşi spuse ea şi adormi, rămânând cu acest gând ridicol.

Săptămâna trecu repede. Profesorul de Witt se simţea mult mai bine şi îşi petrecea o mare parte din zi scriind la cartea sa

— Un tratat de biochimie.

Profesorul trecea zilnic pe acolo. Uneori, rămânea să joace câte o partidă de şah cu amicul lui şi aducea

întotdeauna veşti despre Bollinger şi Annie.

Cu o zi înainte de a pleca din casa pacientului său, Abigail îi făcu o vizită lui Bollinger. Profesorul nu era acasă, dar rămase la o ceaşcă de ceai cu Bollinger, discutând cu el mai ales despre Annie. Pisicuţa se transformase din creatura aceea micuţă şi mizerabilă într-o felină frumoasă şi durdulie şi se înţelegea de minune cu Colossus.

Abigail se uita cu atenţie la Bollinger. Nu-l mai văzuse de mult timp atât de fericit. Se întreba dacă se va mai putea readapta la viaţa din Londra.

— Bolly, îi zise ea, chiar dacă mă voi întoarce la Londra, să nu vii acum cu mine. Mai bine mai rămâi aici puţin, măcar până când voi reuşi să obţin o casă a noastră.

— Şi cine va avea grijă de tine? întrebă el îngrijorat.

— Mă descurc eu, Bolly. Găsesc un caz nou şi voi locui cu persoana respectivă, îi răspunse ea cu hotărâre, ştiind că, de fapt, Bolly ar fi bucuros să poată rămâne în casa profesorului.

Înainte de a pleca, ea îi zise:

— Nu ştiu exact când voi mai trece pe la tine, Bolly. Trebuie să merg să văd noua pacientă, dar voi veni de îndată ce voi putea.

— E în regulă, domnişoară Abby. Oricum, şefu' îmi povesteşte întotdeauna despre tine, îmi spune cum o mai duci.

— Serios? N-aş fi crezut… spuse ea mirată.

În acea seară, profesorul veni să-şi viziteze prietenul. Abigail tocmai îl convingea pe pacient să-şi bea laptele.

— Abby, câte nu fac de dragul tău. Prevăd că în curând, aşa vei face şi cu soţul şi copiii tăi, îi vei linguşi, până când vor face tot ce vrei tu, glumi profesorul de Witt.

Abigail începu să râdă. Nu avea nicio perspectivă de a se mărita şi chiar dacă ar fi avut, îl voia ca soţ numai pe Dominic, care stătea acum lângă ea, savurând o cafea.

Abigail se ridică de pe scaun.

— Bănuiesc că aveţi de discutat, aşa că vă las…

— Rămâi acolo unde eşti, îi spuse profesorul pe un

ton care semăna a ordin. Apoi, citindu-i surprinderea de pe chip, adăugă:

— Te rog.

Ea se aşeză la loc pe scaun, încercând să rămână calmă.

— Te voi lua mâine, spuse el. Te rog să fii gata până la ora trei. Pacienta mea nu vrea să se întoarcă singură acasă şi mi se pare foarte potrivit să vă cunoaşteţi la o ceaşcă de ceai. Am înţeles că eşti de acord să stai cu ea o săptămână sau chiar zece zile şi i-am spus şi lui Bollinger asta – ştie că e liber să plece când vrea. Nu ştiu ce aţi discutat voi doi, dar am înţeles de la el că ar vrea să mai stea până când vei găsi o casă în care să locuiţi.

— Da, aşa e, răspunse ea sec. Dar asta nu trebuie să fie preocuparea lui.

— Cum nu trebuie să fie nici preocuparea mea, nu-i aşa? fu concluzia profesorului. Apoi, îşi întoarse privirea către profesorul de Witt.

— Voi veni să te vizitez în fiecare zi, deşi eşti aproape refăcut. În plus, o ai pe Juffrouv Valk care, mi-a spus sora Trent, te îngrijeşte foarte bine.

La ora trei, Abigail era gata, aşteptând cu valiza pregătită în faţa casei. Îşi luă rămas-bun de la Juffrouv Valk, îi promise profesorului de Witt că-l va vizita, înainte de a pleca în Anglia şi-i mulţumi acestuia pentru mănuşile pe care acesta i le făcuse cadou. Era o pereche de mănuşi foarte frumoasă, din lână şi cu tiv de blăniţă. Abigail declară că le va purta toată iarna, în fiecare zi, atât de mult îi plăceau.

Abigail îl sărută pe obraz pe profesorul de Witt. În acel moment, intră şi profesorul.

— Ah, Dominic, eşti invidios, râse profesorul de Witt.

Profesorul zâmbi amar şi-i aruncă lui Abigail o privire de gheaţă, apoi o întrebă:

— Eşti gata, soră?

— Da, îi răspunse ea cu aceeaşi răceală şi-l urmă spre maşină.

Traficul era intens şi profesorul devenea din ce în ce

mai nervos.

— Pacienta ta, începu el să zică, doamna Macklin, e bolnavă de ceva timp, are ulcer. Am operat-o acum şase săptămâni, dar şi-a revenit greu. Acum este mult mai bine, dar după atâta timp petrecut în spital, nu mai suportă să stea singură acasă. În plus, nu este genul de persoană care să-şi deranjeze prietenii. Are o condiţie materială modestă, apropo – să nu-i vorbeşti despre onorariul tău. Dacă te întreabă ceva, îi spui că veţi stabili mai târziu. Voi avea eu grijă să fii plătită.

— Cum doriţi, domnule, spuse ea încet. Câţi ani are doamna Macklin?

— Şaizeci şi cinci. Este văduva unui scoţian.

Ajunşi în faţa casei, îl auzi pe profesor spunând un „bună ziua, am sosit!" pe un ton blând, în timp ce intrară în cea mai micuţă casă pe care o văzuse până atunci.

Capitolul 4

— Dominic, dragule, cât de punctual eşti! Nu mă voi ridica din pat – sper că nu te superi. Şi aceasta este asistenta mea?

— Ea este. Domnişoara Abigail Trent – doamna Macklin. Îţi duc bagajele sus, domnişoară Trent.

Abigail se uită la doamna Macklin. Părea o femeie înaltă, deşi stătea în pat şi nu se putea observa prea bine cât de înaltă era; era, de asemenea, foarte slabă, avea un nas lung şi ascuţit şi ochi negri. Părul ei cărunt era îndesat într-o bonetă demodată, fixată cu nişte agrafe de păr, la fel de demodate.

Doamna Macklin zâmbi şi spuse:

— Eşti exact cum te-a descris Dominic. Bem o ceaşcă de ceai? Pui tu, te rog, ibricul pe foc? Bucătăria este în spate. Vei găsi acolo tava deja aşezată. M-a ajutat o vecină amabilă – a stat aici cu mine de când Dominic m-a adus acasă, adică acum vreo două ore.

Abigail se duse în bucătărie. Aceasta era mică şi învechită. Puse ibricul pe foc. Apoi, după ce se făcu ceaiul, îl turnă în ceşti şi porni cu tava spre dormitor.

Profesorul se întorsese deja în cameră. El îi luă tava

din mână şi o aşează pe măsuţă. Doamna Macklin zâmbi şi zise:

— Draga mea, pe al doilea raft din dulap, într-o cutie, se află o prăjitură cu fructe. Eşti drăguţă să o aduci?

Serviră ceaiul şi avură în acelaşi timp o discuţie plăcută.

Înainte de a pleca, profesorul spuse:

— Fii bună, soră Trent şi condu-mă până la uşă. Vreau să-ţi mai dau câteva instrucţiuni. Apoi, continuă:

— La naiba! Am uitat de pisica doamnei Macklin. Voiam să o aduc…

— Lasă, ştiu că ai multe de făcut în seara asta, zise doamna Macklin

— O aduc eu, se oferi Abigail. Deja ştiu drumurile prin Amsterdam şi sunt sigură că am tot timpul, în seara asta. Ea se uită cu tristeţe la profesor, gândindu-se la planurile lui din acea seară – poate că urma să cineze cu o femeie frumoasă, care ştia să-l facă să râdă…

— Nu-ţi pot cere să te târăşti prin tot oraşul după o pisică. Tonul lui era politicos, dar impersonal.

— Exageraţi, nu mă târăsc pe nicăieri, mă faceţi să mă simt de parcă aş fi mica orfană Annie… Ea se opri, dându-şi seama că, deşi nu era Annie şi ea era orfană. Strânse din dinţi, încercând să-şi stăpânească lacrimile.

— Îmi va face plăcere, continuă ea.

— Şi-ţi va face plăcere şi să faci cumpărături, curăţenie şi să găteşti? o întrebă el.

— Da. Oricum, e o casă mică…

— Nu… O să găsesc pe cineva care s-o ajute pe doamna Macklin la curăţenie, la sfârşitul săptămânii. Până atunci, nu vreau s-o laşi să facă nimic. A fost dintotdeauna o femeie foarte activă şi-i place să facă totul, aşa cum vrea ea.

— Ca majoritatea oamenilor, de altfel, spuse Abigail.

— N-am ştiut că mai există fete ca tine, îi spuse el cu blândeţe, luând-o uşor de bărbie. Aproape că mi-ai redat încrederea în femei, Abigail.

Îşi luă mâna de pe faţa ei şi plecă înainte ca ea să se

dezmeticească.

Nu avea timp să se gândească la vorbele lui, trebuia să plece să aducă pisica – pe Jude.

După ce sosi şi-i dădu pisica doamnei Macklin, Abigail începu o nouă discuţie cu pacienta sa.

— Stai jos, draga mea. Probabil că te întrebi de ce am nevoie de o asistentă; nu cred că Dominic ţi-a spus ceva, în afara numărului de pastile pe care trebuie să mi le dai zilnic. Ştii, am fost cea mai bună prietenă a mamei lui şi când ea a murit, mi-am promis că voi avea grijă de el, din moment ce-l cunosc de când era bebeluş. Dar acum sunt bătrână şi el este cel care are grijă de mine. Cu toate astea, încă mai stă cu mine la câte o discuţie şi îmi ascultă din când în când sfaturile. Atunci când m-a lovit ulcerul ăsta şi a fost necesar să mă internez în spital, el însuşi m-a operat. Totuşi, după părerea mea, m-a ţinut în spital mai mult decât era necesar. Acum îmi spune că aş avea nevoie de o menajeră, care să aibă grijă de casă. E o prostie, mă pot descurca şi singură. Dar compania ta, sunt sigură că-mi va face plăcere. De obicei, mă bazez pe intuiţie. Mai ales că Dominic mi-a zis şi că nu mă costă nimic… N-am ştiut că, din fondurile de la stat, sunt plătite şi asistentele particulare, dar se pare că lucrurile s-au îmbunătăţit în ultimii ani.

Abigail zâmbi. Deci asta îi spusese profesorul pacientei sale şi de aceea îi spusese să nu aducă vorba despre onorariul ei. Va fi plătită de el, din propriul lui buzunar.

— Sunt sigură că dumnealui ştie mai bine, zise Abigail. Vom vedea în această săptămână cât puteţi să lucraţi, fără să vă obosiţi. Şi atunci, dacă va veni cineva să se ocupe de curăţenie, dumneavoastră vă veţi putea ocupa de gătit şi de făcut cumpărături – nu e idee bună? Şi acum, mă duc să pregătesc cina pentru noi. Cred că şi lui Jude îi este foame. Mă duc să văd ce găsesc prin bucătărie.

Pe seară, după ce doamna Macklin adormi, Abigail se retrase în camera sa. Se dezbrăcă încet, în ciuda faptului că era cam răcoare, gândindu-se la profesor şi întrebându-

se ce a vrut oare să spună, în acea după-amiază. De ce îşi pierduse încrederea în femei? Sau oare glumea? Nu, nu era genul de om care să facă astfel de glume.

În dimineaţa următoare, se trezi destul de devreme şi pregăti micul dejun. În timp ce serveau masa, doamna Macklin îi spuse:

— Să ştii, dragă, că nu pot să-ţi spun nici soră, nici domnişoară Trent. Îţi voi spune Abigail. Este un nume atât de frumos şi rar întâlnit în ziua de azi. Ţi-a fost pus cu un motiv.

Abigail îi explică.

— Ce idee bună au avut părinţii tăi! Mi-a părut rău să aud ce s-a întâmplat cu mama ta.

Abigail era să scape farfuria pe care o ţinea în mână.

— Mama mea? întrebă ea uimită. Dar… de unde ştiţi?

— Mi-a spus Dominic, bineînţeles. Nu trebuia să-mi spună?

— Nu, nu e vorba de asta, doar că n-am crezut că ştie…

— Dominic le ştie pe toate; îţi vei da seama şi singură de asta, vei vedea.

În acea zi sosi şi profesorul. Vizita fu una mai mult amicală, decât profesională. Pe Abigail o trată cu aceeaşi răceală cu care o obişnuise apoi discută vreo zece minute cu doamna Macklin.

— Văd că ai adus-o cu bine pe Jude, îi zise el lui Abigail. N-ai avut dificultăţi în a găsi locul, nu-i aşa?

— Nu, m-am descurcat, răspunse ea. Ceea ce nu-i mai spuse profesorului, fu faptul că plătise treizeci de guldeni pentru şederea animalului în acel adăpost. Profesorul plătise înainte toate facturile, dar se părea că de aceasta uitase. Probabil că, pentru el, aceşti bani nu reprezentau mai nimic, dar ei îi lăsase un mare gol în poşetă.

— Îmi imaginez că doamna Macklin vrea să se odihnească pentru câteva ore. Ia-ţi haina şi pălăria, te duc să-i vezi pe Bollinger şi pe Annie, îi spuse profesorul lui Abigail.

Ajunşi în casa profesorului, Abigail îl aşteptă cu nerăbdare pe Bolly. Acesta apăru cu Annie în braţe. Se îmbrăţişară de bucurie că se revăd şi se aşezară lângă foc, la o cafea. Abigail observă că Bollinger se simţea deja ca la el acasă şi era fericit cum nu mai fusese de mult timp.

— Bolly, dacă profesorul va fi de acord, vrei să rămâi aici? Faci ceea ce-ţi place şi ţi se potriveşte de minune. Eu mă voi descurca şi singură în Anglia. Ştii şi tu ce sacrificii trebuie să fac ca asistentă particulară – azi stau într-un loc, mâine în altul. Voi fi mai mult plecată de acasă.

El se uită şocat la Abigail.

— Domnişoară Abby, ce ţi-a venit? Recunosc că e frumos aici, dar, în primul rând, nu ştiu dacă profesorul ar fi de acord să rămân şi în al doilea rând, nu am promis că vom rămâne împreună, orice s-ar întâmpla?

— Ba da, dragul meu Bolly. Era doar o idee… Ce mai face Annie?

— Uită-te şi singură, domnişoară Abby. S-a împrietenit atât de mult cu Colossus, încât dorm mereu împreună. De fapt, îşi petrec aproape tot timpul împreună. Şefu' ţine mult la ea.

— Mă bucur să aud asta. N-am crezut că va fi atât de… adică, ştiam că o va găzdui, dar nu credeam că va ajunge să ţină atât de mult la ea…

— Oh, domnişoară, dar nu e deloc cum vrea să pară. Are un suflet atât de bun!

— Dacă zici tu, Bolly… Acum trebuie să plec, nu vreau s-o las singură pe doamna Macklin prea mult timp, dar voi mai trece curând pe aici.

— O.K., domnişoară Abby. Te rog însă să ieşi pe uşa principală; aşa a ordonat şefu'. S-a enervat rău de tot când a auzit că foloseşti intrarea servitorilor.

— Chiar aşa? Am crezut că acesta e ultimul lucru care să-l intereseze. Ea îşi aduse aminte şi spuse:

— Bolly, tu i-ai spus prea multe despre noi – vreau să spun despre mama…

— Nu, doar câteva lucruri, ca să avem despre ce vorbi.

Abigail se abţinu de la alte comentarii, ultimul lucru pe care-l voia era să se certe cu Bollinger. Îşi luă rămas-bun de la el şi ieşi după dorinţa profesorului, prin faţă.

La capătul scărilor era parcată maşina, cu Jan şoferul la volan. Când o văzu pe Abigail, el coborî din maşină şi spuse:

— Bună ziua domnişoară. Vă duc eu înapoi – ordinele profesorului.

Ea se întrebă oare de cât timp stătea acolo, aşteptând-o, şi de ce profesorul nu-i spusese nimic. Probabil că, după ce-i dăduse ordinul lui Jan, şi-o scosese complet din minte.

A doua zi, când profesorul o chemă la el, ea era la cumpărături.

Doamna Macklin îi spusese lui Abigail cât de mulţumită era de progresele pe care reuşise să le facă, astfel încât să-şi poată permite să gătească puţin.

— Voi pregăti eu cina, draga mea, dar mă îndoiesc că voi fi în stare să spăl şi vasele, după aceea. Şi mâine, dacă va fi totul bine, mi-ar plăcea să merg şi eu cu tine, măcar până la băcanul din Begijnsteeg. Ştii, dragă, cât de bine e să te întorci la viaţa normală şi în plus, cu tine aici, chiar nu mi se mai pare totul atât de înspăimântător, cum îmi imaginasem.

Apoi, îi zâmbi lui Abigail:

— Ce bine îţi stă, dragă, cu bluziţa asta de lână şi ce îmbujorată eşti! O, era să uit să-ţi spun, Dominic a adus pe cineva care să mă ajute la curăţenie, pe Mevrourv Rots; va veni peste o săptămână. Tu ce vei face peste o săptămână, Abigail?

— Mă voi întoarce în Anglia, doamnă Macklin.

— Ai casa şi rudele acolo?

— Nu, am doar un verişor în Canada şi un unchi şi o mătuşă, care nu vor să ştie nimic de mine. Dar nu vă faceţi griji pentru mine, tot ce trebuie să fac, este să mă duc la agenţie. Îmi vor găsi ei un alt loc de muncă, poate chiar în aceeaşi zi.

— Cât de eficienţi sunt, spuse doamna Macklin sec.

Şi cât de plictisită de viaţă eşti. Munceşti întruna şi nu te distrezi deloc…

— Nu e adevărat, îmi voi lua o zi liberă!

— Mare lucru! comentă doamna Macklin, fără nicio reţinere.

Abigail începu să râdă.

— Aşa e mai bine. Ar trebui să râzi mai des, Abigail!

Abigail nu mai spuse nimic, dar doamna Macklin adăugă:

— Nici Dominic nu râde destul. Ai făcut toate cumpărăturile, dragă?

Ziua trecu repede, iar Abigail, deşi găsi destule de făcut în casa doamnei Macklin, nu apucă să facă prea multe. În timpul dimineţii, doamna Macklin îi spusese lui Abigail povestea casei sale.

— Am avut mare noroc s-o găsesc. Se află în centru, iar chiria nu este mare. În plus, e aproape de prietenii mei. Te duci azi să-l vezi pe Bollinger?

— De fapt, aş vrea să-l văd pe profesorul de Witt. Ştiţi, a fost pacientul meu, înainte de a veni la dumneavoastră.

— Ce idee bună, Abigail. El este o veche cunoştinţă de-a mea. Dominic mi-a promis că mă va duce într-o zi, să-i fac şi eu o vizită profesorului de Witt. Am înţeles că a fost foarte bolnav, dar tu ştii mai multe decât mine, în legătură cu asta. Oh, dragă, ce viaţă apăsătoare am avea noi ăştia, mai bătrâni, dacă nu ar fi Dominic care să aibă grijă de noi. Nu m-a lăsat niciodată la greu. Ştii, ţinea foarte mult la soţul meu…

Se părea că doamna Macklin ştia multe despre Dominic, îşi spuse Abigail şi se gândi că poate astfel va afla şi ea mai multe lucruri despre el.

— N-am întâlnit niciodată un bărbat mai bun ca el, îi zise doamna Macklin, la un moment dat.

— Şi Bollinger îi este atât de recunoscător, zise Abigail, pentru faptul că i-a oferit un loc de muncă agreabil şi posibilitatea de a părăsi cea mai mohorâtă cameră pe care v-o puteţi imagina… În Amsterdam, este fericit.

— Da? întrebă doamna Macklin, interesată. Dominic mi-a spus vag că a avut norocul de a găsi pe cineva care să-l înlocuiască pe Jaop, până când acesta se va întoarce la lucru, dar nu mi-a dat prea multe detalii. Chiar dragă, stai jos şi povesteşte-mi despre tine şi despre Bollinger, despre părinţii tăi, asta dacă nu te deranjează, bineînţeles, curiozitatea unei bătrâne.

Pentru Abigail fu o adevărată uşurare să poată vorbi cu cineva despre Bolly şi mama ei, despre viaţa lor din Londra, cum a fost nevoită să renunţe la serviciul de la spital; îi povesti apoi despre agenţie, iar doamna Macklin începu să râdă când auzi descrierea doamnei de acolo.

După ce Abigail termină de povestit, doamna Macklin se lăsă pe spătarul scaunului şi zise:

— Oh, copilă sărmană, soarta nu a fost prea generoasă cu tine în ultimii ani. Apoi, o studie atentă pe Abigail.

— Dar am observat că nu te plângi niciodată de greutăţile vieţii, adăugă ea.

— Ei, aproape niciodată. Câteodată, când văd o rochie frumoasă sau vreo bijuterie fabuloasă pe care nu mi le pot permite sau când văd o fată care arată bine – chip drăguţ, păr frumos, haine moderne pe ea – ei bine, atunci devin puţin invidioasă şi-mi cam plâng de milă.

Doamna Macklin râse.

— Prostii! zise ea. Hai, îmbracă-te şi fă-i o vizită prietenului meu, profesorul de Witt. Să-i transmiţi salutări din partea mea!

Abigail petrecu o oră încântătoare, alături de bătrân; era încă slăbit şi palid, dar farmecul nu şi-l pierduse.

— Doamna Macklin m-a rugat să vă transmit salutări, îi spuse Abigail. E o doamnă foarte bună şi amabilă. Ştiţi cum e, cu unii oameni te poţi împrieteni de la prima întâlnire, iar cu alţii e de-a dreptul imposibil…

Bineînţeles, se referea la profesor, iar partenerul ei de discuţie înţelese şi el asta şi schimbă repede subiectul.

— Săptămâna viitoare mă voi întoarce în Anglia, îi spuse Abigail.

El păru surprins.

— Îţi place acolo? o întrebă el.

— Da, cred că da. Deşi îmi place mult şi în Amsterdam. La început, am crezut că va fi dificil să stau aici şi că mă voi simţi singură, dar nu e deloc aşa. Sunt aici Bolly şi Annie, dumneavoastră şi doamna Macklin, plus asistentele de la spital…

Ea omise să menţioneze numele profesorului.

— O listă impresionantă! râse profesorul de Witt. Cu toţii îţi vom simţi lipsa. Şi acum, draga mea, du-te te rog până la bucătărie şi vezi dacă Juffrouv Valk mi-a pregătit ceaiul acela diluat, pe care sunt nevoit să-l beau.

Abigail îi aduse ceaiul şi ascultă apoi teoriile lui, în legătură cu viaţa celulelor. Astfel, începu să se întrebe cu ce se ocupa el, de fapt.

Între timp, apăru în cameră şi Dominic, care venise să-i facă o vizită bunului său prieten.

După vreo zece minute, Abigail se ridică de pe scaun, intenţionând să plece.

În timp ce o conduse spre uşă, profesorul de Witt îi spuse:

— Vreau să ne mai vedem cât mai curând; vreau să-ţi spun ceva.

Dominic se ridică şi el şi ieşi din casă, odată cu Abigail.

Rămaşi singuri, el îi spuse:

— Peste cinci zile va fi balul spitalului. Mi-ar plăcea să vii cu mine.

Inima lui Abigail începu să bată cu putere. De emoţie, abia putu să scoată câteva cuvinte.

— Îţi mulţumesc, profesore, dar nu cred că pot să accept…

— De ce nu?

Ea încercă să caute o scuză plauzibilă.

— Păi… începu ea, fără a avea nici cea mai mică idee, ce să spună.

— Nu-mi spune că nu ai cu ce să te îmbraci, zise el zâmbind.

Ea, care tocmai la asta se gândea, exclamă deodată:

— Ah, nu, nu e vorba de asta! Am câteva… Apoi, se opri, parcă nevrând să-i spună în faţă aşa o minciună. Nu cunosc pe nimeni, continuă ea repede, bucuroasă că-i venise inspiraţia.

— Mă cunoşti pe mine…

— Oh, nu fi ridicol! se auzi glasul lui Abigail, care uitase cu totul de politeţe. Dar, adăugă repede: Doar n-o să vă petreceţi întreaga seară…

Profesorul o întrerupse.

— Nu, probabil că nu, îi zise el puţin enervat, dar adjunctul meu vrea de mult timp să te cunoască. În plus, va fi acolo şi profesorul de Witt.

Abigail nu mai avu ce să zică, aşa că începu să se întrebe cu ce să se îmbrace.

Dar auzi deodată vocea profesorului:

— Trebuie să-ţi cumperi o rochie – roz, cred; da… roz închis. Cred că voi veni cu tine, când mergi să ţi-o cumperi.

— Ba nu veţi veni! protestă Abigail; parcă îşi şi imagina faţa profesorului, atunci când urma să-şi caute una din rochiile cele mai ieftine.

— Şi vei căra singură toate cumpărăturile? o întrebă el uşor. Trebuie să-ţi iei şi pantofi…

— Mulţumesc, profesore, dar prefer să merg singură. Mi-aţi distrage atenţia.

— Cine, eu, domnişoară Trent?

— Nu… ba da… vedeţi, vreau mai întâi să fac un tur al magazinelor, ca să văd cam ce pot găsi.

— Serios? Eram convins că-ţi vei găsi ceva potrivit în câteva minute, la Dick Holthaus sau la Max Heymans.

Aceste două mici magazine de îmbrăcăminte, fuseseră descoperite de Abigail încă din primele zile când venise în Amsterdam, dar nu-şi cumpărase niciodată nimic de acolo, preţurile fiind prea ridicate pentru bugetul ei. Dar se întreba de unde ştia profesorul că vizita des acele magazine.

— Oh, probabil că aş găsi, dar vreau să mai caut şi prin alte magazine, zise ea precaută.

— Cum doreşti, dar… roz, să nu uiţi, şi să fie drăguţă!

În mintea lui Abigail ideile se înghesuiau. Nu avea cum să-şi permită să cumpere o rochie de bal. Era adevărat că luase salariul cu o zi înainte, dar apucase deja să-i dea jumătate din el lui Bollinger. Ar fi putut totuşi să împrumute nişte bani. În plus, era convinsă că banii de la doamna Morgan o aşteptau la agenţie. Îşi făcu repede nişte calcule şi, când ajunse acasă, o întrebă pe doamna Macklin dacă nu cunoştea vreo croitoreasă.

— Cunosc, sigur că da, îi zise aceasta. O cheamă Juffrouv Blik, stă cu trei etaje mai jos. Mai are un singur picior, sărmana, dar este o fată încântătoare. Şi să ştii că face nişte haine foarte drăguţe!

— Da, ştiţi, chiar nu vreau să cumpăr o rochie gata făcută. Prefer să-mi aleg materialul şi să-i dau rochiei forma pe care o doresc. Cere mulţi bani, această croitoreasă?

Doamna Macklin dădu din cap.

— Nu, dragă, cam douăzeci şi cinci de guldeni, ceea ce e ridicol de puţin. De ce nu te duci mâine la Bijenkorf, să vezi ce găseşti? Ştiu că e acolo un magazin, cu tot felul de materiale textile.

Îşi pe trecură toată seara discutând despre materiale, despre bal, despre rochie şi coafura lui Abigail.

— Lasă-ţi părul aşa cum e acum, zise doamna Macklin. Îţi stă bine, e drăguţ.

— Drăguţ? Dar e atât de drept!

— Şoarecii sunt nişte creaturi micuţe şi atât de drăgălaşe şi cu părul drept, râse doamna Macklin. Apoi, îi povesti lui Abigail despre numeroasele baluri la care participase în tinereţe.

La Bijenkorf, Abigail găsi materialele pe care şi le dorise – un şifon roz trandafiriu şi o mătase care să se asorteze cu acesta. Deşi erau la reduceri, pentru Abigail rămâneau destul de scumpe, dar consideră că merită sacrificiul. Îşi cumpără apoi o pereche de papuci argintii şi o poşetă de aceeaşi culoare.

Se declară satisfăcută de cumpărăturile făcute.

Se întoarse acasă, servi prânzul împreună cu doamna Macklin, o pregăti pe aceasta pentru somnul de după-amiază şi se duse apoi la croitoreasă.

Casa lui Juffrouv Blik era un apartament în toată regula, situat la parter, dar cea mai mare parte din el era închiriat unei profesoare, acum pensionată. Camera lui Juffrouv Blik era cam de aceeaşi mărime cu cea a doamnei Macklin, dar părea şi mai mică, din cauza numeroaselor haine neterminate, care erau aşezate prin toată casa. Mai mult, maşina de cusut, mare şi demodată, ocupa tot spaţiul de sub fereastră.

Abigail îi întinse croitoresei materialul, îi explică ce dorea despre cum să arate rochia şi se lăsă apoi măsurată.

Abigail fu încântată de rezultat – rochia era minunată! O probă cu o zi înainte de bal şi fu nevoită să admită că ideea profesorului cu rochia de culoare roz fusese strălucită. Îmbrăcată astfel, chipul lui Abigail căpătase o strălucire aparte. Şi, pentru a completa ţinuta, doamna Macklin îi împrumutase o haină de blană de culoarea nisipului.

— Dar nu pot să împrumut de la dumneavoastră o haină atât de valoroasă! protestă Abigail.

— Nu vorbi prostii, copilă. Eu o port o dată sau de două ori pe an – trebuie să o mai aerisesc puţin, nu? Vei fi prinţesa balului!

În zilele următoare, profesorul nu-i mai vorbi nimic în legătură cu balul. De câte ori se întâlneau, discutau numai despre probleme profesionale. Abigail începu să se îngrijoreze. Îşi şi imagina seara în care ar sta în casă îmbrăcată cu rochia nouă, uitându-se întruna la ceas şi el să nu mai apară.

Însă, în dimineaţa zilei în care urma să fie balul, profesorul veni în vizită la doamna Macklin, o anunţă că menajera pe care i-o angajase urma să vină peste trei zile, apoi o trase pe Abigail lângă el.

— Vei fi luată la ora nouă, îi zise el, parcă total dezorientat. Balul se va termina în zori; dacă te vei simţi obosită şi vei vrea să te întorci acasă, nu trebuie decât să

spui.

„De parcă aş fi o femeie în vârstă sau infirmă, ca biata Juffrouv Blik!” îşi spuse Abigail indignată. Sau poate că, odată ce îşi făcuse datoria de a o invita, spera că va pleca devreme, ca să poată dansa cu toate frumuseţile care, cu siguranţă, urmau să fie prezente la bal. Aşa că, răspunse resemnată:

— Voi fi gata până atunci, profesore.

Era deja nouă fără un sfert. Abigail începu să se îmbrace. Rezultatul era satisfăcător; nu era o frumuseţe, nu putea să fie vreodată, dar nu încăpea îndoială ce puteau face nişte haine drăguţe, cum puteau schimba înfăţişarea unei fete! Ascultă sfatul doamnei Macklin şi îşi lăsă părul aşa cum era aranjat de obicei şi se dădu cu puţin parfum Blue Grass, parfum pe care îl păstra pentru ocazii.

Stătea în faţa oglinzii şi îşi promise că se va distra şi că va sta până la ultimul dans, în ciuda „ofertei” profesorului de a o trimite repede acasă. „Du-te şi distrează-te, fata mea!” zise ea chipului din oglindă.

Fix la ora nouă, se auzi soneria de la uşă. Abigail presupunea că este Jan. Deschise uşa şi-l văzu pe profesor. Acesta arăta nemaipomenit – era îmbrăcat într-un frac de culoare albă. El îşi înclină capul în semn de salut, iar apoi nu mai scoase niciun cuvânt.

— Abigail, vei petrece o seară încântătoare, fără îndoială. Arăţi grozav! se auzi vocea doamnei Macklin.

Lui Abigail i se păru că profesorul zâmbeşte ironic, astfel încât îi veni să fugă, să se ascundă în cameră şi să nu mai meargă la bal. Cu toate astea, raţiunea triumfă – nu avea niciun motiv să nu se simtă bine, din momentul în care va ajunge acolo.

Deodată, auzi glasul lui:

— Mi-ai tăiat respiraţia! Abigail în roz şi drăguţă!

Abigail rămase total surprinsă. Nu-i venea să creadă ce compliment primise din partea lui.

— Abia dacă te-am recunoscut! continuă el. Adjunctul meu va fi în al nouălea cer!

Pe Abigail o cuprinse dezamăgirea.

Când ajunseră ei, balul deja începuse. Ringul de dans era aglomerat şi, în imaginaţia ei, toţi se cunoşteau între ei, mai puţin cu ea.

Profesorul o aşteptă puţin, până îşi dădu jos haina de blană şi o invită apoi la dans. Dansa foarte bine, îşi spuse Abigail, dar între ei se păstrase acea distanţă, astfel încât se simţi uşurată când dansul se termină şi fu prezentată adjunctului – un tânăr foarte prietenos, chiar dacă era scund şi un pic cam gras. La rândul său, adjunctul – Henk – o prezentă pe Abigail prietenilor lui, astfel încât începu să se simtă bine, în ciuda lipsei de interes a profesorului faţă de ea.

La un moment dat însă, profesorul o invită la masă, pentru a lua cina împreună. Cu câteva minute înainte, fusese invitată şi de Henk.

— Din partea mea, nu-i nicio problemă, zise Henk. Profesorul are întâietate, doar el te-a adus aici. Dansăm în continuare dacă vrei, după cină.

Profesorul o conduse în sala de mese. El alese o masă micuţă, pentru două persoane şi o rugă pe Abigail să se aşeze.

— Cred că nu a fost prea corect din partea mea, dar nu te-am mai văzut de ceva timp.

— Dar am fost aici toată seara. Şi într-adevăr, nu ai fost corect, zise ea mieros.

— Vrei să spui că preferi compania lui Henk, decât pe a mea? Sunt convins de asta, domnişoară Trent – e un bărbat tânăr şi amuzant, îmi imaginez. Nu eşti de acord cu mine, domnişoară Trent?

— E chiar drăguţ, zise ea, în timp ce înfigea o scobitoare într-un cârnăcior. Dar tu, de ce te crezi bătrân? Să ştii că n-am de gând să-ţi plâng de milă! continuă ea, hotărâtă să renunţe de acum încolo la politeţe şi să-i vorbească direct. Ştii, chiar nu era necesar să mă iei cu tine la cină. Nu aveam astfel de pretenţii.

El se încruntă.

— Motivul pentru care am făcut asta, este că am să-ţi spun ceva şi mi s-a părut că ar fi o bună ocazie.

— Atunci, te ascult.

— Peste trei zile va trebui să pleci de la doamna Macklin. Dacă nu ai deja vreun angajament în Anglia, mi-ar plăcea să mai rămâi vreo săptămână şi să lucrezi în spital. A fost o epidemie de salmonella în salonul copiilor şi, din păcate, au fost afectaţi atât copiii, cât şi asistentele. Suntem în criză de asistente tocmai acum, când avem atâta nevoie de ele. Vei fi plătită cu onorariul obişnuit, iar în ceea ce priveşte locul în care vei sta, sunt convins că doamna Macklin va fi încântată să te mai primească încă o săptămână.

Abigail se întreba care ar fi reacţia lui dacă l-ar refuza. Se uită în ochii lui.

— Te rog, Abigail, îi zise el îngrijorat.

— Bineînţeles că voi veni, zise ea zâmbind. Îmi plac mult copiii şi, în plus, nu îmi mai strică nişte bani. Vrei să vin direct de la doamna Maklin?

— Mulţumesc, Abigail. Da, dacă tu crezi că te descurci. Nu ştiu cum e cu zilele tale libere.

— Am destul timp liber, două zile pe săptămână. Vreau să-mi spui doar numele salonului şi ora la care să vin.

— Salonul Beatrix; se află în partea veche a spitalului, la primul etaj. Poţi să vii la ora zece?

Abigail încuviinţă.

— Să-ţi mai aduc ceva de mâncare?

Ea refuză.

„Gata, iar şi-a atins scopul…” îşi zise ea, puţin întristată. Pe el nu-l văzu mâncând nimic – probabil că avea de gând să cineze cu adevărat cu vreo fată frumoasă, de acolo.

— Când a început epidemia? îl întrebă ea.

El o privi surprins.

— Acum şase zile.

„Cu o zi înainte să mă invite la bal…” îşi zise Abigail zâmbind amar.

— Ei bine, ar trebui să mă întorc la Henk. Probabil că mă caută…

Acest lucru nu era adevărat, dar măcar îşi salvase puţin mândria.

Peste ceva timp, se întâlni din nou cu Dominic.

— Arăţi minunat, iar rochia este cu adevărat superbă, îi zise el zâmbind.

— Să ştii că nu trebuia să spui asta – aş fi venit la spital, chiar şi fără linguşelile tale. Oh, uite-l pe Henk! Ne vedem mai târziu…

Ea îi zâmbi, ignorând faptul că Dominic tocmai se pregătea să spună ceva şi se pierdu în mulţime.

Cu toate astea, după ceva timp, acceptă încă un dans cu el.

— Trebuie să lămurim ceva… încercă el să spună, dar ea îl întrerupse.

— Oh, hai să nu mai vorbim – mă distrez atât de bine!

La un moment dat, ea îl observă pe profesorul de Witt. Aşteptă să se termine dansul şi se duse apoi să-l salute. Acesta stătea la o masă înconjurat de prieteni.

— Eşti încântătoare, draga mea, îi spuse el lui Abigail. Ce drăguţă eşti! Culoarea rochiei ţi se potriveşte de minune! Ai dansat cu Dominic?

— Da, răspunse ea, uşor stânjenită.

Se anunţă ultimul dans. Henk veni şi o invită pe Abigail să danseze împreună.

— Ne vom revedea peste o zi sau două, aşa am înţeles de la profesor. Ştii ce grijă are de copiii din spital? Are un suflet de aur profesorul nostru, deşi nu s-ar zice. Tonul lui te „paralizează” pur şi simplu şi face deseori nişte remarce foarte tăioase. Dar e un om bun. Nu mi-ar plăcea să lucrez pentru altcineva.

— Sunt sigură de asta. Am văzut şi eu o parte din gesturile lui de bunătate, confirmă Abigail.

La plecare, îl văzu pe profesor în faţa uşii. Se apropie de el.

— Oh, a fost distractiv. Îţi mulţumesc că m-ai invitat.

— Acum îmi mulţumeşti, după ce m-ai acuzat că te-am invitat doar ca să te linguşesc? Câtă generozitate din partea ta, domnişoară Trent! spuse el enervat.

Se urcară în maşină, dar nu mai scoaseră nicio vorbă.

Ajunseră în faţa casei doamnei Macklin. Abigail îi mulţumi încă o dată şi dădu să plece, dar el o opri.

— Am vrut să-ţi explic în timp ce dansam, îi spuse el, dar nu m-ai lăsat să scot niciun cuvânt. O voi face acum, cu riscul de a îngheţa amândoi.

— Da, domnule? îl întrebă ea ironic.

— Nu-mi mai spune „domnule”. Chiar trebuie să-mi aminteşti de fiecare dată când deschizi gura, vârsta pe care o am?

— Hai, nu mai vorbi prostii! Eşti prea sensibil când vine vorba de vârsta ta. Eşti un bărbat atât de chipeş! În plus, ar fi trebuit să ştii până acum că femeile adoră bărbaţii care sunt puţin mai în vârstă decât ele. Sau, mă rog, marea majoritate a femeilor.

— Acum mă linguşeşti tu pe mine?

— Eu, să te linguşesc? De ce să te linguşesc? Încercam doar să te ajut, dar văd că mai bine mă abţineam. Noapte bună!

— Nu, nu pleci nicăieri, până când nu termin ce am de zis! Te-ai înşelat în seara aceasta. Nici eu n-am încercat să te linguşesc pe tine, nu m-aş preta la aşa ceva. Am vorbit serios, atunci când ţi-am spus că îţi stă foarte bine cu rochia aceasta roz, ţi se potriveşte şi arăţi fermecător. Şi să ştii că ai fi fermecătoare cu orice te-ai îmbrăca.

Ea se uită cu atenţie la Dominic. Părea sincer cu adevărat. Inima ei cânta de fericire. Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, dar se abţinu şi spuse:

— Îţi mulţumesc, profesore. Mă bucur că m-am înşelat.

— Nu, eu îţi mulţumesc că ai venit cu mine la bal. După cum ţi-am mai spus, aproape că mi-ai redat încrederea în femei. Dar de fapt, ai făcut mai mult decât atât – mi-ai redat încrederea în oameni.

El se aplecă şi-o sărută – un sărut puţin cam stângaci, ceea ce dovedea că nu mai făcuse asta de ceva timp. Ea se sperie, murmură un „noapte bună” şi fugi repede în casă.

Ajunsă în cameră, începu să se gândească la

atitudinea lui contradictorie faţă de ea. De ce uneori se uita la ea cu atâta silă, iar alteori devenea atât de şarmant? Apoi, acest sărut… Probabil că era doar un semn de recunoştinţă… Se uită în oglindă şi îşi dădu seama că avea dreptate. Hainele erau minunate, dar chipul ei nu era deloc remarcabil. Îi lipsea acea atractivitate şi acel farmec, care înnebunesc orice bărbat. E drept că afară era deja întuneric, atunci când o sărutase, îşi zise ea cu amărăciune; pe lumina zilei, nu ar fi avut nicio şansă!

Capitolul 5

Trei zile mai târziu apăru la spital, pentru a începe lucrul. Doamna Macklin se oferi cu plăcere s-o mai găzduiască încă o săptămână.

— Sigur, draga mea; va fi o plăcere pentru mine să te ştiu aici, lângă mine. Ştiu că pot să mă descurc şi singură de-acum, dar mă simt atât de bine în compania ta! Oricum, voiam să-ţi spun mai demult să te simţi ca acasă – dacă vrei să-l chemi în vizită pe Bolly sau pe oricine altcineva, poţi să faci asta, fără nicio problemă.

— Nu cunosc pe nimeni în afară de el, răspunse Abigail.

— Ei… poate pe chirurgul acela drăguţ, despre care mi-ai povestit, sau poate pe vreuna dintre asistente. Sau poate pe Dominic.

Abigail încercă să-şi imagineze cum ar fi dacă l-ar invita pe profesor la un ceai. În aceste trei zile, el mai venise în vizită la doamna Macklin şi se purtase destul de amabil cu Abigail. Şi totuşi, preferă să uite momentul în care Dominic o sărutase şi se îngropă în muncă.

Îi făcu o vizită şi lui Bolly, alegând o zi în care ştia că profesorul avea treabă la spital şi nu era acasă.

Ea şi Bollinger, în compania lui Annie şi a lui Colossus, serviră ceaiul împreună şi povestiră despre ce mai făcuseră în ultimul timp.

— Lucrurile merg bine, îi spuse Bolly. Îmi place oraşul ăsta, domnişoară Abby.

Asistenta şefă de la salonul de copii fu bucuroasă s-o vadă. Personalul ei era infectat cu salmonella şi, ce era mai

rău, câţiva dintre micuţii pacienţi se îmbolnăviseră şi ei. Salonul era închis pentru cei din afară. Fusese depus un mare efort pentru a se depista sursa de infecţie, deoarece nu era vorba despre acel tip de salmonella care se găseşte în mâncare şi se poate depista uşor.

— Sper că eşti o fată puternică, soră Trent, îi zise Zuster Ritsma.

Abigail o asigură că era puternică şi sănătoasă tun şi că nici nu putea fi doborâtă atât de uşor.

— Măcar mă bucur că am o altă asistentă în salon, continuă Zuster Ritsma răsuflând uşurată.

Salonul era plin, iar şase dintre copii erau infectaţi fiind izolaţi de restul. Mai erau alţi patru copii suspectaţi de boală.

— Îi vom însănătoşi pe toţi, dar vom avea mult de muncă, zise Zuster Ritsma.

— Ce vreţi să fac eu? întrebă Abigail.

— Vreau să te ocupi de aceşti patru bebeluşi. Celelalte asistente se vor ocupa de restul copiilor. Dacă ai nevoie de ajutor, mă chemi. Asistenta din tura de noapte va veni la ora zece. Noi, de obicei, lucrăm în trei schimburi, dar acum nu sunteţi decât voi două. Crezi că te vei descurca?

— Da, bineînţeles. Dacă e de acord şi cealaltă asistentă, eu nu am nimic împotrivă.

— Oh, ar fi excelent. Dar nu ştiu dacă profesorul van Wijkelen va aproba asta.

— Dar, trebuie neapărat să ştie? Atâta timp cât există o asistentă, nu văd ce ar putea avea împotrivă. În fond, vom avea amândouă câte douăsprezece ore libere. În plus, asistentele bolnave se vor întoarce peste câteva zile, nu-i aşa? Staţi liniştită, profesorul nici nu va observa.

— Oh, ba va observa… el observă totul…

Profesorul apăru jumătate de oră mai târziu, fiind vizibil îngrijorat de starea bolnavilor, în special de cea a bebeluşilor. El o salută politicos pe Abigail, apoi începu să-i examineze pe bebeluşi, dându-i ordine lui Henk.

Abigail stătea tăcută, dorindu-şi să înţeleagă măcar

un sfert din ceea ce spunea.

După ce termină consultaţia, profesorul se apropie de Abigail.

— Îţi place să lucrezi cu copiii, nu?

— Da, bineînţeles, răspunse ea timid.

— Acum eşti însă în afara serviciului. E adevărat că e criză de asistente zilele acestea, dar voi cere personal în plus. Timpul tău liber va fi acelaşi ca şi până acum…

— Da, domnule.

Profesorul ieşi din salon urmat de Henk, care îi zâmbi ştrengăreşte lui Abigail.

Zuster Ritsma se îngrijoră din nou.

— Ştii, asistentele – profesorul le-a chemat de acasă. Două dintre ele sunt abia la primele simptome… iar cealaltă a plecat să-şi îngrijească mama bolnavă.

— Nu-i nimic. Noi vom face aşa cum am stabilit, nu-i aşa, Zuster? Dacă pe asistenta din tura de noapte nu o deranjează, pe mine nici atât.

Pe seară, apăru Henk, care o întrebă pe Abigail cum se descurcă şi dacă are nevoie de ceva. Ea îi mulţumi politicos şi-l asigură că se simţea bine.

După vreo două ore, profesorul intră în salon.

— Nu trebuia să ieşi din tură, soră Trent? o întrebă el.

— Vedeţi, zise ea precaută, îmi place ceea ce fac, aşa că m-am gândit să nu ies din tură. Mi s-a părut o idee bună.

— Mi-ai desconsiderat instrucţiunile, soră Trent? o întrebă el nervos. Nu, nu mă întrerupe. Nu permit să mi se ignore ordinele. Te-am rugat să vii aici pentru a da o mână de ajutor temporar, nimic mai mult. Când voi avea nevoie de părerile tale, ţi le voi cere. Până atunci, te rog să nu mai iei decizii.

Abigail îi răspunse cu blândeţe:

— Nu e nevoie să te enervezi aşa, profesore. Ştii foarte bine că toţi de aici îţi îndeplinesc toate dorinţele şi îţi respectă toate ordinele. Zuster Ritsma ţi-a urmat ordinul cuvânt cu cuvânt, dar nu le-a putut împiedica pe

cele două asistente să se îmbolnăvească şi nici pe cea de-a treia să nu plece, pentru a-şi îngriji mama bolnavă. Era însă atât de îngrijorată, încât i-am sugerat ca eu şi asistenta de noapte să facem fiecare câte o tură de douăsprezece ore, asta până când vor veni şi celelalte asistente. Asta-i tot – nimic atât de grav, pe cât ţi se pare ţie!

Se opri. Spusese mai mult decât intenţionase şi totul pe un ton agresiv. El era totuşi un profesor de excepţie şi un foarte bun chirurg. Se uită în ochii lui albaştri şi încercă să rămână calmă.

— Nu sunt nervos, soră Trent şi nici nu-mi stă în fire să fiu aşa, deşi mi se întâmplă uneori să-mi pierd cumpătul. Îţi sunt recunoscător pentru ajutorul pe care mi-l dai aici şi te rog să mă ierţi pentru ce am spus mai devreme.

El se îndepărtă uşor de Abigail şi plecă.

Abigail rămase total surprinsă. Nu ştia ce să mai creadă despre el.

După douăzeci de minute, Abigail ieşi din tură. Îşi schimbă hainele şi părăsi spitalul.

Afară se întunecase şi vântul bătea deja cu putere; iarna dura mult timp aici, în Amsterdam.

Maşina profesorului era parcată în faţa spitalului iar profesorul se afla la volan. Când o văzu pe Abigail, o rugă să urce în maşină.

— Vă mulţumesc, profesore, dar o plimbare pe jos îmi va face bine. Trebuie să mai fac şi eu puţină mişcare…

Degeaba; profesorul nu acceptă niciun refuz.

— Asta nu e vreme de plimbări pe jos, o să ai timp de făcut mişcare.

Nu mai avea niciun rost să se opună, aşa că se urcă tăcută în maşină.

Drumul fu scurt. El opri maşina la Begijnsteeg, apoi o luă la braţ şi porniră amândoi pe jos, spre casa doamnei Macklin.

— Şi eu ar trebui să mai fac nişte mişcare, îi spuse el zâmbind.

Tăcerea se instală între ei. Abigail era adâncită în gânduri. Ştia că fusese nepoliticoasă cu el şi probabil că urma să primească o sancţiune din partea lui.

El o prinse însă uşor de umerii obosiţi.

— Îmi cer încă o dată iertare pentru vorbele pe care ţi le-am spus în seara asta.

— Nu-i nimic, le meritam. Am fost foarte nepoliticoasă cu tine.

— Nu m-a deranjat asta. Măcar ştiu că eşti sinceră! Of, unde mi-e capul? Ai îngheţat toată!

— Nu-i nimic…

— Ba va fi, dacă vei căpăta o răceală.

— Sunt puternică, nu-ţi face griji pentru mine.

— Ai un spirit puternic, o corectă el. Dar trupul e fragil…

În casă era întuneric. Abigail aprinse lumina şi, spre surprinderea ei, îl văzu pe Dominic îndreptându-se spre bucătărie.

— Aduc eu ceaiul, spuse el.

Se aşezară la măsuţă şi începură să discute despre micii lor pacienţi. Deşi era foarte obosită, îl asculta cu atenţie şi chiar îşi dădu de câteva ori cu părerea în legătură cu tratamentul micuţilor.

Se făcu miezul nopţii. El se ridică de la masă şi se duse să spele ceştile, în ciuda protestelor lui Abigail.

Ea îl conduse până la uşă. Dădu să aprindă lumina din hol, dar mâna lui o opri.

— Nu e nevoie, îi şopti el şi o sărută cu patimă, apoi îi ură noapte bună şi plecă.

Abigail rămase înmărmurită în faţa uşii.

A doua zi, la micul dejun, doamna Macklin îi spuse:

— Te-am auzit când ai venit aseară, dar era şi Dominic cu tine, aşa că m-am gândit să nu mai cobor, ca să nu vă deranjez.

— Da, profesorul van Wijkelen a fost foarte amabil şi m-a condus până acasă. A rămas apoi la o ceaşcă de ceai.

— Munceşte prea mult Dominic şi e atât de îngrijorat cu infecţia asta. Sper să n-o iei şi tu, Abigail.

Abigail o asigură că nu se va îmbolnăvi, spălă apoi vasele şi plecă la spital.

Pe drum, se gândi la sărutul lui Dominic şi se întrebă cum vor reacţiona oare, atunci când se vor întâlni.

Când profesorul intră în salon, ea îi urmări faţa cu atenţie. Părea foarte obosit. Nu ştia exact câţi ani avea, dar observa acum pe chipul lui nişte riduri, cărora nu le dăduse atenţie până acum. El o salută protocolar şi trecu direct la consultaţie.

Starea bebeluşilor se îmbunătăţise, îi raportă Abigail, puţin dezamăgită de atitudinea lui faţă de ea, din acea zi. Când tocmai credea că începuse s-o placă sau măcar s-o tolereze, îşi dădu seama că se înşelase.

După ce ieşi din tură, se schimbă repede, pregătindu-se să plece acasă. Nu avea mult de mers pe jos, doar vreo zece minute, dar afară se întunecase şi lapoviţa începuse să cadă.

Ieşi din spital şi fu nevoită să înfrunte acele mici cuţitaşe, care se încăpăţânau să-i intre în ochi. Văzu la câţiva paşi maşina profesorului. Jan se afla la volan. Când o văzu, el sări repede să-i deschidă portiera.

— Bună seara, domnişoară. Am ordine să vă conduc până acasă.

— Oh, Jan, cât de drăguţ! Ţi-a spus profesorul…

— Da, domnişoară…

Se urcă în maşină, întrebându-se de ce era Dominic atât de atent cu ea. Probabil că dacă s-ar îmbolnăvi şi ea, nu ar mai avea cine să-l ajute la spital, se gândi. Fiind obosită şi destul de nefericită din cauza profesorului, începu să plângă uşor.

Maşina opri la Begijnsteeg. Abigail coborî, îi mulţumi lui Jan şi dădu să plece, dar văzu că se pregăteşte s-o conducă până la casa doamnei Macklin. Încercă să protesteze, dar Jan îi răspunse cu fermitate:

— Profesorul mi-a spus să fac asta, domnişoară.

Ajunşi în faţa casei, Jan îi ură noapte bună şi plecă.

Abigail fu întâmpinată de doamna Macklin care îi zise, bucuroasă:

— Aici erai, dragă! Nu prea aveam chef să mă duc la culcare, aşa că am făcut nişte cacao cu lapte. Eşti obosită, vino aici lângă cuptor, ca să te încălzeşti.

Abigail se duse mai întâi să-şi schimbe hainele şi să-şi şteargă lacrimile de pe obraz, apoi veni să-i ţină companie doamnei Macklin.

— Ai avut o zi proastă? o întrebă aceasta pe Abigail.

— Nu, nu chiar. Trei dintre bebeluşi se simt mult mai bine şi cred că-l vom face sănătos şi pe al patrulea. Nu au apărut alte cazuri, cred că ce a fost mai greu, a trecut. Şi Henk crede asta. Au găsit şi sursa de infecţie – un portar.

— L-ai văzut pe Dominic?

— Da, a venit să consulte bebeluşii.

— Am auzit maşina – n-a mai intrat în casă, în seara asta.

— Nu, de fapt, m-a adus Jan. Nu mi-a venit să cred… mă aştepta în faţa spitalului. Profesorul îl trimisese.

Abigail trase aer în piept şi o întrebă:

— Doamnă Macklin, de ce este atât de atent cu mine şi totuşi, nu mă place deloc?

Ea oftă, luă o înghiţitură de cacao şi se uită întrebătoare la bătrână.

— Speram să mă întrebi asta. Nu ştiam dacă pot să-ţi spun, dar acum, dacă m-ai întrebat… Motivul pentru care lui Dominic nu-i mai plac femeile este acela că nu are încredere în ele. Mă refer la femeile tinere.

Abigail îşi mai turnă puţină cacao.

— Sunteţi sigură că vreţi să-mi povestiţi?

— O, da, o să-ţi povestesc dragă – e un bărbat prea bun, ca să fie judecat greşit, mai ales de către tine, Abigail. El are acum, ia să văd, patruzeci de ani; s-a căsătorit cu o fată încântătoare, înaltă, brunetă, genul de fată după care umblă toţi bărbaţii. Eu nici n-am crezut vreodată că a iubit-o cu adevărat. Din moment ce Dominic era tânăr, chipeş şi foarte bogat – ştiai asta, Abigail? – ea l-a luat de soţ. Dar, în numai câteva săptămâni, Dominic a descoperit că avea aventuri cu diferiţi bărbaţi. După şase luni, a murit într-un accident de maşină, împreună cu prietenul ei de atunci.

Dominic s-a schimbat din acea zi – nu, nu avea inima frântă; încetase de mult s-o mai iubească, dar îi era rănit orgoliul. S-a mai întâlnit cu fete de atunci, dar nu a mai lăsat pe niciuna să-i fie alături în viaţă. S-a îngropat în muncă. Aşa că, ţine minte: el îşi ţine adevăratele sentimente foarte bine ascunse. Oricum, este un om plăcut de ceilalţi. Le are aproape pe toate: arată bine, este inteligent, are un statut social excelent, are mai mulţi bani decât poate cheltui – dar n-are parte de iubire.

— Da, aşa e, zise Abigail. Iubeşte mult copiii şi e foarte bun cu pacienţii săi, iar ei, la rândul lor, au încredere în el. E trist că nu iubeşte pe nimeni şi nu lasă pe nimeni să-l iubească.

— Mai ales că, multe femei sub patruzeci de ani, au încercat să rezolve această problemă…

Abigail se înroşi.

— Oh, deci de asta se poartă atât de urât cu mine? N-am ştiut, voi încerca să-l evit cât pot de acum încolo. Poate va întâlni, în cele din urmă, o fată care să-l facă fericit. Sper să se întâmple asta.

Abigail se ridică şi duse ceştile în bucătărie.

„Tu îl poţi face fericit, pentru că-l iubeşti” îşi spuse ea în sine şi inima începu să-i bată cu putere. Îşi alungă însă repede acest gând şi se întoarse la doamna Macklin.

Zilele trecură repede. Vremea se înrăutăţise, apăruseră rafalele de zăpadă. Cizmele lui Abigail trăgeau apă, dar nu se îndura să-şi cumpere altă pereche, din moment ce încă nu primise bani de la spital, iar de la Bolly nu voia să împrumute. Nu intenţiona nici să-l viziteze, până când nu se termina spaima cu salmonella. Situaţia se îmbunătăţise, copiii erau în afara oricărui pericol, deşi mai aveau nevoie de îngrijire medicală. Abigail se ataşase mult de ei şi era încântată de progresele pe care le făcuseră.

Într-una din zile, profesorul, după ce examină copiii şi citi raportul cu rezultatele de la laborator, îşi exprimă satisfacţia şi o întrebă pe Abigail:

— Când intenţionezi să te întorci la programul tău normal, soră Trent?

— Mâine, domnule. Poate v-a spus Zuster Ritsma că se mai întorc încă două asistente, a treia va veni la sfârşitul săptămânii. E adevărat că salonul nu va mai fi izolat peste o zi sau două?

— Da. Care tură vrei să ţi-o iei?

Ea ştia deja care, dar nu vru să-i spună.

— Nu sunt sigură – Zuster Ritsma va aranja asta.

— Şi zilele tale libere? insistă el.

— Le voi lua cât de curând posibil. Zuster Ritsma a fost foarte amabilă şi m-a lăsat să mi le aleg.

— Ţi-ai făcut deja planuri, ce vei face în aceste zile? Vrei să pleci undeva sau să-ţi petreci ceva timp cu Bollinger? Pot să-i dau liber şi lui.

— Sunteţi foarte amabil, dar nu mi-am făcut încă planuri. Cred că-l voi lua pe Bolly în oraş, în după-amiaza aceasta – adoră să meargă la cinema.

Se uită la el întrebătoare, încercând să vadă dacă îşi aminteşte de salariul ei, pe săptămâna care trecuse.

— Înţeleg, fu tot ce spuse el şi plecă.

Urma să lucreze în schimbul de dimineaţă – de la şapte şi jumătate până la patru după-amiază iar cum profesorul venea înainte de amiază şi după cinci seara, asta însemna că urma să-l vadă doar o singură dată pe zi, ceea ce din punctul ei de vedere era mai bine. Îşi păstrase serile libere, pentru a-i ţine companie doamnei Macklin şi pentru a se mai întâlni cu Bolly.

Fu surprinsă de faptul că Jan venea s-o conducă acasă în fiecare seară. Îi mulţumi într-o zi profesorului pentru gestul făcut, dar observă că acestuia nu-i plăcea să vorbească despre asta.

Bebeluşii se simţeau de-acum bine, chiar şi cel de-al patrulea, Jantje, care fusese în stare critică.

Într-una din zile, îi dădu biberonul lui Jantje şi se opri să-l mângâie puţin.

— Hai, bea, băiat frumos, ca să creşti mare şi puternic. Îi sărută capul micuţ. Aş fi vrut să fii al meu, spuse ea încet.

— Îţi plac chiar atât de mult copiii? se auzi vocea

profesorului.

— Da, răspunse ea. Se simte deja mai bine, nu-i aşa?

— Ai dreptate, soră Trent.

Zuster Ritsma îi spuse lui Abigail:

— Soră Trent, se mai întorc astăzi asistente. Nu-i aşa că e bine? La ora unu, mai vin două şi una dintre ele va munci mâine aici, aşa că tu îţi vei lua o zi liberă. Mai ai încă trei zile libere, dar pe acelea ţi le vei lua când doreşti tu. Aşa a spus profesorul.

Abigail se uită la profesor.

— Încă nu ne-am acoperit tot personalul spuse el. Nu vreau să fii extenuată, pentru că nu vei mai putea fi pe urmă de niciun ajutor.

— Vai, ce minunat! Câtă încredere îmi acordaţi! zise ea pe un ton sarcastic. E plăcut să ştii că sunt utilă, chiar dacă sunt doar o simplă piesă din toată această maşinărie.

Ea aşteptă să-i vadă reacţia. Acesta se încruntă puţin, dar atât, nimic mai mult. Ieşi apoi din salon.

Pe seară, după ce ieşi din tură, Abigail se întoarse acasă. Când intră, avu parte de o surpriză: profesorul se afla în faţa ei.

— Bună seara, domnişoară Trent. Eu tocmai plecam – deja sunt în întârziere. Am venit să văd ce mai face doamna Macklin şi am văzut că se simte foarte bine. De fapt, mâine chiar va avea parte şi de o scurtă ieşire. Va fi un concert de muzică vieneză mâine seară, la Concertgebourv şi nici nu se gândeşte să-l rateze. Poate vrei să-i ţii companie. Dar, presupun că nu te interesează.

— De ce presupui asta? întrebă Abigail. Mi-ar face mare plăcere!

— Serios?

— Da, confirmă ea şi realiză apoi de ce primise acea zi liberă, chiar în ziua concertului… Dacă nu ar fi ţinut atât de mult la doamna Macklin şi nu şi-ar fi dorit sincer s-o însoţească, ar fi zis acum un „nu” hotărât. Se uită la profesor şi observă că ştia la ce se gândea ea. Îşi luă apoi privirea de la el şi spuse:

— Să aduc ceaiul, doamnă Macklin? Şi profesorul

intenţionează să rămână?

— Nu, după cum am mai spus, tocmai mă pregăteam să plec.

Ea îl conduse până la uşă, îşi luă rămas-bun de la el şi se duse în bucătărie, pentru a pune ibricul pe foc.

Aproape că terminase de băut ceaiul, când doamna Macklin zie:

— Draga mea Abigail, era să uit. Dominic m-a rugat să-ţi transmit că mâine dimineaţă, la ora zece, Jan va veni aici cu maşina şi te va duce oriunde doreşti. Dominic va fi plecat toată ziua şi dacă vrei să iei prânzul cu Bolly, din partea lui eşti liberă s-o faci. Cred că deja i-a spus lui Bolly că s-ar putea să vii la el.

Asta însemna, se gândi Abigail că Bolly o aşteaptă şi că nu ar putea să-l dezamăgească. Dar nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că Dominic făcuse tot ce vrusese el, adică vorbise cu Bolly, înainte de a se consulta cu ea.

— Ar fi foarte frumos, zise ea. Aş fi trecut oricum pe la Bolly, dar mă gândeam că noi două am putea merge în vizită la profesorul de Witt mâine după-amiază.

— Ce drăguţ din partea ta că te-ai gândit la mine, dar el va veni la concert cu noi, aşa că voi putea să discut acolo cu el. Abia aştept. Cu ce te vei îmbrăca?

— Oh, Doamne! exclamă Abigail. Nu am cu ce să mă îmbrac

— Am doar o rochie foarte simplă, de catifea. Este maro şi nu mi-a plăcut niciodată. Doar că am împachetat-o în ultimul moment, gândindu-mă că mi-ar putea fi folositoare. Credeţi că aş putea să mă îmbrac cu ea?

— Sigur că da. Tu nu eşti genul de fată care să aibă nevoie de tot felul de zorzoane şi volănaşe. Uite ce bine îţi vine rochia asta roz, care este şi destul de simplă.

Abigail încuviinţă, deşi şi-ar fi dorit din tot sufletul o rochie nouă. Era adevărat că nu avea cine s-o vadă la concert, iar cei doi pacienţi ai săi ar fi prea amabili ca s-o critice, dar chiar şi aşa, nu s-ar prea simţi în largul ei.

— Dumneavoastră cu ce vă veţi îmbrăca? o întrebă pe

doamna Macklin.

Cele două femei discutară toată seara despre îmbrăcăminte.

A doua zi dimineaţă, Jan sosi cu maşina.

Abigail se urcă în maşină. Vremea nu dădea semne de îmbunătăţire, dar în confortul din maşină nu mai avea nicio importanţă. Abigail îl rugă pe Jan s-o ducă la Bollinger.

Trecuse numai o săptămână de când nu-l mai văzuse pe Bolly, dar ei i se păru că trecuse şi mai mult timp de atunci. Îl îmbrăţişă cu bucurie.

Ea se aşeză lângă sobă, iar Annie şi Colossus stăteau lângă picioarele ei.

— E o fiinţă mică şi încântătoare, Annie a noastră, spuse Bollinger. Îl miorlăie pe şefu' şi se aşază în poala lui, când el stă pe scaun. Iar pe Colossus nu-l deranjează asta.

— Mă bucur. S-a făcut o frumuseţe Annie acum, când e bine hrănită. Şi spune-mi, Bolly, tu cum te mai descurci?

După ce Bollinger îi povesti ce-a mai făcut în ultimul timp, ea îi explică faptul că nu-şi primise salariul, acesta fiind motivul pentru care nu-i trimisese nici lui bani. El se oferi s-o împrumute, dar ea îl refuză politicos, asigurându-l că se descurcă.

— Ţie nu ţi-e prea uşor la spital, domnişoară Abby, îi zise Bolly. Şefu' mi-a zis că lucrezi din greu şi că nu te-ai plâns nici măcar un moment.

— Dar chiar nu am avut de ce să mă plâng, răspunse ea, mirată de cuvintele profesorului.

— Hai să servim prânzul, domnişoară Abby. De obicei mănânc cu Mevrourv Boot, dar acum voi sta cu tine, asta dacă vrei să rămâi, bineînţeles.

— Sigur că vreau să rămân, îi zise ea şi-l îmbrăţişă din nou. Tu eşti prietenul meu, Bolly, nu ştiu ce m-aş face fără tine.

El îi zâmbi.

— Aşa zice şi şefu'.

— Serios?

— Da. E un adevărat domn, totul e să ajungi să-l

cunoşti mai bine.

La asta, Bolly avusese mai mult succes decât ea pentru că nu-l cunoştea deloc şi nici nu i se părea că se va întâmpla asta vreodată.

După masă, ieşiră să se plimbe puţin şi-l luară şi pe Colossus cu ei.

— Mevrourv Boot e o bucătăreasă extraordinară, comentă Abigail.

— Aici ai dreptate, răspunse Bollinger.

— Ar trebui să mă duc la bucătărie şi să-i mulţumesc pentru masă.

Acest lucru îl şi făcu, înainte de a-şi lua rămas-bun de la Bollinger şi de a-i promite o nouă revedere peste câteva zile.

O găsi pe doamna Macklin în dormitorul său, în timp ce aceasta îşi aranja părul pentru concert.

— Doamne, doar n-am întârziat! Concertul e la ora opt, nu?

— Da, dragă, zise doamna Macklin, mai e timp destul. Dar eu mă aranjez de pe acum, mai puţin cu rochia pe care o voi îmbrăca după cină.

După ce serviră cina, Abigail admira superba rochie neagră a doamnei Macklin şi se duse apoi în cameră, ca să se schimbe şi ea.

Îmbrăcă rochia ei de catifea şi fu fericită să observe că nu-i stătea chiar atât de rău cu ea – se potrivea perfect cu nuanţa ochilor ei.

Ieşi din cameră şi o admiră din nou pe doamna Macklin, care i se părea că arăta grozav.

— Am slăbit mult în ultimul timp şi mi-e cam largă rochia, se plânse doamna Macklin.

— A mea e un pic cam strâmtă, ceea ce e mult mai rău, îi răspunse Abigail, zâmbind.

Îl aşteptau pe Jan, care trebuia să vină să le ia după ce-l lua şi pe profesorul de Witt.

La opt fără zece, Jan sună la uşă şi le duse la concert.

Sala era plină. Se aşezară pe scaune şi muzica începu să se audă. Abigail se aşeză lângă doamna Macklin, dar de

cealaltă parte a ei, rămase un loc liber. După câteva minute, văzu că cineva se aşază lângă ea. Ridică privirea. Era Dominic. El o salută politicos şi se concentrară asupra muzicii. Abigail rămase total surprinsă. Mai mult, se simţea îngrozitor ştiindu-se îmbrăcată atât de simplu. Chipul ei calm de mai devreme se transformase acum într-unul total neliniştit. Poate asta îl făcu pe Dominic s-o ia de mână. Ea îşi întoarse privirea către el. Era fermecător!

După ce concertul se sfârşi, el o întrebă:

— Te-ai simţit bine astăzi, Abigail?

— Da, mulţumesc, abia reuşi ea să spună. A fost minunat să-l revăd pe Bolly. Vă mulţumesc că m-aţi lăsat să-mi petrec ziua în casa dumneavoastră şi să servesc prânzul acolo.

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse el.

Toată seara fu ca un vis frumos pentru Abigail – un vis din care nu mai voia să se trezească.

De data aceasta, nu mai conduse Jan maşina, ci chiar profesorul. El opri maşina în faţa casei lui, spre mirarea lui Abigail.

Intrară în casă şi-l salutară pe Bolly.

— Mi se pare o idee bună să bem ceva şi să servim nişte sandvişuri.

Mevrourv Boot apăru cu nişte tăvi încărcate cu mâncare.

Abigail servi nişte cârnăciori mici, bău un pahar de Cinzano şi făcu conversaţie cu profesorul de Witt.

După vreo oră, profesorul le conduse acasă, după ce-l dusese şi pe profesorul de Witt.

Profesorul acceptă invitaţia la cafea pe care i-o oferi doamna Macklin şi stătu de vorbă cu aceasta în timp ce Abigail se duse la bucătărie pentru a pregăti cafeaua. Dar doamna Macklin luă doar câteva înghiţituri de cafea şi se retrase apoi în camera sa pretextând că era prea obosită, lăsând-o pe Abigail cu Dominic în cameră.

El mai turnă cafea în ceşti, iar Abigail sorbi tăcută din ceaşcă, încercând să găsească un subiect de conversaţie.

Dar nu fu nevoie de aşa ceva. Profesorul puse ceaşca pe măsuţă şi spuse cu o voce blândă:

— Eşti atât de drăguţă, Abigail.

Ori era amabil, ori îşi bătea joc de ea, se gândi Abigail. Nu era deloc drăguţă, mai ales îmbrăcată în catifea maro. Probabil că-i lucea şi nasul.

— Îţi mulţumesc, îi răspunse ea. Nu ştiu de ce spui asta, pentru că nu este adevărat, dar îţi mulţumesc oricum.

— Da, ai dreptate. Nu eşti drăguţă, eşti frumoasă, pentru că eşti sinceră şi blândă. Ţi-am mai spus că mi-ai redat încrederea în femei şi acum mi-e puţin teamă.

— De ce?

— Pentru că s-ar putea să nu fie real…

Ea se ridică şi se apropie de el.

— Ba e cât se poate de real, îl asigură ea, zâmbind.

Mai avea un pic şi-i mărturisea că-l iubeşte, dar se opri. Probabil că el nu-şi dorea iubire – nu din partea ei – probabil că era doar o trecere spre altă fată, una care să fie drăguţă cu adevărat.

Dar, pentru a treia oară, el o sărută, oferindu-i de data aceasta un sărut care s-o ţină trează toată noaptea.

Capitolul 6

A doua zi, când profesorul veni în salon, Abigail se afla împreună cu Henk şi râdeau de ceva. Ea îi ură veselă bună dimineaţa, iar el îi răspunse sec, ca de obicei.

— Bună dimineaţa, soră Trent.

El începu să consulte bebeluşii.

Abigail se uită la el cu dezamăgire. Se îndoia că ar nutri vreun sentiment pentru ea – poate doar recunoştinţă şi o oarecare amiciţie, care avea să ia sfârşit, odată cu întoarcerea ei în Anglia.

Profesorul îi zâmbi politicos şi ieşi din salon. Abigail îl luă pe Jantje în braţe, acesta devenind bebeluşul ei preferat. Jantje îi zâmbi lui Abigail şi aceasta spuse cu voce tare:

— Vrea să mă alunge, băiatul meu drag! Pun pariu cu tine pe salariul meu că, fie a pus ochii pe vreo blondă drăguţă, fie îi e doar ruşine cu mine.

În ziua următoare nu-l văzu, iar apoi, în următoarea după-amiază, chiar înainte de a ieşi din tură, îl văzu alături de Henk şi Zuster Ritsma. Terminase consultul bebeluşilor. El îi zâmbi lui Abigail:

— Se pare că ce a fost mai greu a trecut, soră. Trebuie să-ţi mulţumesc pentru ajutor, îţi suntem cu toţii recunoscători. Poţi să pleci mâine pe la prânz.

Se aştepta la asta.

— Foarte bine, mulţumesc, îi răspunse ea tristă.

— La revedere, soră Trent.

El îi întinse mâna, iar ea îşi aminti de gestul pe care-l făcuse la concert. Îşi aminti apoi de sărutul lui… Îi zâmbi, nefiind în stare să mai zică ceva.

Când Abigail îi dădu vestea doamnei Macklin, aceasta nu zise nimic timp de câteva minute.

— Credeam că vei mai rămâne aici câteva săptămâni – chiar luni, spuse ea, în cele din urmă. Ştiam că n-o să rămâi la spital pentru totdeauna, dar Dominic are mai mereu pacienţi particulari şi adesea mi-a spus cât de dificil îi este să găsească o asistentă disponibilă. Sigur n-ai înţeles greşit, dragă?

— Sigur. Oricum, mă aşteptam la asta. Cel puţin de vreo două zile.

— Adică, de când am fost la concert, comentă doamna Macklin.

— Mai mult sau mai puţin. Dacă pot să plec mâine la prânz de la spital, voi pleca spre Anglia mâine noapte. Asta dacă voi găsi bilet.

Ar fi mai bine aşa îşi spuse Abigail, pentru că ar putea să doarmă pe drum şi atunci când ar ajunge în Anglia, s-ar putea duce direct la agenţie pentru un alt serviciu.

Se duse în camera ei şi începu să-şi facă bagajele. Îi venea să plângă, dar nu avea timp de asta; trebuia să-l vadă pe Bolly înainte de a pleca, trebuia să-şi cumpere biletul de drum şi să-şi ia rămas-bun de la profesorul de Witt. Înghesui rochia de catifea maro în valiză şi începu să zâmbească, amintindu-şi de seara concertului. Oricum, nu

mai avea de gând s-o poarte vreodată. În schimb, rochia roz o împachetă cu grijă în hârtie şi o puse deoparte, lângă uniforma ei de rezervă.

A doua zi părăsi spitalul, nu înainte de a-şi lua rămas-bun de la Zuster Ritsma. Aceasta îi ceru adresa lui Abigail. Ea îi dădu adresa agenţiei, dar Zuster Ritsma insistă şi-i ceru adresa de acasă. Astfel, Abigail fu nevoită să-i spună că deocamdată nu avea o casă a ei. Zuster Ritsma o privi cu compătimire. Profitând de acest moment, Abigail îi ceru salariul pentru zilele în care lucrase în spital. Zuster Ritsma se albi la faţă. Nu ştia nimic despre asta. Ea înţelesese că profesorul o plătise din momentul în care o angajase.

— Cred că cel mai bine ar fi să-l întrebi, soră Trent, îi zise ea.

Lui Abigail nu-i plăcu deloc această situaţie, să-i ceară cu blândeţe salariul după ce tocmai îi urase „la revedere” pe un ton atât de indiferent? Avea suficienţi bani ca să se întoarcă la Londra – putea să se descurce până când urma să-i trimită el banii, prin agenţie. În orice caz, se consolă ea, banii de la doamna Morgan probabil că o aşteptau deja la agenţie.

Bolly fu şi el la fel de surprins, atunci când află vestea.

— E prea repede, comentă el. Nu-mi place ideea, domnişoară Abby – să vă descurcaţi singură pe acolo…

— Dar Bolly, am discutat deja despre asta. Am fost amândoi de acord că ar fi cea mai bună soluţie în momentul de faţă.

Stai liniştit, voi fi bine. Cu puţin noroc, voi primi un nou serviciu imediat şi voi putea să caut un apartament. M-aş simţi mult mai bine să te ştiu aici, în timp ce mă voi ocupa eu de asta. Acum trebuie să plec, Bolly dragă. Îţi voi scrie imediat ce mă voi stabili undeva, îţi promit.

Ea îl îmbrăţişă pe bătrân, îi mângâie pe Annie şi Colossus şi plecă spre casa profesorului de Witt.

Spre deosebire de Bollinger, acesta nu păru chiar atât de surprins de plecarea ei.

— O naturală secvenţă de întâmplări, o numi el.

Îl întrebă ce voia să spună cu asta, iar el îi răspunse că va afla mai târziu. Abigail zâmbi şi se gândi că de fapt, aceste vorbe nu însemnau nimic, doar că el, fiind un bătrân intelectual, îşi putea permite să fie uneori excentric. Îşi luă apoi rămas-bun şi de la el.

Se întoarse acasă la doamna Macklin. Mai avea destul timp, trenul pleca seara târziu. Luă cina alături de doamna Macklin, care era foarte afectată de plecarea ei. Abigail îi promise însă că se va întoarce într-o zi în Amsterdam şi o va vizita.

— Dacă am venit o dată, pot să vin şi a doua oară, îi zise ea doamnei Macklin.

După masa de seară, urcă în cameră pentru a-şi pregăti ultimele bagaje. Refuzase ajutorul lui Bolly de a o conduce până la gară, era un om în vârstă şi nu-i surâdea ideea de a-l lăsa singur noaptea, în frig.

Bagajele erau gata. O îmbrăţişă pe doamna Macklin şi se îndreptă spre uşă. Însă uşa se deschise şi intră profesorul, mai iritat ca niciodată. El îi spuse deodată:

— Am venit să te conduc până la gară, dar într-o oră trebuie să mă întorc la spital.

Abigail se încruntă. Îşi luaseră adio unul de la altul, iar acum apăruse din nou, tocmai când îşi impusese să-l uite, să nu se mai gândească la el.

— Te rog, nu te deranja, îi răspunse ea nervoasă. Tocmai mă duceam să iau un taxi.

El îi ignoră vorbele, o luă de braţ şi o duse lângă doamna Maklin.

— Tocmai îi spuneam lui Abigail că plecăm peste cinci minute, îi zise el doamnei Macklin.

„Isteţ, n-am ce zice!” îşi zise Abigail., Acum o are de partea lui”. Apoi, zise cu voce tare:

— Vă sunt recunoscătoare, domnule.

Ea se urcă tăcută în maşină.

Pe drum, el îi spuse:

— Văd că e imposibil să vorbesc cu tine, dar trebuie să clarificăm ceva. Îţi sunt foarte recunoscător pentru

munca depusă la spital – eşti o asistentă extraordinară. În plus, eşti singura pe care aş mai putea-o iubi. Şi vreau să-ţi mai spun ceva. Probabil că te-a surprins comportamentul meu – şi eu sunt surprins. Nu am mai fost atât de... sentimental, de ani de zile. Dar intenţionez să uit asta şi sper să faci şi tu acelaşi lucru.

Ajunseră la gară. Abigail se urcă în tren şi scoase apoi capul pe fereastră, uitându-se la Dominic.

— Nu ştiu de ce faci atâta caz pentru nimic – pentru nimic, înţelegi? îi zise ea plângând.

Plecă apoi din dreptul ferestrei.

În dimineaţa următoare, ajunse la Londra. Primul lucru pe care-l făcu – se duse la un restaurant, pentru a servi micul dejun. Nu-i era foame, dar era mai ieftin, decât dacă ar fi mâncat în tren.

Luă un autobuz de pe strada Liverpool spre agenţie.

Intră în agenţie şi se aşeză pe un scaun în sala de aşteptare. Nu mai erau mulţi oameni acolo, doar vreo două fete.

Doamna aceea severă nu-şi schimbase comportamentul între timp, devenise poate şi mai severă. Îi aruncă lui Abigail o privire tăioasă şi-i înmână o chitanţă.

— Am înţeles că, după cazul pe care ţi l-am dat noi, ai lucrat în mod independent în Amsterdam.

— Da, aşa este, răspunse Abigail şi se uită pe chitanţă. Nu erau foarte mulţi bani, nu lucrase prea mult pentru doamna Morgan, dar erau totuşi nişte bani câştigaţi. Ea plăti comisionul şi restul de bani îi îndesă în poşetă.

— Aveţi deja un nou caz pentru mine? întrebă ea.

— Nu sunt sigură, dar cred că nu. Poţi să revii mâine dimineaţă, domnişoară Trent? Poate găsim ceva. Ai vreo preferinţă, unde ai vrea să mergi?

Abigail se gândi la Bolly.

— Undeva nu prea departe de Londra, răspunse ea încet şi apoi plecă.

Intră din nou în restaurant şi îşi comandă o cafea. Bineînţeles, ar fi putut să se angajeze din nou la spitalul

din Londra, dar ce făcea cu Bolly?

Era imposibil, după ce-l văzuse atât de fericit în Amsterdam, să-l închidă acum într-o cămăruţă; în plus, dacă s-ar întoarce la spital, ar fi plătită abia peste o lună – cum s-ar descurca până atunci?

Termină de băut cafeaua şi ieşi din restaurant. Trebuia să găsească un loc unde să doarmă în acea noapte.

Găsi un hotel mic, nu prea departe de acel restaurant.

A doua zi se prezentă la agenţie. Fu în culmea fericirii când află că i se găsise un nou loc de muncă – în Virginia Water, la o văduvă, care avea uneori stări de delir. Implica şi nişte muncă de noapte, dar în timpul zilei putea fi ajutată. În schimb, banii pe care urma să-i primească erau foarte puţini.

Atunci, Abigail se gândi să refuze.

— Poţi să renunţi după două săptămâni, îi spuse doamna de la agenţie. Dacă renunţi mai devreme, vom fi nevoiţi să te scoatem din baza noastră de date.

Abigail se gândi rapid. Mai mult ca sigur că era o slujbă îngrozitoare şi foarte prost plătită, dar ar avea un acoperiş deasupra capului. Pe de altă parte, o ofertă mult mai bună ar putea apărea într-o zi sau două şi ea ar rata-o.

Doamna începu să bată cu degetele în birou.

— Ei bine? întrebă ea.

— Eu… începu ea, dar fu întreruptă de soneria telefonului.

Doamna răspunse şi după vreun minut, îi înmână receptorul lui Abigail.

— E pentru tine, domnişoară Trent. Să ştii că nu înţeleg de ce ai dat acest număr…

— Dar nu l-am dat nimănui! Nu ştiu cine ar putea fi… Bolly?

Abigail luă receptorul în mână.

— Alo?

Era profesorul.

— Abigail? Ce noroc că eşti la agenţie! Ţi-ai găsit deja un alt caz?

— Nu, răspunse ea.

— Foarte bine. Am nevoie de tine pentru cineva special pentru mine – nepoata mea, care e în Spania cu părinţii ei.

— Nepoata ta?

— Da. Acum două săptămâni a înghiţit trei monede. I s-au făcut radiografii şi sora mea a fost asigurată că natura îşi va urma cursul natural şi că fetiţa nu va mai avea probleme. Din păcate, n-a fost chiar aşa. Acum vomită şi este deshidratată şi operaţia este necesară. Sora mea refuză ca cineva, în afară de mine, să se atingă de Nina. Intenţionez să mă duc în Spania şi s-o aduc aici, la spital. Mi-ar plăcea să vii cu mine. Aş vrea să stai cu ea în spital până când se va face mai bine. Vei fi plătită ca de obicei.

Între ei se aşternu tăcerea, când, deodată îl auzi exclamând:

— Doamne, eu nu te-am plătit!

— Nu, răspunse ea încet… în timp ce inima îi bătea cu putere. Era atât de fericită acum, că ar fi lucrat şi pe gratis pentru el.

— Abigail, să te duci la Banca Coutte şi să întrebi de domnul Cross. El îţi va da banii pe care ţi-i datorez. Azi e miercuri – este un tren care pleacă la ora şase spre Bilbao. Ai tot timpul să-l prinzi. Aranjez eu pentru biletul tău. Ne întâlnim când ajungi în Spania. Mai vrei să ştii ceva?

Era o afacere bună. Realiză că încă nu acceptase oferta. Bineînţeles că urma s-o facă, dar ar fi fost frumos din partea lui, s-o întrebe mai întâi dacă e de acord.

— Abigail?

— Da, profesore.

— Faci asta pentru mine? Nina e o persoană foarte importantă din viaţa mea şi vreau să se ocupe cei mai buni de ea – ţii minte ce ţi-am spus, nu? Deci, nu ai un alt caz?

— Nu. De fapt, mă gândeam să accept unul, dar nu am făcut-o încă.

Se uită la doamna severă de la birou, care o privea enervată.

— Va fi plăcerea mea să te ajut, îi spuse ea în cele din

urmă.

— Abigail? Îmi pare rău pentru salariul tău. Trebuia să-mi aduc aminte, dar aveam atâtea pe cap... De ce nu mi-ai spus?

Ea nu-i răspunse, dar, în schimb, îl întrebă:

— Faci ceva pentru mine, te rog?

Ea îi simţi nerăbdarea şi apoi continuă:

— Să-i spui lui Bolly.

— Am făcut deja asta. El mi-a dat numărul agenţiei. Ne vedem vineri dimineaţa, pe la ora şapte.

Abigail închise telefonul. Doamna de la birou se uită cu asprime la ea.

— Poate nu ştii, dar ai stat la telefon mai mult de cinci minute! Cine ştie câte telefoane...

— Îmi cer iertare, îi răspunse Abigail, care era acum fericită.

— Să înţeleg că ai acceptat un caz, care nu are legătură cu agenţia?

— Da. În Amsterdam am lucrat pentru profesorul van Wijkelen – are acum un caz în Spania, pe care m-a rugat să-l preiau.

Femeia se uită cu atenţie la ea.

— Măcar eşti o fată inteligentă...

Abigail îi zâmbi, îşi luă la revedere de la ea şi ieşi din agenţie. Se întoarse la hotel, unde îşi făcu din nou bagajele. Îşi aminti că îşi lăsase un cufăr în casa pe care Bolly o închiriase. Aşa că urma să mai caute prin lucrurile ei de acolo, să lase rochia roz în cufăr şi să se ducă la bancă.

În timpul călătoriei cu autobuzul, se întrebă ce-ar fi făcut profesorul dacă nu ar fi găsit-o la agenţie, în acel moment. Probabil că ar fi sunat toată ziua, încercând să dea de ea.

Se gândi la nepoata lui Dominic. Spera să nu fie vorba de ceva grav; o dată ce monedele vor fi extrase, copilul se va recupera rapid, se gândi ea.

Se întreba de ce oare mama fetiţei nu o adusese direct la Amsterdam. În fond, profesorul era un om ocupat

şi avea acum de făcut o adevărată călătorie.

Coborî din autobuz şi sună la uşa casei în care stătuse Bollinger. Îi deschise o menajeră.

Cufărul ei era acolo. Îşi alese lucrurile pe care se hotărâse să le ia cu ea, puse rochia roz în cufăr şi-i oferi tinerei menajere rochia ei maro, de catifea.

Ajunse la bancă. Întrebă de domnul Cross şi fu poftită să intre într-o încăpere enormă. La birou se afla un bărbat scund. Acesta o invită să se aşeze pe scaun.

— Bună ziua. Eu sunt domnul Cross.

— Bună ziua. Numele meu este Abigail Trent. Încântată de cunoştinţă.

Bărbatul se uită rapid pe paşaport, apoi îi zise lui Abigail:

— Profesorul van Wijkelen este un vechi şi un preţios client al nostru. Ne bucurăm să colaborăm din nou cu el. Am aranjat să vă luaţi biletul de drum de la biroul Southampton Docks. Luaţi un taxi de la gară, domnişoară Trent; şoferul va şti unde să vă ducă. Aici este biletul dumneavoastră de tren, de la Waterloo. Profesorul van Wijkelen m-a rugat să vă amintesc să comandaţi ceai în tren. Uitaţi aici şi banii pe care trebuia să-i primiţi.

Abigail rămase încremenită. Erau prea mulţi bani! îi spuse acest lucru şi domnului Cross. Acesta începu să râdă.

— Nu, nu, domnişoară dragă. Aici se află şi salariul dumneavoastră, dar şi banii pe care să-i cheltuiţi în timpul călătoriei.

„Şampanie în loc de ceaiul de dimineaţă” îşi zise ea în sine, zâmbind. Probabil că profesorul avusese prietene extravagante, din moment ce aceasta era suma pe care o considerase necesară, pe timpul a două zile de călătorie. Îşi puse banii cu grijă în poşetă, hotărându-se să ţină o evidenţă cu tot ce urma să cheltuiască, pentru a-i putea returna profesorului restul de bani.

Următoarele două ore le petrecu la cumpărături. După ce servi un prânz extravagant, îşi făcu o listă cu lucrurile de care avea nevoie.

Îşi cumpără o fustă din tweed, un pulover maro şi o eşarfă colorată. Îşi mai luă, de asemenea, o rochie bleu, simplă, de lână, cu o tăietură frumoasă şi nişte rufărie. Ultimul lucru pe listă era o geantă de voiaj.

Ajunse apoi la Waterloo. Abia când îi dădu biletul controlorului, observă că acesta era de clasa întâi.

Fu o plăcere să călătorească în aşa confort şi atunci când stewardesa veni şi o întrebă dacă doreşte ceai, acceptă, amintindu-şi sfatul profesorului.

Sosi la Southampton. Luă un taxi. În maşină, realiză că ştia puţine lucruri despre călătorie şi mai puţine despre destinaţia finală. Profesorul nu se obosise să-i spună unde vor merge sau cât timp vor sta. Dar, ajungând la ghişeul de bilete, observă că-l subestimase pe profesor, pentru că, alături de bilet se afla un plic mare, care îi era adresat. Abigail se urcă în tren şi începu să citească foaia care se afla în plic.

Era scrisă şi semnată de domnul Cross, dar evident, după instrucţiunile profesorului. Nu trebuia să facă economie din banii pe care-i primise pentru călătorie; urma să-l întâlnească pe profesor vineri dimineaţa, la şapte şi jumătate, în Santurce. Destinaţia era casa surorii lui, situată la câţiva kilometri de Baquio, o zonă micuţă de lângă mare, aflată în apropiere de Bilbao. Probabil că vor rămâne o noapte acolo, în caz că nu vor fi nevoiţi să plece mai repede – asta depindea de starea de sănătate a fetiţei. Drumul de întoarcere va dura tot două zile, dacă va merge totul bine. În final, i se urase o călătorie plăcută.

Abigail citi scrisoarea de două ori, pentru a fi sigură, apoi o puse în poşetă.

Ceva mai târziu, se duse la vagonul restaurant. Se aşeză la o masă, alături de un cuplu de tineri căsătoriţi şi de un bărbat cam de o vârstă cu ea. Acesta mergea spre Guernica, unde avea de încheiat nişte afaceri. Ea îi spuse că nu auzise niciodată de acest oraş, aşa că el începu să i-l descrie. Merseră apoi la bar împreună şi serviră câte o cafea. Îşi promiseră să se revadă a doua zi, la micul dejun.

Cu toate acestea, înainte de a adormi, Abigail începu

să se gândească din nou, cu drag, la Dominic.

A doua zi dimineaţă, soarele strălucea cu putere pe cer.

Abigail se întâlni cu noua ei cunoştinţă şi serviră micul dejun. Îşi petrecură întreaga dimineaţă împreună, citind şi discutând despre tot felul de lucruri. Şi totuşi, Abigail nu-şi putea scoate din minte chipul profesorului, chiar aşa încruntat cum era de obicei.

A doua zi, ajunseră la Santurce. Ea coborî din tren şi se aşeză în faţa biroului de Relaţii cu Clienţii, locul în care trebuia să se întâlnească cu Dominic.

— Bună dimineaţa, Abigail, se auzi deodată glasul lui.

— Bună dimineaţa, profesore.

El îi luă valiza şi o pofti să urce în maşina lui.

— Sper că ai avut o călătorie plăcută.

În glasul lui se simţea o oarecare răceală şi din această cauză entuziasmul lui Abigail de a-l revedea, scăzu imediat.

— Da, mulţumesc, îi răspunse ea. Am cunoscut nişte oameni…

— Da, l-am văzut; ai coborât cu el din tren, îi zise el sec. Cred că eşti foarte dezamăgită că nu a durat mai mult timp călătoria.

Era într-o stare proastă. Probabil că şofase toată noaptea sau că dormise prost, aşa că-i răspunse calm:

— Nu, nu sunt deloc dezamăgită. E doar un bărbat foarte amabil. Peste câteva săptămâni, se va însura cu o fată din Spania – mi-a povestit multe despre ea. Mă aşteptam la asta. Datorită înfăţişării mele, oamenii au încredere în mine şi-mi fac confidenţe. Ştii că oamenii îşi aleg sfătuitori dintre persoanele urâte.

Apoi, schimbă subiectul.

— Şi, ai condus toată noaptea?

— Nu, doar de la patru dimineaţa. Dacă eşti gata, hai să mergem.

O remarcă necinstită din partea lui. Ea stătea lângă maşină, pentru că se prelungise conversaţia cu el. Se uită la el. Deşi era proaspăt bărbierit şi îmbrăcat impecabil, ca

de obicei, arăta obosit, dar îşi alungă repede gândul.

— Mai sunt douăzeci de mile până la Baquio, nu? întrebă ea. Avem timp să opreşti puţin, să stăm la o cafea şi să-mi povesteşti mai multe despre nepoata ta?

— Da, e o idee bună. Ne vom opri, este un local în Bilbao, care s-ar putea să fie deschis.

Era greu să vezi de unde începea Bilbao şi unde se terminau fermele de oi şi fabricile, dar pe parcurs, apărură primele blocuri şi mici magazine. Trecură de un spital modern şi apoi de altul mai vechi şi ajunseră în cele din urmă în centru.

Străzile principale erau largi, cu trei benzi, cu clădiri impunătoare, de o parte şi de alta a lor. Profesorul, care se părea că ştia drumul foarte bine, opri maşina şi spuse:

— În spatele acelui magazin.

Cafeneaua în care intrară era goală, într-adevăr, abia se deschisese. Au fost însă întâmpinaţi cu zâmbete şi cu cuvinte amabile.

Cafeaua era neagră, tare şi un pic amăruie, dar ceea ce o miră pe Abigail fu faptul că, pe lângă cafea, primi câteva pliculeţe cu lapte praf. Se uita cu interes la ele, dar zări apoi zâmbetul ironic de pe faţa lui şi se ruşină de gestul ei.

— În legătură cu nepoata ta… începu ea.

El continua să se uite fix la ea.

— Ai înţeles de ce ţi-am cerut să vii?

El vorbea repede, de parcă ar fi vrut să scape mai repede de acest subiect.

— Îmi pare rău că ţi-am stricat planurile, dar vreau tot ce-i mai bun pentru Nina şi am încredere în tine, ca asistentă.

— Dar nu şi ca femeie, nu-i aşa? spuse ea fără să-şi dea seama şi citi apoi surprindere de pe chipul lui.

— N-are rost să mă întrebi asta – tonul lui era mustrător. Nina este o fetiţă foarte veselă şi are trei ani. Sora mea aşteaptă acum să nască al doilea copil şi de aceea am venit eu în Spania

— Îi era imposibil să facă o călătorie atât de lungă, în

aceste condiţii. Soţul ei lucrează la Consulatul Olandei din Bilbao. Locuiesc acolo de mai bine de un an, dar Odilia, sora mea, a rămas o femeie tipic olandeză, judecând mai ales după aspectul fizic. Ea nici nu se gândeşte să-şi trimită fata la un alt spital, în afară de cel la care lucrez eu. Aşa că, nu am avut de ales, am venit aici şi aveam nevoie şi de o asistentă. Acesta este singurul motiv pentru care ţi-am cerut să te întorci, Abigail.

Ea îi răspunse, încercând din toate puterile să nu pară afectată:

— Bineînţeles, profesore, ce alt motiv ai fi putut avea?

În sinea ei însă, Abigail se simţi distrusă. Îşi făcuse iar speranţe, atunci când îl văzu că devenise gelos.

Îşi bău cafeaua în linişte şi se duse apoi la toaletă pentru a-şi pudra nasul. Făcu câţiva paşi şi se opri – nu ştia unde se afla toaleta şi nici nu ştia cum să întrebe pe cineva în spaniolă.

— Sunt desenate nişte flori pe uşă, se auzi vocea profesorului.

Abigail îi zâmbi, jenată.

Se întoarse după cinci minute.

— Văd că vrei să mai afli nişte informaţii. Hai, întreabă-mă, zise el.

— Păi… nu cred că ar trebui…

— Fată dragă, uiţi că am o soră? una foarte liberă în exprimare, aş putea adăuga. Aşa că nu mă mai şochează nimic.

— Oh, dar nu e nimic şocant. Doar că totul e atât de grandios, parcă am fi într-un decor dintr-un film de la Hollywood. Pereţi îmbrăcaţi în catifea albastră, scaune mici cu spătar, lămpi de perete, un covor în care mă pierd… Oare visez?

Profesorul zâmbi.

— Descrierea ta sună incredibil şi un pic vulgar…

Abigail râse şi chipul i se transformă – nu mai era unul comun, ci unul foarte atractiv.

Părăsiră restaurantul şi îşi continuară drumul cu

maşina.

Poate că era de vină aerul din Spania sau poate că fusese cafeaua prea tare; în orice caz, Abigail îl întrebă fără reţineri:

— De ce îmi spui uneori „domnişoară Trent” şi alteori, Abigail”?

— Pentru că uit, îi răspunse el sec, ca de obicei.

Ea nu mai înţelese nimic. Nu avea niciun sens. Ce uita?

Pentru că tăcerea se instalase între ei, Abigail întrebă:

— Suntem pe aproape?

— Da. Mai întâi ajungem la Plenzia şi apoi la Baquio. Sora mea locuieşte la o milă de sat.

— Am auzit că spaniolii se poartă urât cu animalele… se hrănesc cu carne de cal şi îndrăgesc luptele cu tauri.

— Acum îmi arăţi o altă latură a firii tale, domnişoară Trent?

— Amabila domnişoară Trent, blânda domnişoară Trent – cea care salvează pisicile din canale şi cea care îngrijeşte cu atâta pasiune femeile în vârstă şi bebeluşii…

Era atâta ironie în glasul lui, iar Abigail nu înţelegea de ce îi vorbea astfel. Simţea că-l urăşte.

— Aici, spuse el, şi opri maşina.

Uşa din faţă era deschisă şi nici nu apucară să coboare din maşină, că şi apăru o fată în faţa lor – era sora lui Dominic, evident, deoarece semăna cu el.

Îşi îmbrăţişă fratele, schimbă câteva cuvinte cu el în olandeză, apoi se întoarse spre Abigail.

— Sora Trent, spuse profesorul, sora mea Mevrouw de Graaff. Odilia, nu-ţi mai face griji. O vom lua cu noi pe Nina şi vom avea mare grijă de ea.

El îşi îmbrăţişă din nou sora şi se duse înapoi să-l salute pe bărbatul care se îndrepta spre ei.

— Dirk, nu mă aşteptam să te văd.

Cei doi bărbaţi îşi dădură mâna.

— Soră Trent, acesta este cumnatul meu, Dirk van Graaff, continuă profesorul. Şi Nina? Unde e?

— Este în pat, îi răspunse Odilia. A stat asistenta câteva minute cu ea, dar Nina nu vrea în preajmă pe nimeni în afara mea şi a lui Dirk – şi asta face să fie şi mai dificil pentru noi. Sper să te placă, soră Trent.

— Sper, îi răspunse Abigail.

Intrară în casă. Aceasta era elegant mobilată.

Trecură de holul larg şi intrară într-o cameră cu vedere la mare. Acolo se afla un pat alb, micuţ, în care se afla o fetiţă. Alături de ea se afla o asistentă. Aceasta îi spuse Odiliei ceva în spaniolă şi apoi plecă. Fetiţa plângea în pat şi striga „mama!” Odilia se aşează lângă patul ei şi începu să-i vorbească cu blândeţe.

— Ar vrea să-ţi ştie numele. Înţelege puţin engleza – vorbeşte olandeză, bineînţeles şi spaniola.

Abigail se uită mirată la fiinţa aceea de numai trei anişori. Nu-i venea să creadă că stăpânea atâtea limbi străine.

Fetiţa era încântătoare. Era blondă ca tatăl ei şi avea nişte ochi albaştri enormi. Semăna puţin şi cu unchiul ei şi de aceea, Abigail o îndrăgi şi mai mult.

— Din păcate, eu vorbesc numai engleza şi ştiu câteva cuvinte în olandeză. Numele meu este Abigail şi o să am grijă de tine vreo două zile îi zise ea fetiţei.

— Unchiul Dominic…? o întrebă Nina.

— Va fi şi el cu noi, îi răspunse ea, nevenindu-i a crede că este înţeleasă de un copil de trei ani.

— Vorbeşte în olandeză! îi ordonă mica mogâldeaţă şi adăugă „te rog”, după ce mama ei îi făcu observaţie.

— Unchiul Dominic… începu Abigail încet, nefiind sigură ce vrea să zică.

— E chiar lângă tine, zise profesorul apropiindu-se de Nina. Era evident că cei doi ţineau foarte mult unul la celălalt, din moment ce faţa lui Dominic se lumină după ce fetiţa îl îmbrăţişă cu putere.

Începu apoi să vorbească cu Nina în olandeză.

— Nina vrea să mergem chiar acum în la spital. Dar i-am explicat că trebuie să mai aşteptăm până când voi vedea rezultatele de la razele X. Totuşi, după privirea ei,

cred că vom pleca azi.

El continuă să-i dea instrucţiuni lui Abigail, care îl aproba întotdeauna cu „Da, domnule”. După aceea, el ieşi din cameră, pentru a-l suna pe doctorul care se ocupase de Nina.

— Întotdeauna îi spui lui Dominic „domnule”? o întrebă Odilia pe Abigail.

— Nu întotdeauna. Uneori îi spun „profesor”, deşi presupun că, din moment ce Nina va fi şi ea acum cu noi, va trebui să-i spun „unchiul Dominic”.

Odilia zâmbi.

— Şi bănuiesc că el îţi zice ţie „soră”. Dacă nu te deranjează eu îţi voi spune ţie Abigail şi tu să-mi spui Odilia. Ce păcat că nu poţi sta mai mult timp, dar Dominic a spus că vrea s-o ducă pe Nina la spital cât mai repede şi cred că are dreptate

— El are întotdeauna dreptate. Cred că am fost o adevărată pacoste, dar peste o săptămână ar trebui să nasc, iar pe Nina nu vreau s-o las într-un spital de aici. Nu zic că nu sunt buni doctorii de aici – chiar sunt buni – dar dacă Nina va trebui să fie operată, vreau ca Dominic să facă asta. Dirk ar fi putut s-o ducă pe Nina la Amsterdam, dar cine ar fi mers cu el, ca să aibă grijă de fată? Asistenta de aici e o fată bună, dar nu este foarte pregătită în domeniu, nici eu nu sunt de vreun folos, devin atât de tristă, de câte ori se îmbolnăveşte Nina.

Aceste cuvinte avură un efect neplăcut asupra fetiţei. Abigail sosi la timp, cu un vas în mână.

În acel moment intră şi Dominic.

— O, Doamne, iar? Nicio monedă, nu? întrebă el.

Dominic se aşeză lângă pat şi începu să se strâmbe în faţa fetiţei, pentru a o mai înveseli. Dar se întoarse apoi spre Abigail şi-i spuse, cu toată seriozitatea:

— Apă şi glucoză, soră – cât de mult poţi să-i dai. E prea deshidratată.

Se întoarse apoi spre sora sa:

— I-ai împachetat lucrurile? Mai bine ar călători în cămaşa ei de noapte. O vom înveli în pături şi poate sta în

poala domnişoarei Trent.

— O trimit pe Rosa să vină să stea cu Nina.

— Lasă, va sta sora Trent cu ea. Ştiu că va fi bucuroasă să stea ca s-o cunoască pe Nina mai bine. Îşi luă apoi sora de mână.

— Hai să mergem, să-mi povesteşti ce-ai mai făcut. Să ştii că arăţi mai drăguţă ca niciodată.

Odilia zâmbi, părea mult mai liniştită acum că venise Dominic. Abigail bănui că-i stătea în obicei surorii lui să-i ceară ajutorul, de câte ori avea nevoie.

— Până una-alta, vom lua cu toţii prânzul.

— Îţi mulţumim, ar fi drăguţ din partea ta.

Veni şi doctorul, purtă o discuţie cu Dominic şi apoi plecă. Abigail fu prezentată la discuţia celor doi doctori. Ea îl ascultă pe Dominic cum vorbea în spaniolă, cu aceeaşi uşurinţă cu care vorbea engleza şi se simţi în inferioritate. Dar, după ce doctorul plecă, Dominic îi spuse:

— Ce bine că nu înţelegi spaniola, pentru că eu o vorbesc îngrozitor de prost; mă şi mir cum de m-a înţeles doctorul Díaz. Oricum, mi-ar fi ruşine să vorbesc astfel de faţă cu tine.

Ei i se păru drăguţ ceea ce-i spusese, dar se şi amuză în acelaşi timp – îi era lui ruşine de ceva?

Urmau să plece la ora trei, o informă profesorul. Îşi vor petrece noaptea undeva între Biarritz şi Limoges şi vor pleca în dimineaţa următoare, în caz că Nina se va simţi bine.

— Ar trebui să ajungem în două zile, pentru că am nişte angajamente de la care nu pot lipsi. Mă bazez pe tine, soră Trent, că vei avea mare grijă de Nina, pentru ca eu să mă pot concentra asupra şofatului.

Serviră prânzul alături de Odilia şi de soţul ei. Profesorul nici nu vorbi cu Abigail. Dar Odilia se purtă frumos cu ea. Abigail o îndrăgi mult şi i se păru că sentimentul era reciproc.

Înainte de plecare, Nina începu să plângă, rugându-i s-o lase alături de mama ei. Dominic o luă din pat, îi şopti ceva la ureche şi o mai linişti.

Mama fetiţei, care avea şi ea lacrimi în ochi, îl întrebă pe Dominic, încercând să zâmbească:

— Dominic, ce i-ai spus – ce i-ai promis, ceva cu adevărat extravagant?

— O bicicletă – o bicicletă din Olanda. O să vin la vară, s-o văd cum merge pe bicicletă.

El o mângâie pe Odilia.

— Nu-ţi mai face atâtea griji, draga mea, totul va fi bine, va fi în siguranţă cu noi. Abigail este o asistentă excepţională – dacă eu am încredere în ea, poţi avea şi tu. Îţi voi da telefon în seara asta şi mâine din nou şi de îndată ce va fi mai bine, o voi lua la mine acasă şi Dirk poate veni să aibă grijă de ea.

Odilia zâmbi şi-l îmbrăţişă. Apoi se apropie de Abigail:

— Mă bucur că ai venit. Sunt sigură că o să ne mai vedem. Călătorie plăcută!

— Mulţumim şi nu vă faceţi griji pentru Nina, voi avea mare grijă de ea. Noroc cu copilul!

Îşi luară rămas-bun şi de la Dirk, se urcară în maşină. Dominic îşi aşeză nepoata în poala lui Abigail.

— Mai ai nevoie de ceva? o întrebă el pe Abigail.

— De un vas şi nişte şerveţele, îi răspunse Abigail, cam neliniştită. Nu ştia cum va fi călătoria. Poate că starea de sănătate a Ninei se va înrăutăţi, poate că profesorul va fi nervos tot drumul, dar nu mai conta. Deocamdată era fericită. Chiar dacă el nu-i va spune mai mult de douăzeci de cuvinte în aceste două zile, măcar se va afla lângă el.

Maşina plecă şi Odilia închise poarta după ei.

Capitolul 1

Grijile lui Abigail în legătură cu drumul fură justificate. Vremea se înrăutăţise, nori negri veneau dinspre mare. Era abia ora trei, dar deja se întunecase.

— Am ajuns în Guernica, spuse profesorul. Vom trece podul din centrul oraşului şi ne întoarcem apoi pe coastă.

Începu să plouă, aşa că Abigail nu mai putu admira peisajele.

Trecură prin câteva sate, pe ale căror străduţe nu se

zări niciun om, iar pe urmă o luară pe drumul dintre munţi.

— Peisajul e minunat, dacă-l vezi într-o zi cu vreme bună, zise Dominic. Nina e bine?

— Da, nu-ţi face probleme. Cunoşti acest drum, profesore?

— Da, este un drum bun, deşi are multe benzi. Ajungem curând în Lequeito. Acolo se află o bazilică din secolul al XIII-lea. Această localitate mai este cunoscută şi pentru campionatele de pescuit de ton, care au loc în fiecare vară.

Îi oferi aceste informaţii cu o oarecare iritare în glas, de parcă ar fi făcut-o doar din politeţe.

— Nu trebuie să-mi vorbeşti, dacă nu vrei. Pot să citesc aceste localităţi dintr-un ghid de călătorie…

Abigail fu mirată de râsul zgomotos al profesorului. Şi, cu toate acestea, nu se obosi să-i răspundă.

La un moment dat, Abigail îi ceru profesorului să oprească maşina. Ninei îi era rău din nou.

— Ai nevoie de ajutor? o întrebă el pe Abigail.

— Nu, mulţumesc. Lasă-ne trei minute.

El le lăsă cinci minute, ceea ce era mult, în acele condiţii meteorologice.

— Eşti ud tot, îi spuse Abigail cu blândeţe după ce el se aşeză din nou în maşină.

— Ce spirit de observaţie!… se auzi răspunsul lui răutăcios. Apoi însă, o privi cu drag pe Nina şi Abigail deveni puţin invidioasă, ştiind că Dominic nu se va uita niciodată aşa la ea.

— E bine?

— Da, i-a fost puţin rău, ca şi până acum, dar i-am dat să bea ceva. Am luat-o în braţe şi sper să adoarmă din nou.

Opriră la un hotel.

— E bine aici, spuse profesorul. O iau eu pe Nina în braţe, tu urmează-mă!

Intrară într-o încăpere întunecată, jumătate cafenea, jumătate bar, plină de fum de ţigară şi care mirosea a mâncare. În rest, era destul de drăguţă, avea mese micuţe

peste tot, acoperite cu feţe de masă albe şi roşii. Ea se aşează pe un scaun şi o luă pe Nina din braţele profesorului, în timp ce acesta se îndreptă spre bar. După un minut, el veni din nou la masă.

— Au numai cafea, te deranjează?

— Deloc, răspunse ea repede, deşi şi-ar fi dorit o ceaşcă cu ceai.

— Şi Ninei?

— Am apă şi lapte pentru ea. Am luat termosul cu mine.

— Deşteaptă fată!

Îşi băură cafeaua în linişte totală; în încăpere era cald şi dispăruse şi mirosul de mâncare de acolo.

Refăcuţi şi încălziţi, porniră din nou pe drum.

Drumul părea din ce în ce mai prost şi ploua în continuare, astfel că profesorul fu nevoit să meargă mai încet. El încetini şi mai mult când trecură prin Derea, un port plin cu bărci de pescuit. Abia în Zarauz părăsiră marea, luând-o pe străzile principale, pe care vedeai atât vechi case pitoreşti cât şi vile moderne şi hoteluri.

Profesorul nu vorbi mult timp, deşi era trează, Nina prefera să stea tăcută în braţele lui Abigail. Părea palidă şi obosită şi Abigail speră ca starea ei să nu se înrăutăţească. Ea îi dădu fetei să bea, îi vorbi în olandeza ei stâlcită şi Nina începu să chicotească.

— Vrei să opresc? o întrebă profesorul fără să-şi ia ochii de la drum.

— Nu, ne descurcăm.

— Oricum, voi opri în San Sebastián pentru câteva minute. Pe urmă, nu aş mai vrea să fac nicio oprire până la Marmande. Şi asta e la o mie de mile distanţă.

La un moment dat, el îi spuse lui Abigail:

— Vezi că e o ciocolată prin maşină, îmi imaginez că ţi-e foame.

— Sunt în regulă, mulţumesc şi va fi şi Nina până când vom ajunge în Marmande. Nu-i aşa Nina?

Fetiţa încuviinţă.

— Oricum, domnule, cred că fetiţa va dormi un timp.

— Fii, te rog, bună şi nu-mi mai zice întruna „domnule”.

Abigail se miră şi se întrebă cum ar trebui atunci să-i spună.

„Unchiul Dominic” i se păru o idee bună.

Ajunseră în Marmande după ora nouăsprezece, spre uşurarea lui Abigail. Nina stătuse trează până atunci, mulţumindu-se să stea liniştită, prea liniştită pentru o fetiţă de trei ani…

Hotelul nu era prea mare; părea vechi, dar foarte curat, iar hotelul era mobilat frumos.

Dominic vorbi cu recepţionerul în franceză. Abigail ştia şi ea franceza, aşa că înţelese amuzată situaţia în care fusese pus profesorul. El refuzase o cameră dublă, cerând camere separate şi explicându-i recepţionerului că femeia de lângă el era doar asistenta lui. Recepţionerul îşi ceru scuze pentru confuzie.

— Ar fi trebuit să mă îmbrac în uniformă, ca să nu fie niciun fel de confuzie… îi zise ea lui Dominic.

— Ştii franceza?

— Da, aş putea spune că o ştiu chiar bine.

Camera era frumos mobilată. Ea o pregăti pe Nina de culcare, îi luă temperatura, care era destul de ridicată şi se pregăti să se aşeze şi ea în pat.

Câteva minute mai târziu, profesorul bătu la uşă.

Venise să stea puţin cu nepoata lui. Glumiră şi se jucară împreună. În cele din urmă, o întrebă pe Abigail:

— Eşti bine? Ai nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc.

— Oricum, am aranjat cu camerista, să stea cu Nina, cât timp vom lua noi cina. Vii acum, jos cu mine.

— E o invitaţie sau un ordin?

El zâmbi.

— E o invitaţie.

— Pe principiul: „Cu oricine ar fi, numai singur nu”. Nu-i aşa?

Zâmbetul lui dispăru.

— Vii dacă vrei, soră Trent, spuse el, şi dădu să plece.

Vin cu camerista peste o jumătate de oră.

Apăru ceva mai târziu, alături de o doamnă onorabilă.

Serviră cina în restaurantul hotelului, care era gol, ceea ce era foarte plăcut pentru o seară de vară. Lui Abigail îi era foame. Ea îşi alese supa, pe care bucătarul o asigură că era făcută în bucătăria hotelului – cu asparagus, tapioca şi ardei iute. Îşi luă apoi o porţie de cotlet cu sos de portocale, iar ca desert o prăjitură cu cremă, fructe şi nuci, stropită cu coniac. Aceasta se potrivea de minune cu vinul alb, sec, pe care profesorul îl alesese. Mai ales că vinul, combinat cu atmosfera romantică din restaurant îi creară lui Abigail o stare foarte veselă şi optimistă. Nu că profesorul s-ar fi obosit s-o distreze

— Îi vorbea într-adevăr despre tradiţiile şi obiceiurile locale. Abigail îl ascultă cu politeţe şi îşi aduse aminte de anii şcolii, în care fusese nevoită, alături de celelalte asistente, să-şi asculte cu atenţie profesorii.

După ce terminară masa, se hotărâră să urce în camere. Deodată, el o întrebă:

— Draga mea, am fost chiar atât de plictisitor?

— Bineînţeles că nu, răspunse ea, cu oarecare ezitare. Mi-a făcut mare plăcere să te ascult, dar nu aş vrea s-o las pe Nina singură atât de mult timp. Când va ajunge la spital, va fi în siguranţă.

Profesorul se încruntă.

— Nu, n-am vrut să spun că… alături de tine nu este în siguranţă, dar drumul până acasă e îngrozitor de lung.

— Crezi că starea ei se va înrăutăţi?

— Habar n-am – e doar o idee, o presimţire…

Abigail se uită la el, neajutorată. Cum putea să-i explice premoniţiile pe care asistentele le au uneori?

Urcară în cameră. Nina se simţea iarăşi rău. Camerista o ajutase cum putuse, dar nu prea ştia ce să-i facă. Profesorul îi mulţumi calm, o plăti pentru serviciul făcut şi o lăsă să plece. Abigail se apropie de Nina. Deşi fetiţa nu înţelegea nici pe jumătate din ce-i spunea Abigail, vocea plăcută a acesteia o mai linişti. Astfel că se opri din

plâns şi începu să asculte vorbele unchiului ei. Părea amuzant ceea ce-i spunea, aşa că începu să chicotească.

În acest timp, profesorul îi puse o perfuzie. Nina începu iar să plângă. Dominic încercă din nou s-o liniştească. Începu să-i promită că, de ziua ei, îi va dărui un lănţişor de aur cu o perlă minunată, ca de altfel şi îngheţată zilnic, din ziua în care va putea să mănânce.

— Şi să vezi ce mă va certa mama ta, când va afla asta! îi zise râzând.

— Ba n-o să-ţi spună nimic! îl asigură Abigail, strângând toate lucrurile pe care el le lăsase în dezordine. Va fi prea fericită, că o va avea pe Nina acasă, refăcută.

— Acum, sper ca Nina să adoarmă îi zise el lui Abigail. Îi înmână apoi o sticlă.

— Pune sirop de Largactil şi dă-i o doză, te rog.

Abigail făcu aşa cum i se spusese şi îşi trase apoi un scaun lângă patul Ninei, pregătindu-se să stea lângă ea toată noaptea. Simţi însă mâna profesorului, care o opri să se aşeze pe scaun.

— Nu, îi zise ferm, du-te, fă o baie şi bagă-te în pat – foloseşte camera mea. O să te chem pe la trei, o să fac şi eu o baie şi o să dorm vreo două ore. În felul acesta, vom fi amândoi odihniţi. Voi cere să vină aici cu micul dejun la ora opt şi dacă va fi totul bine, pe urmă vom pleca. Totul depinde de Nina.

— Dar tu trebuie să conduci – eu voi sta foarte confortabil aici, serios, pot să dorm mâine în maşină.

— De ce le-or plăcea femeilor să te contrazică? se întrebă el, zâmbind uşor. Faci cum ţi s-a spus, soră Trent. Te rog.

Nu mai avea niciun sens pentru Abigail să-l contrazică. Îşi luă lucrurile de noapte, se duse în camera lui şi se culcă; adormi imediat.

La un moment dat, îi simţi mâna pe umărul ei.

— S-a întâmplat ceva cu Nina? întrebă ea, speriată.

— Nu, stai liniştită. Doar că i-am schimbat perfuzia. Să i-o scoţi tu la ora şapte.

Făcură schimb de locuri, fiind rândul ei să stea cu

Nina.

Restul nopţii trecu fără alte evenimente. Nina se mişcă foarte puţin, chiar dacă avea o perfuzie în mână. La ora şapte Abigail scoase acul din mâna ei micuţă şi bandajă locul în care fusese perfuzia. Nina se trezi, puţin speriată.

— Stai liniştită, drăguţa mea. Te simţi mai bine, nu-i aşa?

Fetiţa încuviinţă şi adormi la loc.

Câteva minute mai târziu, apăru şi profesorul. Era nebărbierit şi cu părul ciufulit, dar ochii îi erau calmi şi blânzi, ca ai unui copil care dormise toată noaptea.

O bătu uşor pe umăr pe Abigail.

— Ce fată bună, spuse el. Ce zici de nişte ceai? Eu mor de sete.

În cinci minute, sosi şi ceaiul.

— Ai dormit bine? Cred că erai foarte obosit, îi spuse Abigail.

Ochii lui albaştri se uitară leneşi la ea, iar Abigail nu primi niciun răspuns.

— Intenţionezi să plecăm imediat după micul dejun, profesore? îl întrebă ea.

— Da, trebuie să ajungem cât mai repede la Amsterdam. Mai sunt şase sute şaptezeci de mile.

— Cam paisprezece ore de condus, gândi ea, cu voce tare.

El zâmbi.

— Mai puţin, dacă avem noroc. Sunt şi porţiuni de drum foarte bune, unde pot să merg cu viteză mare.

— Cu o sută de mile pe oră?

El începu să râdă.

— Cu mai mult. Ce, ţi-e teamă?

— Deloc.

— Să o iau ca pe un compliment?

— Cum vrei. Care din noi se îmbracă primul?

— Vrei s-o faci tu? Să-i dai şi Ninei puţin ceai, nu-i mai da lapte.

Când Abigail se întoarse în dormitor, îmbrăcată de

drum şi cu părul aranjat, îl găsi pe profesor aşezat pe pat, cu ochii închişi. Se uită la el, studiindu-i trăsăturile feţei. Arăta parcă şi mai bine aşa, nebărbierit. El deschise deodată ochii şi o luă pe Abigail prin surprindere.

— De ce te uiţi aşa la mine? o întrebă el.

— Cum aşa? zise ea şi se dădu câţiva paşi înapoi. Ai o faţă foarte expresivă, ştiai asta?

În sfârşit, ploaia se oprise. Nina se trezise şi ea, aşa că la ora opt plecară.

Făcură un popas la Limoges, unde Abigail şi Dominic serviră câte o cafea şi-i dădură Ninei nişte glucoză. Trecură apoi prin Orléans.

— Vreau să ajungem în Paris înainte de a se întuneca, spuse profesorul.

Opriră la un hotel, pentru a lua prânzul. Ospătarul de acolo îi tot vorbea lui Abigail, ca şi cum ar fi fost soţia profesorului.

La un moment dat, profesorul îi spuse lui Abigail:

— Dacă nu ai vreo obiecţie şi sunt sigur că nu ai – zic să lăsăm această greşeală ridicolă aşa cum e; ar fi o pierdere de timp să-i explicăm care e adevărul.

Abigail vru să-i spună câteva cuvinte dure profesorului, dar se abţinu – nu era nici timpul, nici locul pentru aşa ceva.

Trecu ceva timp până ajunseră în Paris, deşi profesorul cunoştea foarte bine drumul. Ninei începuse să-i crească iarăşi temperatura. Abigail simţi prin pătură căldura acelui trup micuţ şi chipul Ninei devenise şi mai palid. Dominic conducea cu o viteză foarte mare şi încerca să pară calm.

— Ce face Nina? întrebă el, la un moment dat.

— Are pulsul ridicat şi febră, îi răspunse Abigail, îngrijorată.

— Mai sunt două sute de mile – voi trece prin Antwerp şi vom ajunge pe urmă în Tilberg, apoi în Utrecht.

Când îl auzi pe profesor pronunţând cuvântul „Olanda” lui Abigail îi veni să plângă de bucurie. Era foarte îngrijorată de starea fetiţei.

— Cum îi mai este? se interesă el.

— Doarme. Dar cred că, atunci când se va trezi, îi va fi din nou rău.

Spre surprinderea ei, el începu să râdă.

— Draga mea Abigail, eşti o fată extraordinară. Alta în locul tău, ar fi clacat de mult. N-ai obosit?

— Ba da. Tu nu eşti obosit?

— Şi eu sunt, dar merită.

După ce trecură de Utrecht, ajunseră, în sfârşit în Amsterdam. Sosiră curând în faţa spitalului. Era aproape miezul nopţii. O internară repede pe Nina şi o duseră în salonul de copii.

Abigail se întoarse în holul spitalului.

— Dacă o să fiu bogată vreodată o să dau nişte bani pentru spitalul acesta. Trebuie să fie pe undeva vreo sală de aşteptare.

Dar nu găsi niciuna. În cele din urmă, văzu un loc retras şi întunecat. Se sprijini de perete şi închise ochii. Îi deschise însă imediat, deoarece auzi vocea profesorului, care o striga furios.

— Sunt aici, în colţul acesta, zise ea uşor.

El apăru imediat.

— Doamne, de ce stai şi zaci aici?

Era nervos. Nu era vorba de răceala din glas, cu care Abigail era obişnuită. Acum era mult mai grav.

— Nu eram sigură dacă ai nevoie de mine şi sunt obosită. Dacă mi-ai putea lua valiza din maşină, m-aş duce la camera asistentelor. Ce mai face Nina?

Dominic o luă uşor pe după umeri.

— Nina a adormit. Henk stă cu ea, eu sunt prea obosit, nu mai sunt bun de nimic. Oh, biata mea fată, cred că mă consideri o brută!

Abigail se uită la faţa lui, uşor îmbătrânită. Parcă îi plăcea şi mai mult aşa. Ar fi vrut să-i spună asta, dar se abţinu; ştia că acesta trebuia să rămână secretul ei.

— Nu, îi răspunse ea cu blândeţe, chiar nu cred asta. Nina e importantă acum şi eu îmi voi reveni repede.

— Bine. În noaptea asta, vii şi dormi la mine acasă.

Vreau să intri în tură mâine dimineaţă, la ora opt. Poţi să te muţi mâine în camera asistentelor.

— Dar nu pot, e trecut de miezul nopţii…

— Să nu-mi spui că îţi pasă de gura lumii. Deşi cred că da – eşti genul acesta de fată.

— Nu e adevărat, îl repezi ea, enervată. Chiar nu-mi pasă de asta. Mă gândeam doar că cineva va trebui să-mi aranjeze un pat la ora asta…

— Fată dragă, Bollinger şi Mevrouw-Boot ţi-au pregătit deja o cameră. I-am anunţat că o să vii acum o oră.

Nu mai era nimic de zis, el o luă de braţ şi se urcară în maşină. În cinci minute, erau în faţa casei lui Dominic.

Bolly le deschise uşa.

— O, Bolly dragă, ce bine îmi pare să te văd din nou! strigă ea şi-l îmbrăţişă pe bătrân.

— Fă o baie şi bagă-te în pat. Mevrouw-Boot îţi va aduce cina.

Abigail vru să protesteze, dar el o întrerupse.

— Te rog să faci aşa cum ţi-am spus, Abigail. Vreau să fii refăcută mâine dimineaţă. Vom pleca de acasă la opt fără un sfert.

— Bine. Noapte bună. Sper să dormi bine, trebuie să fii foarte obosit.

— Nu atât de obosit, încât să nu-mi fac timp să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Nu te-ai plâns niciun moment, deşi aveai tot dreptul s-o faci.

Abigail urcă pe scări, dar Dominic o urmări şi o opri. O îmbrăţişă cu putere şi apoi o sărută, deşi ştia că sunt văzuţi de Bollinger. Abigail fugi repede în cameră, făcându-se că nu vede zâmbetul lui Bolly.

Se dezbrăcă, făcu o baie şi savură cina pregătită de Mavrouw Boot.

La ora şapte dimineaţa, fu anunţată că micul dejun urma să fie servit peste o jumătate de oră. Îşi puse uniforma şi ieşi din cameră. Îşi dădu apoi seama că nu ştia unde să se ducă. Erau prea multe uşi şi nu cunoştea întreaga casă. Una dintre ele era întredeschisă; intră,

ezitând.

— Aici, soră Trent. Bună dimineaţa.

Dominic era aşezat la masă şi avea în faţă scrisori, un caiet deschis şi tot felul de hârtii. Pe masă era o ceaşcă de cafea pe jumătate goală şi o felie de pâine prăjită.

— Oh, cred că preferi ceai, stai să anunţ…

— Îmi place şi cafeaua, mulţumesc.

Îşi turnă cafea într-o ceaşcă şi luă o felie de pâine prăjită.

— Văd că ai dormit bine, profesore. Toate lucrurile care s-au întâmplat ieri se văd acum cu alţi ochi, după o noapte de odihnă, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Nimic… îmi dai, te rog, zahărul? Bănuiesc că eşti unul dintre oamenii aceea care preferă să nu vorbească la micul dejun. Nu mă deranjează dacă vrei să continui să-ţi citeşti scrisorile.

Ea îi zâmbi amabil şi începu să-i ungă felia de pâine cu marmeladă.

În maşină, în drum spre spital, îi spuse:

— I-am dat telefon Odiliei noaptea trecută; m-a rugat să-ţi mulţumesc din partea ei, că ai avut grijă de Nina. Îţi trimite toată dragostea şi speră să te vadă cât mai curând. Speră că-ţi vei găsi timp să-i mai scrii, din când în când.

— Cu mare plăcere. Cu siguranţă, va vrea să afle veşti despre Nina – ştii, toate mărunţişurile, dar care pentru mame sunt foarte importante.

Nina era trează şi liniştită, după o noapte de odihnă. Abigail o pregăti de operaţie, apoi îi duse profesorului radiografiile.

Operaţia fu un adevărat succes. Profesorul extrase fără mare dificultate cele trei monede. Abigail stătu lângă anestezist în timpul operaţiei, executând toate ordinele care i se dădeau. Ea îi aranjă perfuzia, îi luă pulsul Ninei şi inspectă mica rană.

După operaţie, Nina fu dusă înapoi în salon. Când se trezi, începu să plângă. Abigail îi făcu o injecţie şi fetiţa adormi.

Abigail ieşi din tură. Se duse să-i facă o vizită doamnei Macklin. Se opri la un magazin şi cumpără nişte prăjituri. Doamna Macklin fu plăcut surprinsă de vizită.

— Draga mea, zise ea, ştiam că o să te întorci, dar nu mă aşteptam chiar atât de repede. Ce s-a întâmplat?

Abigail îi povesti pe scurt ce se întâmplase.

— Dragul de Dominic, spuse doamna Macklin, cum a mers el sute de mile pentru a putea ajuta pe cineva. Mai ales pe Nina, pe care o adoră – cred că ai văzut şi tu asta – şi îi este atât de devotat Odiliei. Ea este cu cincisprezece ani mai mică decât el, dar au fost întotdeauna foarte apropiaţi. I-a simţit foarte tare lipsa, de când a plecat în Spania cu Dirk. Şi Dirk este un om bun. L-ai cunoscut?

— Da, mi-a plăcut de el, iar pe Odilia o găsesc încântătoare.

— Spui că Dirk va veni să aibă grijă de Nina?

— Da, aşa am înţeles.

— Presupun că Domnic o va lua acasă la el, până când va veni tatăl ei. Totuşi, ar avea nevoie de o femeie care să aibă grijă de ea.

Înţelesese Abigail ce voia doamna Macklin să zică, dar se făcu că nu pricepe. Ştia că Dominic nu-i va cere să vină la el acasă, aşa că, peste două săptămâni, urma să plece înapoi în Anglia.

Nina se refăcu rapid. Ea începu să ceară de mâncare tot felul de lucruri, care îi erau total interzise: salam, cartofi prăjiţi, supă de mazăre, feluri de mâncare pe care, bineînţeles, nu le primi. Singura concesie se făcu în ceea ce privea îngheţata. În plus, se bucură mult de noua cămăşuţă de noapte pe care o primise de la unchiul său. Aceasta era de culoare roz şi se asorta perfect cu papuceii…

Într-o seară, profesorul intră în salon şi o găsi pe Abigail jucându-se cu Nina şi cu ceilalţi copii din salon. Nina se urcase în poala lui Abigail, iar ceilalţi stăteau în jurul ei. Abigail le cânta. Avea o voce ca de fetiţă, uşor piţigăiată. Deodată, Nina strigă:

— Unchiul Dominic!

Abigail se opri din cântat. Profesorul intră în mijlocul camerei, în timp ce copiii se pregăteau să-l accepte ca fiind şi unchiul lor. El începu să se strâmbe şi copii râseră. Îşi sărută apoi nepoata.

— Mi-a plăcut acela cu regele şi cu castelul lui…

Acel cântec, îl cântase cu cinci minute în urmă.

— Ai stat aici tot timpul? îl întrebă ea. M-aş fi oprit.

— Da, ştiu că asta ai fi făcut.

— Nu voiam să mă asculţi – nu ştiu să cânt, zise ea nefericită.

— Ai dreptate. Nu ştii să cânţi, dar glasul tău e fermecător.

Două zile mai târziu, profesorul îi zise Ninei că a doua zi o va lua acasă la el. Abigail făcea patul, iar Nina se juca veselă cu o păpuşă.

— Ce face gălăgioasa mea mică? o întrebă el pe Nina, zâmbind. Aş vrea să-i ţii companie Abigail. Bollinger şi Mevrouw Boot au alte treburi şi nu pot sta cu ea. În plus, sunt şi prea bătrâni.

— Pentru cât timp, domnule? întrebă ea, împăturind lenjeria de pat.

— Nu îţi pot spune asta. De ce vrei să ştii? Ai un alt caz?

— Nu. Eram curioasă. Bineînţeles că voi veni.

— Odilia a născut un băiat noaptea trecută, aşa că Dirk va veni aici când va fi posibil.

Abigail zâmbi.

— O, ce bucuroasă sunt pentru ei. Odilia se simte bine?

— Da, ea mi-a dat telefon, la o oră după ce a născut. Dirk este în al nouălea cer.

— Îmi imaginez. Ştiu că bărbaţii vor de obicei fii…

Abigail se bucura că va merge cu Nina în casa profesorului, dar încercă să rămână realistă. Probabil că urma să stea cu Nina cel mult zece zile, apoi aceasta se va întoarce în Spania şi ea în Anglia.

Într-o zi, îl vizită pe profesorul de Witt.

— Trebuie să rămâi în Amsterdam, îi spuse acesta.

Dominic are atâţia pacienţi care au nevoie de o asistentă particulară…

Astfel că Abigail spera acum că Dominic îi va cere să rămână în Amsterdam, dar până acum nu primise această ofertă din partea lui. A doua zi, părăsi împreună cu Nina spitalul şi sosiră în casa profesorului, unde fură întâmpinate cu căldură de către Bollinger şi Mevrouw Boot.

Capitolul 8

Abigail fu instalată în aceeaşi cameră în care stătuse şi în acea noapte, iar camera Ninei se afla lângă a ei. Abigail petrecu prima zi în casă, aranjând jucăriile Ninei aşa cum îşi dorise aceasta. Apoi se retrase în camera sa, nu înainte de a-i promite Ninei că va veni să-i spună povestea de seară, dacă va fi cuminte.

Seara, Abigail intră în camera Ninei şi începu să-i spună acesteia povestea. Nu după mult timp, apăru şi Dominic.

— Bună seara, soră Trent, văd că te-ai instalat.

Se apropie apoi de Nina şi se lăsă sărutat şi îmbrăţişat cu putere.

Urma să fie o seară de „soră Trent”, îşi spuse Abigail. Sau poate că seara nu urma deloc să şi-o petreacă alături de ei. Habar nu avea dacă va cina cu ei, sau cu Bolly şi cu Mevrouw Boot.

Profesorul îi dădu răspunsul fără să vrea:

— Voi lua cina la şapte, Abigail. Sper că vii să-mi ţii companie.

— Da, mulţumesc, răspunse ea nedumerită.

În aceste zece minute, fusese numită atât „soră Trent” cât şi „Abigail”. Nu mai înţelegea nimic… Chiar şi la masă, nu reuşi să scape de acest gând.

— Nu înţeleg de ce continui să mă numeşti „soră Trent” într-o replică, iar apoi „Abigail” în următoarea… îi spuse ea, în cele din urmă.

Se uită la el. Nu zâmbea, dar nici încruntat nu era.

El îi răspunse simplu:

— Ţi-am mai spus o dată. Uit.

— Uiţi ce? insistă ea.

— Poate că mi-ai redat încrederea în femei, Abigail, dar a trecut prea mult timp. Nu sunt obişnuit, probabil că nu am învăţat încă să am încredere.

— Nu înţeleg nimic din ce vrei să spui.

Dar sosi mâncarea şi Abigail se gândi să-l lase să mănânce liniştit, astfel că abandonă discuţia.

— A fost delicios, spuse ea, după masă.

— Atunci, mai serveşte-te. Nu mănânci destul, ai slăbit.

El avea dreptate – nu prea mânca, deoarece fiecare masă de la spital trebuia plătită şi nu-şi permitea să cheltuie prea mult – încă nu-şi primise salariul.

După masă, serviră câte o cafea.

— Vorbeam despre tine, îi spuse Dominic.

— Nu, nu chiar.

— Nu m-ai înţeles ce am vrut să spun, Abigail. Te ajută dacă îţi voi spune Abigail tot timpul?

— Vrei să spui că nu o să mă mai urăşti de acum încolo?

Nu era pregătită pentru explozia lui.

— Să te urăsc? Fata mea dragă, eu nu te…

Ea îl repezi.

— O, ba da, mă urăşti. Ai făcut-o din prima zi în care ne-am cunoscut. Nu ştiu de ce – probabil că eşti unul dintre oamenii aceia care nu suportă fetele urâte. Nu mă deranjează că sunt urâtă – sau, nu mă mai deranjează – m-am obişnuit cu asta, dar nu trebuie să-mi aminteşti într-una lucrul acesta…

El se uită cu atenţie la ea şi, la un moment dat, începu să râdă cu putere, ceea ce o enervă la culme pe Abigail.

— Ochii tăi sunt minunaţi; faci gropiţe în obrăjori – ştiai asta? Şi ai cel mai dulce zâmbet din lume.

— Ceea ce cu greu ar putea înlocui o înfăţişare frumoasă, îi răspunse ea iritată. Dacă nu te deranjează, să nu mai vorbim despre mine. Ce mai face sora ta?

Câteva zile mai târziu, profesorul o chemă pe Abigail

şi-i spuse:

— Voi fi plecat azi toată ziua. Ai toată casa la dispoziţie. Cred că Nina mai are nevoie de nişte hăinuţe. Cumpără-i tu şi trece-le în contul meu. Cumpără-i şi nişte pantofi. Jan vă va duce cu maşina.

Abigail plecă cu Nina la cumpărături. Intrară în cele mai renumite şi luxoase magazine. Abigail îi luă Ninei nişte costume frumoase şi o minunată pereche de pantofi roşii.

După ce o lăsă pe Nina acasă, Abigail îi făcu o vizită doamnei Macklin.

— Stai jos dragă, o invită aceasta şi spune-mi ce aţi mai făcut în ultimul timp. Dominic mi-a spus că intenţionează să te ţină lângă Nina, până când va veni tatăl ei. I-am spus că aşa şi trebuie să procedeze; el nu s-ar descurca să îngrijească un copil de trei ani. Mai ales că munceşte atât de mult. Dacă nu ar avea menajeră, care să-i ţină ordine în casă… Îţi place casa lui, dragă?

— Cât am văzut din ea – este foarte mare, dar frumoasă şi elegant mobilată.

Doamna Macklin încuviinţă.

— Aparţine familiei lui de sute de ani. Ce păcat că Dominic nu se însoară din nou – dacă nu o face, toată casa va rămâne unui verişor îndepărtat de-al lui care locuieşte la ţară şi căruia nu-i place deloc viaţa de oraş. Aşa că, această casă va rămâne neglijată sau mai rău, vândută. Nu, Abigail, Dominic are nevoie de o soţie şi copii.

Abigail începu să viseze cu ochii deschişi, dar reveni repede la realitate.

— Bănuiesc că-şi va găsi o soţie mai devreme sau mai târziu. Are mulţi prieteni la Friesland, nu-i aşa?

— O grămadă. Acum s-a dus acolo. Ştiai, nu?

Nu, nu ştia şi, în fond, nu exista niciun motiv pentru care să-i fi spus asta…

În seara aceea, el sosi acasă. Nina, fiind obosită, după ce tot probase hainele noi – nu o dată, ci de mai multe ori – adormise deja. Abigail se afla în camera sa, pregătindu-se şi ea de culcare. Lăsase uşa deschisă, în caz că Nina avea nevoie de ea. La un moment dat, îl văzu pe

Dominic în faţa uşii.

— A adormit, Nina? întrebă el. Apoi adăugă:

— Bună, Abigail!

Părea bucuros s-o revadă.

— O, mă bucur să te văd. Ai avut o zi plăcută? Nina a fost foarte cuminte.

El stătea sprijinit de perete, cu mâinile în buzunare şi zâmbea.

— Mă bucur să aud asta. Pot să intru?

— Bineînţeles, dar nu vrei să mergi s-o vezi pe ea? Nu este în pat de mult timp, s-ar putea să fie încă trează. Am culcat-o în pat mai devreme azi, pentru că a fost o zi agitată pentru ea; era foarte obosită.

El se aşeză confortabil pe pat.

— Ce i-ai cumpărat?

— Oh, un costum cu fermoar, o rochiţă, o pereche de pantofi roşii şi o căciuliţă de blană.

Se opri şi adăugă, vinovată:

— Sper că nu am fost prea extravagantă… ai zis că…

— Nu-ţi face astfel de probleme. Dar ţie îţi ajung banii?

Era o bună ocazie să-i amintească de salariul ei.

— Păi…

Fu întreruptă de Bollinger, care tocmai intrase.

— Mă bucur să vă revăd şefu'. Vă caută la telefon doctorul Lessward. Spune că e urgent.

Profesorul se scuză şi ieşi din cameră, odată cu Bolly. Abigail coborî şi ea după câteva minute şi află că profesorul plecase de urgenţă la spital.

Mâncă repede, ca să nu se simtă singură, se aşeză apoi lângă sobă şi începu să-i tricoteze Ninei o pereche de mănuşi, care să se asorteze cu pantofii ei roşii. Era în pat de mai bine o oră, când îl auzi pe profesor intrând în casă.

A doua zi dimineaţă, luă micul dejun, alături de Nina. Profesorul se apropie de ele şi se aşeză la masă. Se uită apoi pe platouri şi exclamă:

— Ce-s cu acestea? peşte fiert şi piure de cartofi.

Părea atât de îngrozit, încât Abigail începu să râdă.

— E foarte bun, spuse ea, şi e bun şi pentru burtica Ninei. În plus, după asta avem îngheţată.

— Doamne, cine a gândit meniul acesta?

— Eu. Este hrănitor şi uşor de digerat.

— Şi mănânci şi tu?

— Bineînţeles. Ar fi culmea să vreau ceva diferit. Gândeşte-te şi la Mevrouw Boot.

— Foarte bine. Sper că nu te aştepţi să mănânc şi eu cu voi. Bollinger apăru curând cu o friptură, pe care profesorul o comandase. Abigail mâncă peştele fiert pentru a-i da Ninei un bun exemplu, dar nu se putu abţine să nu adulmece aroma fripturii. Profesorul începu să râdă de ea, apoi îi spuse:

— Vrei să treci pentru mine, puţin mai târziu, pe la profesorul de Witt? Vreau neapărat să-i trimit o carte.

El îi zâmbi, iar ea se gândi la această schimbare din comportamentul lui. Zâmbea sau chiar râdea des în ultimul timp. Probabil că asta se datora Ninei.

Seara, la cină, Dominic o întrebă:

— Abigail, crezi că sunt un om cu un caracter urât?

Primea întrebări incomode, dar ea îi răspunse în cele din urmă:

— Nu, în niciun caz. Dacă ar fi fost aşa, copiii s-ar speria de tine, dar ei te adoră. Doar că ai fost întotdeauna… cred că ai fost descurajat de faptul că m-ai cunoscut. Am impresia că mă urăşti, dar nu întotdeauna şi asta nu pot să înţeleg. E din cauză că sunt englezoaică, sau că sunt urâtă, deşi mi-ai spus că nu e aşa…?

— Şi ţi-o mai spun o dată, ca să te convingi. Dar ai dreptate; nu am vrut să te întâlnesc, nu mă mai interesau femeile, fetele, de mult timp, dar, după ce te-am întâlnit, ţi-am aranjat caz după caz, doar ca să te văd în fiecare zi. Nu ţi s-a părut nimic ciudat?

— Comportament în contradictoriu, nu-i aşa? Şi ştii de ce?

Ochii lui albaştri o căutară.

— Am fost odată însurat… Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Da, ştiam asta, îi răspunse ea.

Privirea lui o ardea.

— Cine ţi-a spus? întrebă el nervos. Servitorii, nu? Ei ştiu destul de bine.

— Nu, nu servitorii. Şi nu a fost vorba de bârfă. A fost cineva care mi-a dat un răspuns, la o întrebare pe care am pus-o. Vezi, nu înţelegeam asta… de ce mă urăşti… şi nu numai pe mine… M-am supărat o dată, de două ori şi atunci, această persoană mi-a explicat de ce te comporţi astfel cu mine. Doar atât ştiu: că ai fost însurat şi că ţi-ai pierdut soţia. Nu am mai întrebat altceva, nu era treaba mea. Nici acum nu e treaba mea, dar tu ai început discuţia. Nici nu visam c-o să-mi spui asta vreodată.

— E ceva despre care nu-mi place să vorbesc. Mă mir că vorbesc cu tine acum, dar vreau să-ţi spun, Abigail. Vreau să-ţi spun, înainte de a…

Bollinger apăru în cameră, aducându-le cafeaua.

— Mulţumim, Bollinger. Dacă mai avem nevoie de tine, te chemăm, spuse profesorul.

Bollinger plecă.

— E ciudat, Abigail, continuă el discuţia, dar în toţi aceşti ani nu am vrut să-i povestesc nimănui, deşi am mai avut câteva prietene de atunci. Dar ţie chiar vreau să-ţi povestesc, pentru că eşti diferită de restul fetelor; tu ştii ce înseamnă să fii nefericit şi ştii să păstrezi un secret.

— Eşti sigur de asta? N-o să-ţi pară rău mâine dimineaţă?

— Nu. M-am însurat când aveam douăzeci şi cinci de ani – acum cincisprezece ani. Ştii, Abigail, am aproape patruzeci şi unu de ani. Era o fată foarte drăguţă şi veselă, iubea hainele, bijuteriile, maşinile luxoase şi era genul de fată care suceşte minţile oricărui bărbat. M-am simţit foarte norocos că m-a ales tocmai pe mine pentru a-i fi soţ. Dar şase săptămâni mi-au fost de-ajuns pentru a afla că nici eu n-o iubesc. Poate că, dacă o iubeam, i-aş fi iertat toate aventurile. A murit într-un accident de maşină, împreună cu prietenul ei de atunci şi deşi nu mai aveam niciun fel de sentiment pentru ea, mândria mea a avut de

suferit. Acum înţelegi de ce nu i-am mai permis nici unei femei să-mi pătrundă în viaţă.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus. Ceea ce ţi s-a întâmplat a fost îngrozitor, dar a trecut mult timp de atunci. Sunt sigură că vei găsi pe cineva care îţi va schimba aceste păreri despre femei. Probabil că nu ieşi destul; munceşti prea mult. Sunt multe fete drăguţe pe lumea asta, să ştii.

— Îmi sugerezi să-mi găsesc una şi s-o iau de nevastă?

— Da, de ce nu? Doar pentru că e un măr stricat, nu trebuie să tai tot copacul.

— Dar îmi face plăcere să muncesc mult. Dacă îmi iau o soţie, s-ar putea să încerce să schimbe asta.

— Dar nu o va face – dacă te iubeşte, te va ajuta cum va putea.

El păru amuzat.

— Cum?

— De unde să ştiu? Ea e cea care trebuie să-ţi răspundă la această întrebare.

— Când va veni timpul, o s-o întreb asta. Şi acum, oricât de mult mi-ar plăcea să vorbesc cu tine, trebuie să mă duc la spital…

A doua zi dimineaţă, Abigail şi Nina se aflau la masă, când Dominic apăru şi el. Părea foarte vesel.

— Mâine mă duc la Friesland, îi spuse el lui Abigail. Bollinger mă va însoţi, pentru că este ceva de lucrat în grădină. Mă gândesc că ar fi frumos ca tu şi Nina să veniţi şi voi. Nina merită o recompensă, nu-i aşa?

— Da, a fost foarte cuminte, dar eşti sigur că vrei să vin şi eu? Nu mai are nevoie de asistentă.

— Nu? Ei, Bollinger şi cu mine o iubim mult, dar nu avem timp de stat cu ea. Eu am nişte afaceri de rezolvat, iar el are treabă în grădină.

Abigail nu se putu abţine să nu-i zâmbească. Nu-l văzuse niciodată atât de relaxat.

— Atunci, voi veni cu cea mai mare plăcere. La ce oră vrei să fim gata?

— Pe la opt e bine?

— E perfect. Doar ştii că Nina se trezeşte devreme.

— Da? Nici nu o aud când se trezeşte.

— Ei, vine în patul meu ca să-i spun câte o poveste.

— În engleză? râse el.

— În amândouă limbile. Oricum, înţelege engleza destul de bine, nu-i aşa, păpuşă? spuse ea, uitându-se spre fetiţă. Aceasta scobea cu degetul într-un ou fiert.

— Da, răspunse ea cu gura plină, spre amuzamentul celorlalţi.

A doua zi la ora opt, fetele erau pregătite de drum, aşa cum promiseseră…

Ninsese puţin în timpul nopţii, astfel că drumul era acoperit de o pătură albă de zăpadă. Abigail şi Nina se aşezară confortabil în maşină, cu Colossus lângă ele. Pe măsură ce vedea peisajul, Nina începu să pună întrebări despre cai, despre vaci, despre poduri şi despre morile de vânt. Abigail se străduia să-i răspundă, dar cum pronunţia ei în olandeză lăsa mult de dorit, stârnind râsul celorlalţi, Dominic o ajuta din când în când.

Nu după mult timp, Dominic îi anunţă că au ajuns la Friesland. Mai merseră câteva minute şi ajunseră în faţa unei porţi uriaşe. Poarta era deschisă şi în faţă se zărea casa. Era o casă veche, cu multe tufe de trandafiri în faţa ei. Deşi nu era foarte mare, părea destul de încăpătoare.

Intrară în casă. Abigail făcu cunoştinţă cu menajera casei, Joke, cea care le deschisese uşa. Se părea că aceasta îl cunoştea pe profesor de foarte mult timp.

Intrând într-o cameră, profesorul îi oferi lui Abigail un scaun lângă şemineu, iar Nina se aşeză imediat în poala ei. Bollinger dispăru imediat din cameră.

— S-a dus să-şi vadă trandafirii, îi explică profesorul lui Abigail. Grădinarul meu, cel pe care Bollinger l-a înlocuit, stă aici, în convalescenţă. Nu mă îndoiesc că au multe de discutat, când îşi beau cafeaua împreună.

— Dar cum se înţeleg? Grădinarul ştie engleză?

— Da, ştie. A stat în Anglia, pe timpul războiului. În plus, amândoi cunosc denumirile în latină a tuturor

plantelor de aici, ceea ce le uşurează discuţia.

Abigail habar n-avea că Bollinger era un om atât de inteligent. Ea spuse, mirată:

— Extraordinar! Bolly vorbeşte latina.

— Când vine vorba de grădini, Bollinger e o persoană foarte inteligentă. Eu voi fi ocupat o oră sau două. Ia-o pe Nina şi mergeţi să vă plimbaţi. Grădina este destul de mare. În plus, poate Nina ar vrea să facă un om de zăpadă. A nins suficient, încât să poată face asta.

Nina abia aştepta să iasă afară, în grădină.

— Bine, hai să mergem, îi zise Abigail.

Făcură un om de zăpadă foarte frumos, chiar în faţa casei, apoi începură să se bată cu bulgări de zăpadă. Colossus alerga şi el fericit prin stratul gros de omăt.

— Hai să intrăm în casă, că ai obosit, îi spuse Abigail la un moment dat şi o luă pe Nina de mână. Intrară în hol şi îşi scuturară hainele de zăpadă.

Mai era o oră până la masa de prânz. Abigail şi Nina se aşezară lângă şemineu. În timp ce Nina cânta un cântecel pe care-l învăţase de la Abigail, profesorul intră în cameră. El o ascultă bucuros pe Nina şi o felicită apoi pentru cântecel. Se aşeză apoi lângă ele şi-i spuse lui Abigail:

— Nina se va întoarce direct acasă peste două zile. Dirk mi-a dat telefon şi mi-a spus că va veni s-o ia. Îi vom simţi lipsa, nu-i aşa?

— Da, foarte mult, răspunse Abigail, încercând să-şi ascundă tristeţea.

— Dirk va sosi mâine seară, va rămâne o noapte şi vor pleca a doua zi dimineaţă. Probabil că şi tu, abia aştepţi să te întorci în Anglia.

— Da… răspunse ea, încercând să nu plângă. Bollinger va veni cu mine?

— Asta hotărâţi voi doi: tu şi Bollinger.

— Ah, dacă el mai poate să rămână – vezi, eu trebuie să-mi caut un nou loc de muncă şi o nouă casă în care se locuiesc – aş prefera să o facă.

— Totuşi, ar fi mai frumos să mai rămâi un timp şi să

lucrezi la spital.

Inima lui Abigail începu să bată din ce în ce mai tare.

— Oh, da, ar fi mai frumos, dar e ceva de lucru pentru mine în spital?

— Fata mea dragă, aici e aceeaşi criză de asistente ca şi în Anglia. Ar mai fi nevoie de vreo şase asistente. Întrebarea este dacă pe tine nu te deranjează să rămâi aici.

— Nu, absolut deloc. O cunosc deja pe Zuster Ritsma, ea vorbeşte şi în engleză, aşa că mă pot înţelege foarte uşor cu ea. Mi-ar plăcea să lucrez la chirurgie, am ceva experienţă.

— Foarte bine. Atunci, rămâne aşa cum am stabilit. Ce ai zice dacă te-ai întoarce să locuieşti la doamna Macklin?

— Crezi că va fi de acord? Mie mi-ar plăcea foarte mult.

— Şi ei la fel.

Se ridică şi o luă pe Nina în braţe.

— Hai să mergem la masă. După aceea, când această mică domnişoară se va duce la culcare, îţi voi arăta casă, îi spuse el lui Abigail.

Mâncarea fu delicioasă, iar Abigail remarcă acest lucru.

— E făcută de fiica lui Joke, iar grădinarul meu este chiar soţul lui Joke. Ei locuiesc aici de atâta timp, încât au grijă de această casă ca şi cum ar fi a lor.

După ce terminară masa, profesorul le duse pe Abigail şi pe Nina într-o altă cameră.

— Odilia obişnuia să doarmă aici, atunci când era mică. Nu am făcut nicio modificare, mi se pare o cameră perfectă pentru o fetiţă. Nu a mai fost folosită de atâta timp… dar acum va sta Nina în ea.

— Eşti sigur că vrei să-mi arăţi casa? Pot să merg şi singură, dacă ai alte lucruri de făcut.

— Nu am nimic altceva de făcut. Coborâm?

În afară de living, mai erau două dormitoare şi o splendidă sufragerie. Într-o altă începere se afla biblioteca.

Aici, mobila era din lemn masiv, iar în aer se simţea un miros de tapiţerie, de piele şi de tutun.

— Frumos, remarcă Abigail. Ce colecţie minunată de cărţi. Presupun că majoritatea sunt scrise în olandeză.

— Da, dar am şi multe cărţi scrise în engleză, în germană şi câteva în franceză. Trebuie să mă documentez mereu, nu?

— Presupun că şi scrii, nu-i aşa?

— Doar când am ceva care merită să fie spus.

Urcară din nou scările. La etaj, se aflau mult mai multe dormitoare decât şi-ar fi închipuit Abigail, unul mai frumos decât celălalt.

— Ai o casă foarte frumoasă, la fel ca şi cea din Amsterdam. Familia ta locuieşte de mult timp în această casă?

— Da, de vreo trei sute de ani, din generaţie în generaţie. Eu, când eram însurat, veneam foarte rar pe aici. Soţiei mele nu-i plăcea deloc să stea aici, era prea multă linişte pentru ea. Mie însă, mi se pare totul minunat în acest loc.

— Şi îţi place şi casa din Amsterdam?

— Da, la fel de mult. Dar, vezi tu, aici mă simt cu adevărat liber.

— Ai o grădină încântătoare, iar tufele de trandafiri sunt minunate. Am avut şi noi tufe de trandafiri când locuiam la ţară. Bolly le îngrijea toată ziua, iar mamei îi plăceau atât de mult…

— Povesteşte-mi despre părinţii tăi, Abigail, o rugă Dominic.

— Nu cred că vreau…

— Ba da, vrei, doar că ai preferat să ţii totul închis în tine. N-ar fi trebuit să faci asta, să ştii. Trebuie să-ţi aminteşti mereu de clipele fericite. Când te-ai mutat la Londra?

Ea începu să-i povestească despre copilăria şi despre părinţii ei, despre Bolly şi despre casa frumoasă în care locuiseră cu toţii. După ce termină, se simţi uşurată. Îşi dădu apoi seama că vorbise foarte mult…

— Îmi pare rău… Cred că te-am plictisit de moarte.

El o trase de mână şi o aşeză pe picioarele lui.

— Absolut deloc. Tu meriţi un viitor fericit, Abigail.

Ea se înroşi.

— Nu am vrut să mă plâng. Ştiu că sunt foarte norocoasă că am un loc de muncă, că îl am pe Bolly lângă mine…

— Alţi prieteni nu ai?

— Am destule cunoştinţe, dar nu le pot spune prieteni. Oricum, fiecare are viaţa lui… Să mă duc să o aduc pe Nina?

— Cum vrei. Eu voi avea treabă, cam vreo oră.

Părea puţin supărat, pentru că ea evita să mai vorbească despre viaţa ei. Lui Abigail îi păru rău, nu fusese intenţia ei de a-l supăra.

Înainte de culcare, Abigail se duse în camera Ninei şi descoperi că aceasta era încă trează. Nu era bolnavă, ci doar puţin agitată – nu mai era mult timp şi urma să se întoarcă acasă. Abigail se aşeză lângă Nina şi începură să discute aşa, ca între fete.

— Nu e drăguţă, îi zise Nina, uitându-se la cămaşa de noapte a lui Abigail.

Nina avea dreptate, se gândi Abigail; nu era deloc drăguţă. Avea o culoare ştearsă şi era făcută dintr-un material gros. Mai mult, o făcea pe Abigail să pară de-a dreptul durdulie.

— E chiar urâtă, încuviinţă Abigail, dar ţine de cald. Oricum, o urăsc.

— Ce urăşti atât de tare? se auzi glasul profesorului.

Abigail sări din pat.

— Nu ştii că nu e frumos să spionezi oamenii? îl întrebă ea.

El intră în cameră.

— Îmi cer scuze, Abigail, n-am vrut să te sperii. Voiam doar să văd ce mai face Nina.

— A băut nişte lapte şi acum vorbeam şi noi puţin. Stau cu ea până când adoarme.

El nu mai zise nimic, dar se aplecă şi o sărută pe

fetiţă. După ce Nina adormi, Abigail ieşi din cameră.

— Noapte bună, profesore, îi şopti ea şi intră în camera ei. Abigail lăsă uşa întredeschisă, aşa cum făcuse şi până atunci, pentru a o auzi pe Nina, în caz că fetiţa ar avea nevoie de ea. Abigail se aşeză în pat, încercând să adoarmă. După câteva minute, văzu că se deschide uşa. Dominic intră în cameră. Se apropie de ea şi o luă în braţe.

— Ce ziceai că urăşti? o întrebă el uşor.

— Cămaşa mea de noapte. E oribilă.

El o inspectă cu privirea şi-i spuse:

— Ai dreptate. Tu ţi-ai cumpărat-o?

— Nu, am primit-o cadou de la o mătuşă.

— În cazul acesta, du-te şi cumpără-ţi cea mai frumoasă cămaşă de noapte pe care o vezi.

Ştia că nu era cel mai bun moment de a-i aduce aminte că nu primise salariul, dar se hotărî totuşi să-i spună.

— Ştii, eu…

— Nu mai vorbi, o întrerupse el şi o sărută cu pasiune.

— Oh, dragul meu Dominic…

Capitolul 9

În ziua următoare, coborî alături de Nina pentru a servi micul dejun. Încerca să pară calmă, deşi gândurile nu o lăsaseră să doarmă toată noaptea. Atunci când el se aşeză la masă, Abigail se înroşi. El o salută politicos. Vorbea la telefon, aşa că nu-i dădu mare atenţie. După ce sfârşi discuţia, îi spuse lui Abigail:

— Trebuie să plec, a intervenit ceva. Spune-i lui Dirk să vină la spital de îndată ce soseşte.

El o mângâie puţin pe Nina, apoi îi ciufuli părul şi plecă. Abigail rămase la masă, dezamăgită. Ce însemnase pentru el sărutul din noaptea trecută? Chiar nimic?

Două ore mai târziu sosi şi Dirk. După ce stătu puţin cu Nina şi servi o cafea alături de Abigail, acesta plecă direct la spital.

Bărbaţii sosiră acasă abia seara, când începură să discute numai despre Odilia şi despre noul lor copilaş.

Abigail îi pregăti Ninei bagajele, apoi îşi împachetă şi ea lucrurile.

A doua zi dimineaţă, află că profesorul plecase devreme la spital – avea de făcut o operaţie urgentă. Dirk şi Nina tocmai se pregăteau să plece când sună telefonul. Abigail răspunse. Se auzi vocea lui Dominic.

— Abigail? Dă-mi-l, te rog pe Dirk la telefon.

Fu o discuţie scurtă. Apoi Nina o îmbrăţişă pentru ultima dată pe Abigail şi plecă împreună cu tatăl ei. După o oră, Abigail se hotărî să plece şi ea la spital. Când să iasă pe uşă, se ciocni de Dominic.

— Voiai să fugi? o întrebă el.

— Nu fi ridicol. Veneam spre spital. Dacă îţi aduci aminte, mi-ai spus să vin să lucrez acolo.

— Hai, te rog, cu mine în birou.

Ea îl urmă.

— Ai dormit?

Abigail nu se aştepta la o astfel de întrebare.

— Nu prea…

— Noi doi trebuie să vorbim, dar nu acum. Zuster Ritsma vrea să intri în tura de după-amiază. De asta am venit, ca să te anunţ.

Apoi zâmbi.

— Nu, nu e adevărat, continuă el. Voiam să te văd. De aceea am venit. Nu am ştiut dacă ţi-ai făcut bagajele, dar văd că da, aşa că ar fi mai bine să mergem.

Abigail îi zâmbi. Era curioasă să afle despre ce voia să-i vorbească. Ajunseră la spital. El îi spuse:

— Acum, am mult de lucru. În plus, trebuie să plec la Bruxelles pentru vreo două zile. Când mă întorc, vreau să vorbesc cu tine.

— Foarte bine, profesore.

El începu să râdă.

— Parcă îmi ziceai Dominic.

— Dominic, repetă ea imediat.

În următoarele două zile, Abigail îşi petrecu timpul liber alături de doamna Macklin şi de profesorul de Witt.

Atunci când Dominic se întoarse, Abigail se afla la

spital; Henk tocmai îi povestea despre noua lui prietenă.

— Bună dimineaţa, soră Trent, se auzi glasul profesorului. V-am întrerupt conversaţia?

— Nu, tocmai terminasem de vorbit, îi răspunse ea.

— Bine. Henk, te aştept peste zece minute în sala de operaţii, spuse el, şi plecă.

— Ce-o fi cu el? o întrebă Henk pe Abigail. A venit cu câteva ore mai repede decât spusese. Probabil că păpuşa lui de Bruxelles nu a mai venit la întâlnire.

Apoi, observând chipul înmărmurit al lui Abigail, adăugă:

— Am glumit, Abigail, nu are nicio păpuşă.

Abigail răsuflă uşurată. Pe seară, avu o discuţie cu doamna Macklin.

— Dominic s-a schimbat mult de când te-a cunoscut pe tine, draga mea, îi zise aceasta. E uimitor ce poate face iubirea dintr-un om!

— Iubirea? îngăimă Abigail.

— Îl iubeşti, nu-i aşa? Are nevoie de cineva care să-l iubească. N-am crezut că va mai fi în stare să iubească vreodată vreo femeie, dar uite că tu ai reuşit să schimbi asta!

După câteva zile, profesorul o chemă pe Abigail la el. Era nervos şi-i spuse că e liberă să plece înapoi în Anglia. Abigail rămase şocată. Nu mai înţelegea nimic.

— Vei pleca la noapte, soră Trent, îi ordonă el.

— Foarte bine, abia reuşi ea să spună.

Abigail termină ce mai avea de lucrat în spital, iar pe seară se pregăti să plece direct spre gară. În faţa spitalului însă, o aştepta Jan.

— Domnişoară, am venit să vă duc acasă. Vă rog, urcaţi în maşină.

— Îţi mulţumesc Jan, dar trebuie să fie o greşeală, spuse ea. Profesorul ştie că ai venit să mă iei?

— El mi-a spus să vă duc acasă, domnişoară. Se va supăra pe mine dacă îi voi spune că nu aţi mers cu mine.

Abigail se urcă în maşină. Pe drum, se gândi la ce ar trebui să facă. Nu putea să rămână în Amsterdam, dar nici

nu avea bani pentru a se întoarce în Anglia. Maşina ajunse în faţa casei doamnei Macklin. Abigail coborî din maşină, îi mulţumi lui Jan şi-l rugă să-i transmită un mesaj lui Bolly.

— Spune-i doar că voi fi plecată câteva zile şi să nu se îngrijoreze. Îi va spune mai multe doamna Macklin.

Doamna Macklin era în bucătărie.

— Aici erai, copilă! Ce repede ai venit. Cred că ai mers repede.

— M-a adus Jan cu maşina.

— Dragul de Dominic, câtă grijă are de tine!

Abigail se enervă.

— Nu e deloc adevărat. El nu are grijă decât de el; nu-i pasă decât de propria lui persoană. E rece şi fără suflet şi-l urăsc! Azi m-a concediat, aşa deodată… Îmi e dator şi cu salariul pe câteva săptămâni…

Ea izbucni în lacrimi.

— Prefer să mor decât să-l mai văd vreodată! continuă ea. Nu am nevoie de niciun ban de la el! Dar îl iubesc atât de mult…

Doamna Macklin încercă s-o liniştească.

— Trebuie să fie o greşeală. Ceva sau cineva l-a determinat să se comporte astfel.

— Dar de ce nu mi-a dat măcar o explicaţie? Credeam că are încredere în mine, chiar ajunsesem să cred că mă şi iubeşte puţin – bine, ştiu că e absurd. Uitaţi-vă la mine; niciun bărbat nu se simte atras de mine, iar Dominic, nici atât… Eu plec, doamnă Macklin…

— Unde, draga mea? Înapoi, în Anglia?

— Nu, nu pot – nu am destui bani pentru asta.

— Te împrumut eu cu plăcere…

— Sunteţi drăguţă, doamnă Macklin, dar nu, mulţumesc. Voi împrumuta bani doar dacă voi fi cu adevărat disperată. Sper să pot să-mi găsesc un serviciu undeva în afara Amsterdamului, ca să fac rost de bani.

— Eşti sigură că faci ce trebuie, Abigail?

— Da, sunt sigură. Vedeţi, nu mai pot să rămân aici – s-ar putea să mă întâlnesc cu el şi nu vreau asta. Oricum, nu-l cunosc de mult timp, aşa că ar trebui să fiu în stare să-

l uit destul de repede.

Ştiau amândouă că acest lucru nu era adevărat.

— În cazul acesta, spuse doamna Macklin, cred că pot să te ajut. Am o prietenă, pe Mevrouw Hagesma. Locuieşte la Friesland, într-un sat mic, la nord de Leeuwarden. A făcut un atac de cord şi se descurcă destul de greu singură. Cred că ar fi încântată dacă ai sta cu ea şi ai ajuta-o. Doar că e foarte săracă.

Abigail îi răspunse repede.

— Nu e nevoie să mă plătească. Vreau doar să-mi dea o cameră şi ceva de mâncare. Între timp, îmi caut şi altceva de lucru.

— Eu tot cred că ar trebui să accepţi împrumutul meu.

Abigail o sărută pe obraz şi-i spuse:

— Sunteţi o persoană atât de bună, dar nu pot accepta. Voi merge însă la prietena dumneavoastră, dacă va fi de acord. Oricum, de îndată ce-mi voi găsi de lucru, mă voi întoarce în Anglia şi-l voi lua şi pe Bolly cu mine.

— El e foarte fericit acasă la Dominic, îi aminti doamna Macklin.

— Credeţi că va vrea să rămână? Dacă Dominic îl va lăsa să rămână acolo, eu nu am nimic împotrivă. Merită mult mai mult decât îi pot oferi eu.

— Cum crezi tu, draga mea. Mă duc să-i telefonez prietenei mele.

Zece minute mai târziu, Abigail îi spuse doamnei Macklin:

— Nu-mi vine să cred că am rezolvat totul atât de repede. La noapte, îmi voi face bagajele şi voi pleca cu trenul de dimineaţă.

— Bine, draga mea. Îmi va fi dor de tine. Dacă sună Dominic, ce să-i spun?

— Nu va suna. A încheiat orice legătură cu mine. Probabil că şi-a adus aminte de fosta lui soţie şi a crezut că voi ajunge şi eu la fel ca ea. Sau poate nu acesta este motivul, habar nu am. Soţia lui era frumoasă şi dorită de mulţi bărbaţi, nu? Cu mine, ar fi stat liniştit. Cu o soţie

lipsită de atractivitate, nu ai motive de gelozie…

Doamna Macklin ignoră vorbele ei.

— Ce să-i spun? repetă ea întrebarea.

— Că mi-am găsit un nou loc de muncă. Dar vă rog să nu-i spuneţi unde sunt sau că nu mi-am primit banii de la el.

— Nu dragă, nu-i voi spune. Acum, du-te la culcare, mâine dimineaţă te vei trezi devreme. Şi lui Bollinger, ce să-i spun?

— Nu cred că se va îngrijora, cel puţin nu prea curând. Dacă va veni la dumneavoastră totuşi, spuneţi-i că lucrez la un alt caz şi că-i voi scrie.

A doua zi, Abigail ajunse în Molenum, localitatea unde locuia Mevrouw Hagesma. După ce făcură prezentările, bătrâna îi spuse:

— Prietena doamnei Macklin este şi prietena mea.

Se acomodară repede una cu cealaltă. Erau multe de făcut în căsuţa în care locuia Mevrouw Hagesma – de măturat, de şters praful, de spălat. În plus, Abigail o ajuta pe bătrână şi să scrie, chiar dacă aceasta avea o mână pe jumătate paralizată.

În fiecare dimineaţă, Abigail o lua pe Mevrouw Hagesma la o scurtă plimbare prin sat. Astfel, află că vânzătoarea de la magazinul satului, Mevrouw Beeksma, urma să renunţe pentru un timp la serviciu, deoarece fiica ei se îmbolnăvise.

Abigail se oferi să lucreze la magazin, cât timp lipsea Mevrouw Beeksma. Dorise un loc de muncă – acum îl găsise. Trebuia să lucreze trei ore pe zi.

În prima zi, îi fu destul de dificil. Se înţelegea greu cu clienţii, pentru că aceştia vorbeau numai în olandeză şi nici nu cunoştea prea bine banii lor. După câteva zile, începu să se descurce destul de bine.

Într-o zi, Abigail primi o scrisoare de la doamna Macklin, în care îi spunea cât de îngrijorat era Bollinger, care nu credea că Abigail era atât de fericită pe cât i se spusese. În scrisoare nu era nimic menţionat despre Dominic, lucru care o întristă pe Abigail. Puse scrisoarea

în buzunarul de la şorţ şi începu să aranjeze marfa din magazin; borcanele cu murături, sacii cu ceapă, conservele şi multe alte mărunţişuri.

Deodată, uşa de la magazin se deschise. Abigail rămase încremenită. Începură să-i tremure mâinile şi respiră din ce în ce mai greu. Era el. Câteva minute bune, se uitară fix unul la celălalt. Apoi, ea puse o întrebare stupidă:

— Doreşti ceva?

— Da, pe tine, îi răspunse el, sec. Linişteşte-te, Abigail, vreau doar să vorbesc cu tine.

Când Abigail îşi mai reveni puţin, el îi spuse:

— Nu mai pot să dorm sau să mănânc din cauza ta, acum nu mai sunt în stare nici să lucrez. Nu-mi vine să cred că o fată ca tine m-a adus în starea asta mizerabilă. Am tot încercat să te îndepărtez de lângă mine, dar tot eu, pe urmă, am făcut tot posibilul să te aduc înapoi. Nu înţeleg de ce am încercat să evit o fată atât de bună la suflet, atât de amabilă şi de drăguţă ca tine…

— Te-ai purtat îngrozitor de urât cu mine şi vreau să-mi spui acum de ce ai făcut asta! ţipă ea.

— M-am întors de la Bruxelles, abia aşteptând să te revăd. Când te-am văzut însă, erai cu Henk şi râdeaţi împreună. Am avut impresia că râdeţi de mine şi mândria mea nu putea accepta asta… Am vrut să te rănesc, dar cel rănit am fost eu.

Discuţia lor fu întreruptă de o clientă, care intră în magazin şi cumpără nişte ceai. Abigail o servi şi apoi clienta plecă.

Dominic o întrebă uşor enervat:

— Şi poţi să-mi spui, te rog, de ce ai ajuns să vinzi după o tejghea?

— Îmi câştig existenţa, îi răspunse ea cu aroganţă.

— Dar, de ce aici, în locul acesta uitat de lume? De ce nu eşti în Anglia? Te-am căutat şi nu erai acolo!

— Îţi voi spune de ce nu eram acolo. Nu am avut bani să plec şi ştii de ce? Pentru că nu mi-ai plătit de câteva săptămâni bune! M-ai alungat pur şi simplu şi nici măcar

nu m-ai întrebat dacă am unde să mă duc – puţin îţi păsa dacă ajungeam pe străzi!

— Pe străzi? o întrebă el îngrozit. Iubirea mea mică, am fost o brută! Te rog, iartă-mă! Nu mă gândeam decât la tine şi la Henk – cum râdeaţi împreună, cât de bine vă înţelegeaţi… De ani de zile am crezut că mi-e bine cu viaţa asta, în care să nu acord vreo importanţă deosebită femeilor. Am crezut că pot trăi fără să mă implic sufleteşte într-o relaţie. Dar apoi te-am întâlnit şi am ajuns să mă îndrăgostesc cu adevărat de tine. Draga mea Abby…

Uşa se deschise din nou şi intră un băieţel care venise să cumpere nişte biscuiţi. Dominic, enervat de întrerupere, îi dădu repede un pachet de biscuiţi, îi luă banii şi-i ceru băieţelului să iasă mai repede din magazin.

— Vrea trei cenţi rest, îl avertiză Abigail!

— Dă-i o ciocolată şi zi-i să iasă mai repede din magazin!

Băieţelul fugi speriat. Dominic o luă în braţe şi-o strânse cu putere, iar Abigail nu se împotrivi.

— Doar doamna Macklin ştia unde sunt, îi spuse ea şi i-am cerut să nu-ţi spună.

— Şi s-a ţinut de cuvânt. Bollinger şi cu mine ne-am gândit mult, după ce ne-am întors din Anglia şi i-am făcut o vizită. Tot ce ne-a zis, a fost că o veche prietenă de-a ei avea nevoie de ajutor.

El o sărută dulce pe păr.

— Vrei să te măriţi cu mine, Abby?

— Da, Dominic, vreau din tot sufletul!

El o strânse la piept şi apoi o sărută.

— Şi cu Bolly cum rămâne, Dominic? întrebă ea puţin îngrijorată.

— E un ajutor binevenit pentru casa noastră, nu crezi draga mea? Se pricepe de minune la grădinărit şi se poartă extraordinar cu animalele. Şi cu copii, nu mă îndoiesc de asta.

— Oh, voi fi încântată. Îţi plac la nebunie copiii!

— Atunci, trebuie să-i oferim această ocazie, de a avea grijă de copii, nu, iubita mea?

Ea zâmbi şi gropiţele îi apărură în obraji.

— Un băieţel la fel de agitat ca tatăl său… şopti ea.

— Şi o fetiţă micuţă şi fragilă, ca frumoasa ei mamă.

Dominic o sărută din nou.

— Şi acum, ce facem? îl întrebă ea.

— Te întorci cu mine în Amsterdam, iubire mică.

— Şi eu unde…?

— Bollinger şi Mevrouw Boot îţi vor aranja camera. Vei sta la doamna Macklin până când aranjez eu nunta.

Lui Abigail îi stătea bine îndrăgostită. Chipul pur şi simplu i se transformase.

— Cât de drăguţă eşti, Abby! îi spuse el cu convingere şi o sărută.

— Dacă spui tu, dragul meu Dominic…

Sfârşit